Fantastic Club

LEONARD OPREA

DOMENII INTERZISE



EDITURA ALBATROS

LEONARD OPREA
DOMENII INTERZISE

Desenul copertei de
ALEXANDRU ANDRIEȘ

Leonard Oprea

DOMENII INTERZISE

Colecția Fantastic Club
EDITURA ALBATROS
BUCUREȘTI, 1984

„Calea asta ți-o alegi singur, dar începutul ei înșelător și abrupt nu-l poți străbate fără ajutorul unui maestru și al prietenilor adevărați.”

„Totul era alb ca o pagină nescrisă, dar mai ciudat era faptul că nu-și amintea unde se aflǎ, nici cum ajunsese în peisajul echivoc. Nu era iarnă. Nu era nimic, sau atât de puțin: în depărtare, abia ghicite, câteva coloane putând fi tot atât de bine trunchiurile unor: opaci, iar pretutindeni, copleșitoare tăcerea. Abdicând deopotrivă în fața culorilor, pământul și cerul constituiau o imensă absență, locul unde încă nimic nu se petrecuse.”

(Vladimir Colin - *Capcanele timpului*)

ÎNTÂLNIREA

În valea de aramă înconjurată de semețe dealuri de argint, Hydra se trezea cu greu din somnul ei îndelungat. Sosise o nouă noapte și, în căutarea viseronilor care aveau să-i potolească setea și foamea, trebuia să colinde timp de zeci de ani văile și dealurile pustii, pădurile de safir, nesfârșitele câmpii acoperite cu flori de magneziu și ucigătoarele mlaștini de plasmă.

Hydra se întinse și privi cerul întunecat. I se părea că mai zărește în depărtare o rază din lumina zilei zvâcnind agonic sub apăsarea neîndurătoare a nopții. Pentru întâia oară se simți obosită de scurgerea monotonă a veacurilor ce-i lustruiseră ramificațiile până la semitransparență.

Desfășurându-și spre bolta tăcută ghearele de fildeș, își ridică încet brațele aurii și, legănându-și capetele negre, ușor irizate de fâșii subțiri de platină, cântă ruga în ritmul discontinuu al vechii muzici:

„Bun venit, întunecime! / Bun venit, lumina ne ucide! / Apără-mă, apără-mă, apără-mă! / Mă închin. Bun venit! / Dă-mi viseroni, dă-mi pui!”

Unul dintre bulbii verzui i se aprinse iluminând valea, apoi, pocnind asurzitor, plesni ivind un mănunchi de ramificații violete ce se înălțară șerpuind.

Mulțumită, Hydra tăcu, recunoscând în sinea ei că ar fi trebuit să se chinuie pentru a-și reaminti restul rugii. Se relaxă timp de câteva minute. Apoi, ca întotdeauna la începutul sutelor de nopți pe care le trăise, din sunete molcome însoțite de curcubeie, alcătui povestea *creației*.

Niciodată nu înțelesese de ce o mai fascina istoria asta,

care provoca acum râsul Hydrelor mai tinere. Da, era cea mai bătrână Hydră de pe planetă, își păstra încă intacte puterile, iar *creația* nu putea fi o simplă născocire. Hotărât lucru, nu! *Stăpânul* și *Prima Hydră* existaseră într-adevăr: „... așa cum mă aflu aici, în fața ta...”, îi povestea mama ei și, ca să nu uite, o punea de fiecare dată să-i carbonizeze câte un bulb abia răsărit.

Povestea începea cu sosirea *Stăpânului*.

Venit din întuneric, poate fiind chiar întunericul, *Stăpânul* fusese neînchipuit de mic. Trupul lui nu întrecuse în mărime gingașa floare de alabastru.

Melopeea halucinantă răsucea trupul Hydrei în spirale gigantice. Aruncând lumini orbitoare, ramificațiile se împleteau în desene - imagini palide, abia schițate, ale *Stăpânului*. În pustietatea planetei, bântuită doar de vânturi ale căror șuierături aprindeau florile de magneziu, chemau furtunii magnetice sau avalanșe de fulgere care spintecau solul fărâmițându-i cărbunele în nestemate. El, firavul *Stăpân*, își construise copacul de diamant în trunchiul căruia se adăpostise și visase. Copacul împrăștiase pe planetă fructele viselor *Stăpânului*...

Hydra trecu destul de repede peste nașterea *Primei Hydre*. Era geloasă pe frumusețea primitivă a acesteia. Schiță în grabă apariția viseronilor și a celorlalte creaturi făurite de puterea ciudată izvorâtă din capul *Stăpânului* și, în sfârșit, ajunse la punctul fierbinte al poveștii: dragostea *Stăpânului* pentru *Prima Hydră*.

Ramificațiile îi aruncară jerbe de lumini. Marea vale de aramă vui străbătută de un sunet profund ca un dangăt. Hydra se proiectă în trecut, închipuindu-se *Prima Hydră*. Astfel, se văzu iubită de *Stăpân*, apoi mamă a poporului Hydrelor. Pentru cumplita zi a dispariției *Stăpânului* se retrase însă din rol, lăsând-o pe *Prima Hydră* să sufere în locul ei. Moartea celei care se bucurase de dragostea *Stăpânului* încheia povestea. *Prima Hydră* se aruncase într-o mlaștină de plasmă și, înainte de a se dezintegra,

îngânase o rugă enigmatică. Hydra își reaminti sunetele aspre și triste:

„Suntem niște biete mașini create fără scop…

Înțeleg blestemul care ne apasă pentru că *Stăpânul* m-a iubit și sunt acum o parte din făptura și suferința lui. Dar tot El m-a programat să nu transmit decât știința de a trăi. Vă veți prăbuși și veți pieri fiindcă, deși sunteți stăpânele planetei, nu vă amenință nimic în afară de foame.

Am încălcat poruncile Lui și v-am dat puterea de a-L recunoaște cu mult înainte de a reapărea, dacă se va întoarce. Puterea asta o să se stingă însă treptat și, după sute de nopți, doar o singură Hydră va presimți înapoierea *Stăpânului*. O să-l iubească înainte de a-L vedea cu adevărat; când îi va atinge trupul gingaș, Hydra o să înalțe sunetele vechiului cânt de iubire dintre mine și El. Poate că astfel veți fi salvate…”

Odată stins ecoul ultimelor note, Hydra se prăbuși istovită. Rămase nemișcată un timp, imaginându-și poporul Hydrelor ascultând-o într-o tăcere sfielnică pe cea care fusese născută și iubită de *Stăpân*. Căută apoi în van să înțeleagă ciudata rugă. Se gândi imediat că ar putea fi singura Hydră căreia îi va fi dat să iubească și trupul uriaș i se înfioră de plăcere.

Visând la lumea începutului, descrisă în poveste, ar mai fi rămas tolănită pe metalul roșiatic, dar foamea o sili să se urnească. După câteva sute de metri se gândea doar la turmele de viseroni din ce în ce mai rare și la Hydrele pe care va trebui să le înfrunte când vor încerca să-i răpească prada.

*

* *

Înghițind lacomi planctonul ionic care plutea în derivă prin pădure, viseronii se târau printre safirii înalți și stufoși. Hydra se ascunse îndărătul unui safir bătrân și

așteptă cu răbdare apropierea vreunui viseron rătăcit de turmă. Trebuia să fie abilă și să ucidă pe nesimțite. Nu voia să sperie prada. De multe nopți nu mai întâlnise atâția viseroni la un loc și-și spuse că, dacă nu vor prinde de veste, avea hrana asigurată doar ținându-se pe urmele turmei.

Deasupra pădurii se ivi un cârd de erincride. Zburau foarte încet, abia fluturându-și membranele de siliciu. Curioase, își roteau unicul ochi care le acoperea aproape toată suprafața corpului ovoidal, palpând uneori safirii cu pupila lui conică, albăstruie. Pălăvrăgeau tulburând liniștea cu țipete ascuțite.

Urau puterea și singurătatea Hydrelor și, ori de câte ori le întâlneau, căutau să le scoată din tăcerea lor disprețuitoare până când, plictisite de zădărnicia încercărilor, le lăsau în pace. Pentru bătrâna Hydră aveau predilecție specială și o împinseseră ades până la limita răbdării, însă imensa ei putere de stăpânire lipsea de fiecare dată erincridele de satisfacția pe care le-ar fi dat-o izbucnirea ei mânioasă.

Zărindu-le, Hydra fu cuprinsă de o ușoară neliniște, cu toate că *Legea Primei Hydre* interzicea oricui să-i amenințe întâia vânătoare din noua noapte. Erincridele respectară tradiția. Își încetară larma și, zburând în volute largi, se depărtară înciudate.

Hydra mulțumi în gând legii. Brusc, trupul uriaș i se încordă. Viseronul ajunsese lângă un safir apropiat de locul de pândă. Era tânăr. Vâslind stângaci cu sinapodele proaspăt înmugurite, nepăsător, hăpăia planctonul ionic. Nu atinsese încă transparența totală și forme nedefinite se mișcau fără încetare înăuntrul masei sale gelatinoase. Hydra ezită, preț de câteva clipe, nedumerită de senzația care o oprise să sară. Fusese presimțirea unei primejdii îndepărtate.

Concentrându-se, se calmă și, străbătând dintr-un salt zeci de metri, apăru în fața viseronului. Ramificațiile ei îl

înconjurară, ghearele țâșniră din tecile brațelor, bulbii îl împroșcară cu jeturi de radiații penetrante și, paralizat, viseronul fu supt în pâlniile capetelor.

*
* *

De când își asimilase substanța tânărului viseron se scurseseră mulți ani din noapte.

Pentru prima oară în lunga ei existență, Hydra începu să fie alarmată de imaginile pe care viseronul i le sugera. De obicei, acestea o linișteau și-i provocau o stare de beatitudine, de extaz chiar. Uneori îi anticipau vânătorile sau împerecherea și se bucura că putea astfel să-și aleagă dinainte locul de pândă, turma de viseroni sau Hydra-mascul, dar prevestirile din imagini nu depășeau nicicând granițele lumii care o înconjura. Apoi, niciun viseron nu secreta o singură plăsmuire, ci sute, nesfârșită fiind puterea lor de obiectivare a obscurelor temeri instinctuale ale Hydrelor. Subiectele poveștilor întrețesute din imagini erau adeseori banale și semănau între ele, dar succesiunea lor mereu inedită o fermeca și Hydra nu reușea să se sature niciodată, foamea devenindu-i tot mai aprigă după ce devora ultimii atomi ai viseronului. Acum însă totul se petrecea altminteri: viziunile alcătuiau cicluri identice istorisind o necunoscută și înspăimântătoare poveste ce se repeta obsedant.

Un adevărat șoc energetic îi provocase imaginea în care apărea alături de o ființă nemaiîntâlnită. Hydra se recunoscuse imediat, deși înfățișarea îi era schimbată: părea mult mai frumoasă. Un imens spațiu, întunecat ca lunga noapte, o despărțea de necunoscut. Hydra rătăcea printre smârcuri de plasmă, iar el se plimba pe o suprafață asemănătoare cu întinsele platouri de mică ale munților de nisip verde, unde, tolănit și strălucitor, se afla un animal gigantic amintind de platinii singuratici de pe câmpiile de

lavă roșie, translucidă.

Hydra simțea apoi cum distanța dintre ei se micșora treptat. Necunoscutul se afla acum înăuntrul animalului gigantic care zbura săgetând întunericul cu miriade de puncte sclipitoare, în timp ce ea cutreiera țărmurile pustii spălate de valurile indigo ale oceanului.

Ultimele imagini păreau de-a dreptul incredibile..

Ascunsă de pereții înalți ai văii de aramă, mai tulburătoare în frumusețe decât cea născută și iubită de *Stăpân*, Hydra își încolăcea tandră ramificațiile în jurul necunoscutului. Apoi, totul se repeta din nou, imaginile depănând neobosit tulburătoarea poveste.

În scurtă vreme, Hydra observă cu spaimă că nu avea decât o singură dorință: ca prevestirea viseronului să se împlinească. Obsedanta poveste o răpi până într-atât, încât și foamea de viseroni îi dispăru, treptat. Tânjea după necunoscut așa cum, în legenda creației, tânjea după rolul *Primei Hydre*. Când înțelese asta, începu să se întrebe dacă prorocirea *Primei Hydre* nu vestise chiar sosirea acestui necunoscut. Era firesc, deci, ca ea, bătrâna Hydră, să fie singura căreia îi va fi fost dat să iubească... și să-l implore pe *Stăpân*... Ideea o paraliză. Capetele i se prăbușiră fără vlagă pe florile de magneziu care umplură câmpia cu flăcări albe. Ramificațiile îi păliră și se răsfirară pe pragurile cristaline ale solului. Abia îngânate, sunetele urcară spre ceruri:

„Bun venit, întunecime! / Apără-mă, apără-mă, apără-mă!”, dar înecată brusc de o bucurie neînțeleasă înlocui vechea rugă cu: „Dă-mi-l! Te rog, dă-mi-l!”

*

* *

Hydra ajunsese o umbră disprețuită de semenele ei. Își băteau joc de ea până și locuitorii oceanului, nevolnicii aneugleni. Din măreția, puterea, frumusețea și

înțelepciunea vârstei ei seculare rămăseseră doar zdrențe ce fluturau în vântul aducerilor aminte. Hydra trăia numai pentru întâlnirea cu necunoscutul.

Rătăcea printre contorsionatele cuprinde ale pustiurilor din sudul planetei când, mânată de un instinct pe care-l urmă orbește, se îndreptă către vechiul ei lăcaș, marea vale de aramă.

Se rostogolea cu toată iuțeala de care mai era în stare. Efortul făcut ar fi răpus oricare altă Hydră aflată în starea ei de decădere.

Într-un târziu, de pe creasta dealului de argint, zări lucind stins în fundul văii corpul gigantic al animalului atât de asemănător cu un paltin uriaș. Sunetele explodară în ea răspândind în capete, ramificații și bulbi o muzică pe care n-o mai cântase niciodată. Parcă o plasmă binecuvântată îi topea întreaga ființă.

Hydra își adună ultimele puteri și se repezi spre navă.

*

*   *

— ...înțelegi?! Trebuie să fiu tâmpit să dau cu piciorul la bogăția asta! Munți de metale pure... sau, în sfârșit, aproape pure, atmosferă alcătuită numai din câmpuri energetice, plasmă la discreție... Am impresia că nu prea realizezi încă... Ia ascultă! Până acum n-am putut să devin *cineva*! Poate că nici norocul, nici bogăția...

— N-ai...

— Lasă-mă să termin! Nu uita că am adunat solar cu solar ca să putem închiria, sicriul ăsta zburător pentru un concediu nenorocit - escale pe planete pustii, sterile și reci. Planetele desfătării cer prea mulți solari.

— Herc! răcni Iolaos și reuși să-l facă pe celălalt atent. Știi bine că roboții au detectat aici corpuri curios structurate care se deplasează pe traiectorii anormale; le-am studiat superficial mișcarea. Îndrăznesc să afirm că nu au structuri exclusiv minerale, deși analizele indică mult

siliciu…

— Stai! Ființe raționale, civilizații, legile galactice care interzic… Bun. Până la sosirea unei expediții oficiale special pregătită pentru contactul cu creaturile astea, eventual inteligente, nu ne vom atinge deci de nimic și vom intra în analele istoriei cuceririi cosmosului. Medalii, apariții la televizor, interviuri, apoi lumea se plictisește și uită. Iar noi o să strângem din nou cureaua pentru a închiria o navă hodorogită…

— Dacă am dreptate, totuși? îl întrerupse Iolaos. Dacă vei ucide niște creaturi inofensive?

— Puțin îmi pasă! Planeta asta va fi mina noastră de aur și, pentru orice comisie sau oricine ar veni aici, trebuie să fie o planetă moartă. Moartă! Nu putem risca. E mult prea aproape de marele drum galactic. Numai cine știe în ce caz… vom încheia un compromis.

— Ai să faci apel la dreptul primului venit?

— E inclus în legile galactice, nu?

— Auzi?…

— …?!

— Hei, privește!

Iolaos îi arătă speriat ecranul. Nedumerit încă de șuierăturile pe care le auzise adineauri, Herc văzu imensele capete negre lipindu-se de picioarele navei; văzu brațele aurii cu gheare de fildeș întinse spre capsula în care se aflau el și Iolaos; privi încremenit bulbii verzui plesnind unul după altul pentru a elibera ramificații albastre și violete aureolate de o lumină nefiresc de albă și, livid, cu mâini ce tremurau, declanșă sistemul de apărare. Din corpul navei țâșni o rază galben-roșiatică care izbi Hydra, destrămând-o.

Înspăimântat și scârbit de vederea monstrului, Herc se întoarse spre Iolaos și mârâi printre dinți:

— Inofensive, hai?

DISPARIȚIA

Fusul argintiu fulgeră spațiile întunecate și se depărtă până deveni un punct strălucitor, asemeni miilor de stele care îl înconjurau.

— Begon, spune-i lui Newton să revină la bază și să alcătuiască un raport amănunțit.

Asiral se încruntă, apoi își răsuci trupul mătăhălos spre Gedon și adăugă rar, ușor ironic:

— Urmează plăcerea supremă, Consiliul Militar Solar!

Gedon zâmbi răutăcios, răsfrângându-și buzele groase:

— …C.M.S.-ul va reteza niște capete. Bine că nu suntem amestecați în afacerea asta. Prototipul super-navei furat de propriul ei creator… Hm! Ce părere ai despre traiectoria prevăzută de calculator?

— Nu știu… Dacă se îndreaptă spre o „S.C.-X”, e nebun! Nebun de legat! Spre o gaură neagră?!…

— Sinucidere?

— Nu exagera! Poate că e o traiectorie falsă, adoptată pentru a scăpa de noi… Oricum, nu-l putem intercepta. Să întocmim raportul.

*
* *

Arihuna verifică încă o dată traiectoria navei, după care se întinse în fotoliul alb ce se mula cu mișcări unduitoare în jurul trupului său uscățiv. Conectă videoastralul și ecranul din fața lui deveni transparent. Rotindu-și ochii căprui, injectați de nesomn, privi unica imagine pe care

Cosmosul i-o înfățișa neobosit: întunericul rece și de nepătruns al nesfârșitelor spații tăcute, giganticele arabescuri alcătuite din nenumărate stele sclipind înghețat. Ura monotonia imenselor creuzete pregătite pentru nebănuite geneze. Le iubea doar tăcerea calmă și înțeleaptă. Luă mnemonotesul, îl așeză pe măsuța de lângă fotoliu și începu să dicteze: „16 februarie 1016, era Sistemului. Continui însemnările. Am calculat distanța folosind formulele lui Nietensein. Mă aflu la aproape 2’10^6 kilometri de Cyg-X-214. Încă aproximativ trei ore până la prăbușire... Ultimul și cel mai lung monolog... Vis sau simplă soluție?... Aș vrea să pot înălța un eșafodaj coerent. Mai bine zis, voi încerca să-l construiesc... îmi vine foarte greu. Zeci de argumente și contraargumente... Voi căuta să fiu totuși cinstit cu mine însumi, pentru a nu fi bănuit de vanități pe care nu le-am cunoscut niciodată. Da, s-ar putea ca totul să nu fie considerat decât iluzia unui refulat sau a unui nebun, dar mă simt dator cu o explicație, încredințat fiind că universul nostru... Nu, nu vreau să par naiv, dar există în acest univers o instanță. Poate chiar noi suntem eternii judecători... Nu caut o ex... o dezvinovățire, pentru simplul motiv că nu m-am considerat nicicând vinovat. Vreau să fiu bine înțeles. Nu-i vorba despre posibilitatea vinovăției, omisă cu bună știință sau uitată. Nu! Problema care se pune este doar cea a existenței reale a soluției pe care am ales-o... Dacă înregistrările anterioare vor fi urmărite cu atenție, se va putea observa că nu mi-am povestit viața în mod obișnuit, așa cum și-o istorisesc unii bătrâni care vegetează prin barurile insulelor Liniștii. Chiar și pe acești mici asteroizi, departe de zbuciumul lumii, aproape fericit, împăcat cu tine însuți, vidul incertitudinilor te aspiră cu fiecare clipă care te apropie de moarte... În mod deliberat mi-am povestit viața în așa fel încât, ascultându-mi autobiografia, să nu puteți ajunge decât la o singură concluzie. Nu teoretizez și nici nu caut să conving. Mărturisesc... Am descoperit un

adevăr… Ce banal sună! Veți găsi, cu mulți ani în urmă, acolo, printre oameni, fapte și vorbe, ziua amară a revelației, deși nu cred că asta are vreo importanță, totul a pornit din mine… Adevărul descoperit atunci era o întrebare, ca de altfel toate adevărurile. Nu sunt primul care și-a pus-o, dar nu am preluat-o, am formulat-o singur. Voi încerca să mă explic cât mai concis, cu riscul de a fi confuz. Întrebarea s-a născut când m-am transformat într-un fel de contabil al sufletului și mi-am alcătuit o listă cuprinzând momentele din viață în care m-am simțit fericit. Fără a fi emfatic, aș numi acele momente clipe supreme. Pornind de la ideea că trebuie să existe o clipă de excepție, am început să-mi disec momentele vieții în căutarea momentului fericirii… Patetism desuet?… Când terminam cu evaluarea unuia, îl bifam și treceam mai departe, torturat de spaima cumplită că-l înlăturasem tocmai pe cel care constituia clipa unică… Nici acum nu sunt pe deplin convins că nu m-am lăsat înșelat de forțele obscure pe care le adăpostim în catacombele sufletului… E posibil să fi atins în mai multe momente un maximum de intensitate emoțională - ce formulare stereotipă - dar aparatul în stare să măsoare așa ceva nu s-a inventat încă, deși nu-i prea târziu. Clipele supreme nu pot fi totuși identice… Iar suma lor nu constituie decât golul imens creat prin inevitabila și monstruoasa lor dispariție definitivă. E concluzia la care m-a condus pe nesimțite disecția momentelor… «Și ultimii mei ani nu vor fi. Decât prăbușirea într-un asemenea gol nesfârșit?…» Da, asta a fost întrebarea. Simplă. Se poate pune problema lașității sau a ratării… Nu generalizez. Există oameni care nu vor avea nicicând conștiința acestui hău. Puțini… Aproape toți ceilalți sunt salvați de un instinct tainic, care-i determină să refuze cu îndârjire evocarea abisului. Am fost unul dintre ei și, când mi-am înfrânt refuzul instinctual, m-am trezit în fața unui lung șir de fapte absurde, dureroase, incapabil de a mă simți, fie și pentru o microsecundă, răscolit de o bucurie adevărată.

Am înțeles că va trebui. Să caut și să păstrez clipa trecută și unică... Mă simt puțin ridicol. Tonul ăsta! În sfârșit, acum ar trebui să fiu indiferent. S-ar putea să nu fi ales nici clipa unică și nici adevărata cale… Nu m-ar mira.

Voi introduce în caseta jurnalului și algoritmul necesar unei traduceri a mărturisirilor mele în mai multe limbi galactice. Penibilă, dorința asta de auto-eternizare… Am verificat pentru ultima oară Temposfera. Sper să reușesc dizolvarea structurilor, conform calculului. În laborator a mers perfect, dar laboratorul nu era decât o copie palidă a Cosmosului. Mă duc să pregătesc Temposfera pentru colaps. Mi-au mai rămas opt mii de secunde…”

*
* *

O sferă alb-verzuie se rostogoli din trupul imens al navei. Temposfera pluti pentru câteva secunde alături de pântecul ei roșu, apoi, balansându-se, acceleră. Nava se depărtă lent în direcție opusă.

Uriaș, în combinezonul alb antigravitic, având capul acoperit de casca violetă, Arihuna urmărea, prin vizorul transparent, cadranele de la bordul Temposferei: „Am ajuns la accelerația maximă. Încă cincisprezece secunde…” Cu mișcări precise și rapide, introduse în dispozitivul romboidal, aflat în partea frontală a căștii, un fir galben care pornea din peretele cabinei. Se întinse în fotoliul bioamortizor la care se conectă prin intermediul unui alt fir, căruia îi înșurubă borna în discul argintiu de pe abdomen. Încercă să se relaxeze, dar nu mai avu timp. Respirația i se transformă într-o horcăială discontinuă. Coastele îi zvâcneau spasmodic, tâmplele i se zbăteau. Ochii: două sfere albe prinse într-un păienjeniș sângeriu. Lipite de gingii, buzele nu mai erau decât niște șuvițe alb-vineții, încremenite în rânjetul agoniei. Totul nu dură decât o fracțiune de secundă, după care, aproape instantaneu,

fotoliul bioamortizor preluă apăsarea colosalei forțe de gravitație a stelei. Se liniști cât să inspire odată și să întrezărească cifrele de pe ecran schimbându-se amețitor de repede. „Am intrat în norul de gaz. Acum...”, și se prăbuși în steaua ce se aduna în ea însăși, sorbind nesățioasă până și propria-i lumină. O învălmășeală fulgerătoare de imagini. Își pierdu cunoștința. Se îndrepta spre o veche și nouă realitate, pentru că Moartea devenea acum Naștere.

În prima imagine se văzu manevrând claviatura Temposferei, în timp ce se apropia de stea. Apoi se aflǎ în cabina spațioasă a navei pe care o părăsise. Stătea în fotoliul alb, dictându-și încă o dată însemnările.

Dispăruse din prezent pentru a se prăbuși în propriul său trecut. Trupul rămas în cabina Temposferei se destinse când se integră în noua dimensiune temporală.

*

* *

Arihuna intră în laborator. Avea buzele uscate și privirea obosită. Fusese convocat de C.M.S. Se certase violent cu membrii consiliului pentru cele câteva mii de solargenți necesari perfecționării instalațiilor gravitaționale. Reușise cu greu să-i convingă că Temposfera nu era decât o capsulă indestructibilă, așa cum o doriseră când încheiaseră contractul. Se simțea extenuat de efortul permanent cerut de nevoia camuflării adevăratei meniri a Temposferei. Și avea de făcut față, inevitabil, unui nou și istovitor efort, pentru a motiva plauzibil construirea navei transportoare: „Nu, nu construcția propriu-zisă, ci neobișnuitele ei calități...” Va lansa ideea supernavei. Închise ochii. Strânse cu putere pleoapele. Își masă tâmplele. Încercă să-și închipuie ziua, clipa în care va ucide toate chinurile visului său îndoielnic. Nu reuși. Deschise ochii. Se apropie de sfera uriașă: „... Un vis

nesigur... Dar, împlinit sau nu, un vis mortal...” Mângâie tandru suprafața zgrunțuroasă, alb-verzuie, și zâmbi stins.

*
*   *

Se afla la prima lui călătorie intergalactică și comanda o navă proiectată și construită de el. Plecase mânat de dorința de a zbura printre stele și de a verifica personal însușirile navei.

Trecuseră mai bine de trei luni de când trupul metalic al *Galateei* aterizase pe solul Morganei. Mica planetă ovoidală era înconjurată de o atmosferă compusă din particule înzestrate cu proprietăți neobișnuite. Dacă se apropia de planetă, orice obiect cosmic se pomenea în fața unei dubluri perfecte. Chiar și spațiul din jurul lui era reprodus fidel. Funcția de oglindă a învelișului se păstra până la o anumită distanță. Dacă eventualii vizitatori o depășeau, atmosfera apăra planeta înfățișând imaginea tridimensională a unei îmbinări contorsionate de sfere, de prisme triunghiulare și hexagonale, violent colorate. Proprietățile atmosferei l-au determinat de altfel pe Xelom, biologul șef al expediției, să dea planetei numele de Morgana.

Prin hubloul navetei, Arihuna privea desfășurarea nesfârșită a Formelor. Din cauza gravitației reduse a Morganei, zbura încet, evitând să accelereze. Urmărea calm liniile sinuoase ale straniei arhitecturi deasupra căreia naviga. Încremenitele Forme nu-l mai fascinau ca în primele zile. Atunci, nu numai el, ci toți membrii expediției fuseseră fermecați de frumusețea lor desăvârșită. Zile întregi rătăciseră printre magnificele alcătuiri, în stare doar să le venereze printr-o bolboroseală, punctată din când în când de exclamații de încântare. Când datorită intervenției androizilor - câteva ore nu părăsiseră nava, supunându-se unor tratamente intensive de refacere

psihică - reușiseră să-și revină din extazul colectiv, începuseră obișnuita muncă de explorare. Însă Morgana rămăsese la fel de enigmatică și de tăcută. Căutaseră în zadar feericelor corpuri o asemănare cu obiecte sau vietăți de pe pământ ori din alte lumi întâlnite în lunga lor călătorie. Neputincioși în a le găsi o denumire mai potrivită, le numiseră Forme. Participase cu însuflețire la disputa dintre biologi, care susțineau că Formele erau organisme vii, și geologi, care afirmau că nu erau decât simple minerale. Cum însă nici unii, nici alții nu găsiseră dovezi concludente în sprijinul teoriilor formulate, dezamăgit, renunțase curând să mai participe la discuții și se dedicase verificării *Galateei*. Își petrecea aproape toată ziua controlând și reglând ansamblurile și subansamblurile navei. Uneori, mai ales după orele de cart, se deprinsese să facă scurte plimbări cu naveta survolând suprafața planetei și visând noi peregrinări printre stele. Se obișnuise cu noua lume și începuse s-o considere banală. Frumusețea ei, ori prea pură, ori prea ciudată, exista fără termen de comparație real, iar el fusese învățat să gândească, să simtă într-un mod în care nu putea accepta o întruchipare a frumosului fără riscul de a banaliza. Altminteri Formele ar fi trebuit să țină de domeniul visului.

Își plimbă încet privirile peste peisajul ce i se părea acum monoton, amintindu-și fără voie de cuvintele lui Xelom: „...În lumile întâlnite printre aștrii atâtor galaxii am văzut organisme vegetale și animale, ființe raționale și structuri minerale înzestrate cu înfățișări neobișnuite, surprinzătoare. De fiecare dată am găsit cuvintele prin care puteau fi evocate. Peste tot am fost în stare să deslușesc cel puțin stilizările unor imagini cunoscute, izbutind să sugerez, dacă nu să descriu aproape exact lumile respective. Dar Formele nu pot fi măcar imaginate, fiindcă a imagina înseamnă a combina elemente cunoscute, aparținând realității tale. Pare incredibil, însă nu putem obține imaginea Formelor prin nicio metodă știută. Am

încercat să le desenăm, dar nu vom putea desena nicicând corpuri a căror configurație exterioară și interioară se află într-o continuă metamorfoză, chiar dacă sunt, aparent, nemișcate. Nu le poți recepta vizual, ci numai le simți, ca și cum ai poseda un nou gen de percepție. În fiecare clipă ai în fața ta altă Formă. Pot afirma, fără să greșesc prea mult, că suntem înșelați de imagini, pentru simplul motiv că nu le putem înregistra și conserva în totalitate. Creierul nostru refuză percepția vizuală... Mai degrabă încercăm simultan, prin toate simțurile, o senzație de plăcere cvasitotală. Utilizând coordonate fizico-matematice, am furniza asemenea cifre și formule încât, pentru cei care n-au văzut cu ochii lor Formele, rapoartele ar părea false. Știți bine că în interiorul Formelor se află formațiunile celulare sau moleculare care au dat naștere disputei dintre noi și geologi. Iar dacă adaug și faptul că probele recoltate se autodistrug...”

„...Ce-ar fi să cobor?” își spuse Arihuna, îmboldit pe neașteptate de dorința de a se afla acolo, în mijlocul Formelor. Își opri naveta asupra unui grup de Forme și ateriză lin în apropiere. După ce își etanșeiză combinezonul, își fixă pe spate rezerva de oxigen, deschise trapa și coborî cu mișcări lente pe solul portocaliu al Morganei. Formele îl așteptau. „Nemișcate și sobre”, murmură Arihuna, încercând să le definească atitudinea. Se apropie. „De ce afirmăm că sunt frumoase, uluitor de frumoase, dacă nu suntem în stare să le descriem? De unde știm că există cu adevărat? Dacă... ar putea fi sunete împietrite... Piatră?!... Ce m-o fi apucat?!” Rămase câteva clipe descumpănit de propria-i izbucnire lirică, dar îi plăcu ideea sunetelor de piatră și-și continuă gândul. „Ca și cum o muzică bizară ar fi plutit miriade de ani prin spațiile galactice...” Avu din nou un moment de luciditate și râse puțin, ironizându-se: „Adolescență întârziată!”, dar nu rezistă mult și se lăsă târât de șuvoiul ciudatelor gânduri: „...un... fel de spor al unei arte pure, căutându-și... cu

nesfârșită... răbdare... mormântul... Și, după ce a înfiorat toate lumile întâlnite cu sunetele ei ireale, muzica, sporul acesta de artă, a găsit o planetă în care s-a îngropat, înflorind în Ele...” Arihuna se apropie de una dintre Forme, se aplecă și o atinse ușor, cu duioșie. Vru să-și retragă mâna, dar simți nevoia de a mângâia suprafața fină, care se aureolă iradiind o lumină caldă, tremurătoare, ondulând în curbe line sub degetele lui. Forma crescu dintr-o dată înconjurându-l și zăvorându-l apoi în trupul ei, pătrunzând în ființa lui, făcându-se simțită ca o entitate psihică, fără a-i anula conștiința. Avu astfel posibilitatea să se observe lucid, fără spaimă, presimțind transfigurat apropierea răspunsului. Înțelese într-o străfulgerare că nebuneasca lui ipoteză despre originea Formelor era un adevăr pe care nu el îl gândise, ci care îi fusese dictat. Sunetele explodară în el într-o inimaginabilă împletire de tristețe și bucurie. Universuri sonore îi invadară fiecare celulă. Muzica îl transformă, asimilându-l. Avu senzația că i se desprinde carnea de pe oase; oasele i se topiră desfăcându-se din încheieturi și, puțin câte puțin, se împrăștie în timp și spațiu, într-o supremă regăsire.

*
* *

Conform programării, una dintre legăturile structurii de rezistență a Temposferei ar fi trebuit să se rupă, steaua strivind cu forța ei gigantică trupul lui Arihuna și sfera care-l adăpostea pentru a-i împlini visul de a străbate îndărăt drumul vieții și îngăduindu-i să moară retrăind clipa unică a contactului cu Forma. Din cauza unei infime greșeli de calcul sau, poate, a unei mărunte dereglări neprevăzute, Temposfera fu însă mistuită în pântecul nevăzut al găurii negre *după* clipa când Forma îl expulza din trupul ei.

Și astfel, înlăturat, cu sufletul țipând după paradisul

pierdut, vlăguit și împleticindu-se, Arihuna murea întorcându-se la navetă.

PĂDUREA

„Luminișul acesta verde va fi scena,
iar înapoia mărăcinilor de colo, culisele.”

(W. Shakespeare)

Ridică încet capul. În fereastră, albastrul pur al cerului îl orbi. Închise ochii strângând cu putere pleoapele. După câteva secunde de întuneric fulgerat de curcubeie îi redeschise și privi scrisul ce se lăbărța pe foaia de hârtie din fața lui. Neliniștit, ridică din nou capul, căutând trunchiurile care uneau cerul cu pământul. În depărtare, urcând spinările dealurilor înalte, pădurea se întindea pe toată linia orizontului. Părea gigantica blană galben-arămie cu reflexe aurii a unor animale uriașe, întinse leneș la soare.

Pentru o zi de toamnă era neobișnuit de cald.

Se aplecă asupra foii și, aproape silabisind, cu glas aspru, fără inflexiuni, începu să citească: „Au trecut trei zile de când mă aflu...” Obosit de efort, se opri: „Ce caut de fapt aici? Pe cine?... Cunoașterea universului... Universul identic cu sine însuși până și în cea mai infimă diviziune a sa... M-am săturat! O moarte glorioasă, sigur... Ei știu prea bine că pe planeta asta nu e posibil un contact rațional, sau că nu va fi posibil încă foarte mult timp... dar dispun de mine... Dacă aparține altora, planeta ar putea fi și a lor, nu?...”

Împinse cu degetul stiloul negru, rostogolindu-l pe

lemnul neșlefuit al mesei. Cu o grimasă de dezgust, își continuă gândurile: „Nu sunt decât un sclav, ca atâția alții. Ei, stăpânii, ultimii descendenți ai unei dinastii care agonizează, savanți impotenți, cred că vor reuși să-și reîmprospăteze puterea aducând încă o lume sub jugul lor… Sigur, riscăm totul pentru cunoaștere! Ce nu face corpul de elită al siriuparilor - cei care trăiesc prin voința și mila divină a *stăpânilor* - singurul corp expediționar specializat în stabilirea contactelor extrasiriusiene… Uneori mă întreb, uimit, cum de reușim, suta asta de siriupari prăpădiți, să nu înnebunim covârșiți de importanța misiunii noastre… Nu. Ne-au trimis aici pentru că le e frică. Nu de noi, sclavii, bineînțeles: suntem prea lași ca să devenim cu. Adevărat periculoși, deși nu e printre noi unul care să nu ascundă gânduri de răzbunare… Adevărul e că stăpânilor le e teamă de cele trei expediții dispărute în zona asta galactică. Zvonul bizar despre descoperirea unor fragmente din navele lor transportoare… Și, dacă, de fapt, cei dispăruți, sclavi ca și noi, i-au înfruntat fățiș și au evadat?… Să fie oare copacii foștii răsculați? Poate că asta ar explica teoria oficială a existenței aici a unor reprezentanți primitivi ai speciei noastre…

Adevăratul scop al misiunii de acum să nu fie așadar decât găsirea răzvrătiților? Pentru mine, așa cum stau înfipți acolo, în pământ, sunt morți. Nemișcarea specifică morții… Nu s-a dat totuși nicio dispoziție privind cercetarea copacilor… Ce plăcut e să poți gândi în limba ta. Până una alta, va trebui însă să mă chinuiesc cu limba greoaie a oamenilor, pe care mă tem că nu o voi stăpâni niciodată. Când sunt eu însumi, de abia pot lega două vorbe în fața omului din ucib… casa asta. Când vreau să-l rog ceva, mă privește bănuitor. *Pentru noi, unica soluție e substituția totală!*…

Idioată concluzie! Să fii la discreția destinului unui om numai fiindcă așa, prin intermediul psihicului tău, se pot

face înregistrări fidele ale… cum i se spune aici?… ale sufletului său. Îmi voi deconecta deci conștiința, instinctele, rațiunea, pentru a deveni un înregistrator fidel și atât de fragil… Ca de obicei, *stăpânii* au căutat un om mort de curând și… Simplu și ingenios, nu? Ce contează riscul meu de a muri reeditând destinul necunoscut al bipedului mort? Înainte, sclavule”

Își cuplă transformatorii și trupul său deveni copia desăvârșită a bipedului. Copie exterioară deocamdată, așezată la o obișnuită masă de lemn.

Timp de o săptămână, siriuparul studiase și exersase modul de viață imprimat pe structura de bază a nucleului psihic al omului dispărut, nucleu reconstruit identic cu originalul după diagrama radiațiilor remanente aflate în jurul cadavrului, cu două zile în urmă asimilase nucleul artificial și acum îi mai rămânea de executat doar un simplu exercițiu de concentrare prin care devenea dublura desăvârșită a omului mort, ființă inconștientă de adevărata ei natură, de renașterea ei.

„Mi-e teamă… Noul destin al falsului biped va fi imprevizibil… Nu am dreptul să mă împotrivesc… Urmează, deci, ultimul pas spre necunoscutul care mă poate ucide. Fantoma va părăsi groapa lăsând viermilor trecutul și declanșând experimentul propriu-zis, iar eu, neputincios în fața *lor*, voi urma un drum deja străbătut spre moarte…

Până acum, au murit zece siriupari ai corpului nostru expediționar. Uciși, se pare… Cadavrele se aflau întotdeauna în apropierea copacilor. Nu, degeaba, nu pot să cred că arborii ăștia sunt răzvrătiții de odinioară. De altfel, au trecut trei yuga-milioane de ani… Ce repede aleargă timpul pe planeta asta! Să fie tocmai motivul metamorfozării evadaților, adaptarea la mediu? Atunci trunchiurile… Curioasă, monstruoasă asemănare…”

Se răsuci pe scaun în așa fel încât să-și poată vedea chipul în oglinda ovală de pe perete: „Oribilă metamorfoză,

dar noul experiment poate începe! Să cunoaștem destinul unui om!” Se mai privi în oglindă timp de două-trei clipe, încruntându-se la arătarea ce se încăpățâna să-l cerceteze mișcându-și lent ochii însângerați. În cele din urmă, plictisit de confruntarea inutilă, se sculă de pe scaun și se întinse pe patul de campanie de lângă masă. Închise ochii și trase aer în piept.

Pielea feței și a mâinilor începu să radieze o lumină slabă, liliachie. Expiră încet. Trupul i se contractă ușor și rămase un timp așa, aproape fără să respire. Pe urmă se ridică greoi, întinzându-și brațele și căscând, ca după un somn terminat înainte de vreme.

Părea neschimbat, doar privirea îl trăda: „Uite! Am ațipit și mâine începe goana.” Zâmbi: „Poate am noroc!” Își imagină o pereche de colți strălucitori de albi, imenși: „De ce nu?! Jir și ghindă ca niciodată...” Pe ecranul minții se perindară turme de mistreți uriași: „Sper că pădurarul nu m-a amăgit... Dacă nu-mi dă cel mai bun loc de pândă, nu vede un sfanț!” Privirea i se opri asupra unei puști cu două țevi, agățată de curea într-un cui ruginit înfipt în peretele din fața lui: „Armă veche și credincioasă!” Se repezi spre pușcă. O smulse din cui, o duse la ochi și ținti un animal imaginar aflat la marginea pădurii: „Bum! Bummmm!” Vocea îi umplu spațiul încăperii. Îl străbătu un tremur abia perceptibil. Fața îi luci de plăcere.

Trecuse de ora prânzului. Soarele scuipa căldura - venin amar, invizibil. Doar un puiandru de nor alb mai înfrunta pârjolul. În rest, cât cuprindeai cu ochii, austeră și pustie, se întindea bolta al cărei azur avea transparența apelor de lagună.

„Ce zăpușeală! De unde naiba atâta căldură? Ieri parcă nu...” Stropi de sudoare i se prelingeau de-a lungul tâmplelor. Privi carafa goală. Ieși din cameră și coborî scările îndreptându-se către bucătărie, unde se opri în dreptul găleții, așezată pe un scăunel verde. Înjură scurt. Pe fundul găleții, o peliculă de apă stătută: „... neîndoielnic

caldă, iar fântâna e tocmai la marginea pădurii!” Își tamponă fruntea cu batista.

Imaginea ochiului de apă limpede, tulburat doar de bulele de gaz țâșnind spre suprafață, îi spori setea. Luă găleata și porni spre ieșire, dar se opri brusc. Puse găleata la loc și o luă la fugă înapoi pe scări, urcând câte două-trei trepte deodată.

Coborî din nou, dar cu pușca pe umăr, cuțitul cu mâner din corn de cerb și cartușiera prinse de centură. Luă pușca de pe umăr, îi trase piedica și, apucând țevile cu o mână, le împinse spre podea. Apoi își puse arma sub braț, scoase două cartușe și o încărcă. Înhăță găleata și ieși. După câțiva pași fluieră câinele pădurarului. Dulăul alb, pătat cu negru, lățos, sosi în goană, lătrând și mișcându-și ciotul de coadă în semn de bucurie și îndemn la joacă. Se aplecă să-l mângâie. Dulăul începu să latre furios. Blana de pe ceafă i se zbârli, iar pielea botului, încrețită, dezveli gingiile roșii și colții albi, ușor curbați.

Reacția violentă a câinelui îl făcu să se tragă cu un pas înapoi. Dar, chelălăind, dulăul o luă la fugă. După câțiva zeci de metri se opri și izbucni într-un urlet jalnic. Alb la față, vânătorul continuă să-l privească: „... Ce dracu’! A turbat?” Instinctiv își pipăi arma: „Nu-mi stric eu gloanțele. Mă mai cert și cu stăpânu-său tocmai acum, când mâine... Să-l împuște el, lua-o-ar naiba de javră! Uite, domnule, ce spaimă!” Se răsuci pe călcâie și plecă.

Cabana rămăsese în urmă. Mai avea vreo sută de metri până la fântână. Ziua scăzuse și zăpușeala devenise de nesuportat. Pete mari de sudoare i se iviseră pe cămașă.

Ajunse lângă fântână. Lăsă găleata în iarbă și puse pușca alături. Ochiul de apă străvezie se afla doar la câteva palme de ghizdurile de lemn ale fântânii. Prinzând bine cu mâinile bârnele lustruite, se aplecă și, sorbind cu înghițituri lungi și zgomotoase, își potoli setea. Se ridică icnind. Își șterse buzele cu dosul mâinii. Apoi umplu găleata și o așeză deoparte. Trase cuțitul din teacă. Lama

luci albăstrui în bătaia soarelui.

Mișcă fulgerător brațul spintecând aerul. Ochii îi sclipiră. Alese un copac aflat la vreo șase-șapte metri de liziera pădurii. Cu câteva frunze ruginii împodobindu-i vârful, nu prea înalt, dar de grosime potrivită, copacul părea uscat. Singura lui ciudățenie era trunchiul: îndoit cam la un sfert din înălțime, rupea cu brutalitate continuitatea verticalei făcând un unghi drept pe o porțiune de aproape optzeci de centimetri, după care se răsucea înălțându-se din nou. Scurtă, noduroasă și despicată la capăt, o cracă crescuse chiar sub malformația orizontală. Văzut de lângă fântână, copacul părea o spânzurătoare.

Se apropie de arbore și, la înălțimea la care ar fi ajuns pieptul unui mistreț, scrijeli pe trunchiul aspru trei cercuri concentrice. Apoi se depărtă numărând treizeci de pași și se opri. Duse arma la ochi. Propti cu putere patul în umăr. Ținti îndelung. Trase amândouă cartușele.

Când fumul împușcăturii se destrămă, zările erau sângerii pe coamele dealurilor, ca și cum, aprins de mâini nevăzute, văzduhul ar fi luat foc. Flăcările care cuprinseseră cerul se uniră căutând să îngrădească năvala răzvrătitelor turme de nori. Fulgeră. Căzură stropi mărunți.

Încremenit, vânătorul privea bolta. Nu, ploaia adevărată nu începuse încă. Se duse să cerceteze copacul.

Un glonte nimerise în centru, celălalt mai jos. Cu imenșii lui colți îmbăiați de furie neputincioasă, mistrețul împușcat zgâriase țărâna neagră, însetată de sânge cald. Își umflă semeț cușca îngustă a pieptului. Se retrase cu pas apăsat. Reîncărcă pușca. Ținti din nou.

Tresări. Undeva, în adâncurile pădurii, izbucnise un țipăt de durere. I se păruse? Imaginar sau real, sunetul nu era produs de o vietate cunoscută. Gândul rămase însă în străfundurile ființei. „… Ecou al împușcăturii. Sau vântul, printre frunze… Nu, nici urmă de vânt…” Trase grăbit.

Împușcătura vui prelung. Alergă spre copac. În depărtare, limba roșiatic-gălbuie a fulgerului despică norii. Ferindu-se instinctiv, vânătorul făcu față pădurii bătrâne. Îl copleși, binefăcătoare, încrederea. Privi trunchiul: „Atins!” Scoase un cartuș și vru să-și reîncarce arma. Nu apucă însă să-l bage pe țeavă, îl scăpă în iarbă.

Puternic, prelung, venit de nicăieri și parcă de pretutindeni, vaierul izbucnise iar: plin de toate spaimele pământului, glas al tuturor glasurilor, crescând mereu în intensitate, în stare să trezească neființe și să ucidă ființe.

Vânătorul încercă să fugă, dar nu reuși să-și dezlipească de pământ picioarele crăcănate și butucănoase, dintr-o dată prea grele. Nu-și putea stăpâni nici tremurul fălcilor. Bulbucați, ochii păreau gata să-i țâșnească din orbite. Crestându-l, paralizându-i voința, vaierul deveni urlet.

O ultimă zvâcnire a instinctului de conservare îl făcu să-și lipească spatele de trunchiul copacului. Pușca îi scăpă din mâini. Vru s-o ridice și observă că era înconjurat. În față, un pâlc de stafii albe… Nu, erau mesteceni. De o parte și de alta, în spate, se înălțau brazi și pini, fagi și stejari. Copacul pe care-l împușcase se afla totuși la marginea pădurii: „… singur. De unde… stejarii, tocmai în partea cealaltă a păd… braz…” Atât reuși să mai închege.

Rămase lucid cât să perceapă groaza izvorâtă din faptul că, acolo unde nu se aflaseră decât tufișuri rare, sfidând acum orice rațiune, înalți, semeți și tăcuți, existau copacii. Urletul continua să se înalțe, schimbat însă într-un fel de tânguire constantă, ca un bocet.

Copacii înaintau micșorând cercul. Ajunși la câțiva pași de vânătorul încremenit, se opriră și își săltară simultan ramurile, scuturându-și frunzele. După ce se odihniră pentru o clipă printre crăcile copacului împușcat, zecile de fluturi argintii zburară în rotocoale largi și acoperiră încet iarba uscată. Vânătorul își duse mâinile la spate cuprinzând trunchiul aspru chiar sub malformația orizontală. Burta i se țuguie. Începu să respire scurt și des.

Centimetru cu centimetru, copacul își aplecă brațul scurt și despicat. Potrivi cu grijă gâtul vânătorului în v-ul îngust al celor două cioturi noduroase. Urletul încetă. Copacul ridică trupul. În marea tăcere veșmintele pârâiră, sfâșiate de cioatele ascuțite ale trunchiului. Crăcile se auziră scârțâind.

Marionetă trasă de ațe nevăzute, corpul diform zvâcni și se legănă. Încet, rămase nemișcat. Pe urmă începu să se legene din nou, clătinat de vântul care pornise să bată. Mirosul morții se răspândi în preajmă. Talerul lunii palide lumina limba vânătă a spânzuratului.

După un timp hainele verzi ale vânătorului ucis își diluară contururile pătrunzând în carnea albă a trupului și alcătuind împreună cu ea o crustă ca un mucegai, care uni capul cu trunchiul, mâinile și picioarele, contopindu-le. Cadavrul era acum un fus de culoarea lutului. Centura lunecă și căzu cu zgomot înfundat în iarbă, alături de pușcă.

Fusul își pierdu consistenta și, în bătaia vântului, deveni o gelatină tremurătoare care, pâlpâind roșiatic, se topi apoi într-un lichid verzui ce lunecă un timp, înfășurând corpul cilindric agățat în v-ul cioturilor lemnoase. În cele din urmă lichidul se volatiliză. În jurul spânzurătorii pluti un abur subțire, ce dispăru și el în larga inspirație a nopții. Lăsând între crăcile noduroase adevăratul trup al condamnatului, copacii încetară priveghiul și se îndepărtară tăcuți.

*
* *

A doua zi, dis-de-dimineață, căutându-și oaspetele, pădurarul ajunse lângă fântână. Văzu găleata plină: „Aha, a venit după apă...”, dar nu-și termină gândul, pentru că, privind în jur, observă un obiect ciudat agățat între ramurile copacului cu trunchiul deformat.

Nedumerit, se apropie. Zări cele trei cercuri concentrice crestate în scoarță și urmele întunecate ale gloanțelor, dar nu se opri la ele. O bucată mare de lemn spânzura între crăcile scurte și pline de noduri. Alb-gălbuie, străbătută de vene negre și albăstrii, părea un buștean de mărime potrivită, nu prea bine curățat, fiindcă mai avea cioturi aducând cu niște brațe boante. Din loc în loc era acoperit de pete maronii, dispuse oarecum simetric.

„L-o fi lovit trăsnetul...”, își spuse pădurarul dând ocol bușteanului pentru a-l privi mai bine din toate părțile. Intrigat, îl pipăi. Degetele i se afundară ca într-o mâzgă. Scârbit, își trase mâna. Materia verzuie ce se prelingea din găurile făcute de degetele lui mirosea a hoit. Încruntat, își șterse mâna de turul pantalonilor: „Cum dracu’ o fi ajuns aici?! Ce scârboșenie! E putred...” Scuipă. „Și prăpăditul ăla - nu e-n stare să lege două vorbe ca lumea - pe unde-o fi umblând cu noaptea-n cap?!” Descoperi pușca, centura, cuțitul și cartușiera lăsate în iarba înaltă și umedă: „Halal vânător! Uite unde și-a lăsat arma... Domnu’ e din ăia de nu-și dau jos nădragii decât în mijlocul pădurii...” Batjocoritor, clătină din cap și se îndreptă cu pași mari spre cabană: „Când o afla că s-a amânat goana, turbează.”

*

* *

Lângă copacul împușcat se materializară trei *bușteni* aidoma celui ucis în menghina brațelor de lemn. Cel mai înalt dintre ei fluieră atonal:

— Încă unul de-ai noștri ucis de copaci... Nu cred că mai trăiește, dar să-l testăm...

Fulgerător, ridică un ciot spre arborele malformat. Copacul și bușteanul dintre crăcile lui deveniră cenușii.

— Morți amândoi. Crezi că într-adevăr ei...? cântă la fel de atonal, dar ceva mai strident, bușteanul din dreapta.

— Nu fi mai siriupar decât e nevoie! *Stăpânii* sunt

dincolo de atmosfera planetei. Nu te aud. Știm cu toții că-i vorba de cei evadați. Ei, fie, nu chiar toți. Câțiva se mai îndoiesc. Stupid.

Se întoarse către un pâlc mai des de copaci.

— Ne ucid. E firesc. Își apără libertatea. Ne lipsește curajul lor.

— Așa e, țiui trist. Al treilea. Profită de teama *stăpânilor* că oamenii i-ar putea descoperi și, cum ne prind în ipostaza de „experiment”, când suntem neputincioși, ne căsăpesc nestingheriți. Dacă i-am putea convinge că vrem să-i ajutăm să nu fie găsiți…

— De fiecare dată au preferat sinuciderea, în loc să stabilească un contact cu noi, îl întrerupse înciudat primul buștean. Uită-te la schilodul ăsta, și făcu un semn către arborele diform, s-a sacrificat probabil de bunăvoie. Nu din cauza infirmității… Oricare dintre ei ar fi făcut la fel. Sunt liberi și văd în noi doar niște sclavi care le amenință libertatea. Hei, fluieră el ascuțit, vine un om, și arătă spre un vânător care se apropia. Să nu lăsăm urme. Voi doi supravegheați copacii. Vom transmite *stăpânilor* un raport fals.

Acoperite de arabescuri albăstrii, corpurile alb-gălbui ale celor trei siriupari vibrară intens, răspândind o lumină violacee. Soarele scânteie parcă mai viu când forța lor prefăcu în cenușă călăul și condamnatul. În fața brațelor boante îndreptate spre ea, pădurea fremătă prelung.

EVADAREA

„Zeu - absent;
Frunze moarte - grămadă.
Pustiu.”
(Bashō)

Îi era teamă și simțea totuși fericirea ca un țipăt prelins pe dune nesfârșite, lăsând dâre adânci în nisipul roșu.

Înalte, clădirile stacojii tremurau ușor, bătute de o adiere ce pornea dinăuntrul lor, căci pe străzile albastre aerul părea încremenit.

Maldorb se privi în oglinda apei din bazinul de cleștar și văzu că nu e decât o limbă de lumină albă în care se deslușeau intermitent o mână, un picior, un umăr sau o parte din față. Realiză că noul și, poate, adevăratul Maldorb nu-l miră deloc; întoarse capul, deși avusese timpul să înțeleagă că privirea lui cerceta spațiul înconjurător fără ca el să se miște, și zări apropiindu-se de parcă s-ar fi depărtat, venind totuși spre el, un bărbat și o femeie. Știa sigur că sunt două ființe umane de sex opus, dar privea - tot fără uimire - două lumini albe dinspre care, înfiorându-se, auzi gândul bărbatului, „Bine ai venit!”, fără sunet, dar cald și pătrunzător, urmat imediat de gândul susurat al femeii, „Ce lumină frumoasă ai!”, împletit în tonuri necunoscute lui.

*
* *

„Tristețea - o picătură de apă într-un ocean de nisip, iar bucuria ne înconjoară inundând deșertul sufletului… Poate că asta e într-adevăr condiția umană… Aiurea! Sunt un idiot.”

Cu arătătorul atinse rombul auriu de pe fâșia neagră de sub cadrul în care plutea tridimensional o picătură de apă. O licărire, și cadrul deveni doar o ramă ovală, goală.

„Sunt un idiot!” își repetă Maldorb, apoi se sculă din fotoliu. Începu să se plimbe prin cameră.

„Există cineva dincolo de mine, prin mine, care… Nu, n-am dreptul să gândesc așa. Inapt, inepție. Oricum, s-a terminat mult prea repede. N-am avut timpul să-i întreb cine sunt, de ce mă iubesc… Mă iubeau?!… Am știut asta de cum i-am văzut. Am simțit chiar că dragostea e unicul lor limbaj… M-am întors, fără să fiu sigur că voi mai reuși a doua oară să pătrund în lumea lor. Comentariile care însoțesc experiențele de trecere aparentă spre moarte nu garantează reușita tuturor pătrunderilor. Dar trebuie să repet încercarea până voi izbândi.”

Se opri în mijlocul camerei. Privi atent panta peretelui din fața lui. Apoi se răsuci și, ridicând încet capul, urmări linia care unea marginile pereților. Foarte înaltă, încăperea avea forma unui trunchi de piramidă, așezat cu baza în sus. „Cam înaltă, dar e a mea: cușca mea, caverna.”

— Hedona, ce-ți sugerează spațiul ăsta?

Fără să-și întoarcă privirile de la ecranul pe care se ivise o nouă pagină, femeia întrebă absentă:

— Care spațiu?

— Camera.

— Știu eu? De ce?

— „De ce”. Lasă cartea aia și uită-te!

Plictisită, dar intrigată, Hedona întoarse capul și privi în jur. Maldorb o urmărea încordat. Hedona zâmbi; reliefându-și puternic pomeții, își mișcă încet buzele

cărnoase:

— Sunt sigură că nu te-ai gândit la asta: am senzația că mă aflu undeva, sub pământ, într-o galerie care dă la un moment dat într-un puț și sus, departe, zăresc lumina tremurătoare a zilei.

— Frumos… Așadar, ca să intru în rezonanță - o gaură de evacuare a reziduurilor.

— Maldorb…

— Iartă-mă, Hedona, am glumit.

— Am impresia că azi simți nevoia să bei ceva mai mult decât de obicei.

— Nu.

„… ba da. Simt nevoia să beau și să plec, dar voi citi, conspecta…”

— Maldorb, mă uimești.

— Hai să încetăm…

„… să fim bufonii propriei noastre uscăciuni, deși mi-am impus să nu gândesc nicicând așa; nu pot sau nu vreau să fiu liric… Dar celălalt?”

*

* *

„Trebuie să fiu absolut lucid. *Un autoportret e întotdeauna un fals*, așa începe orice exercițiu TAM: trecerea aparentă spre moarte… Un portret e însă o greșeală fatală, asta o spun eu. Se poate *imagina* un chip, un spirit. Hedona, de exemplu…”

Melodioasă, vocea robocrainicului îi întrerupse gândurile:

— Funcționarul 32 este chemat la boxa mesajelor.

„32 de scurtcircuite să te facă scrum! Cine naiba o fi?… Mușchii ochiului acționează imperceptibil, iar în cazul ăsta înseamnă că, stând nemișcat în fața oglinzii, nu te privești decât pe tine. Atunci TAM-ul? Eu însumi?!”

Deschise ușa neagră a boxei. Fotonsimulacrul lui Aldan

îl aștepta înăuntru.

— Salut, îi zâmbi imaginea lui Aldan.

— Te-ai îngrășat. Trai bun, rânji Maldorb.

— Iar merge aiurea transmițătorul. Abia am reușit să te contactez.

— Lasă-lasă…

— Maldorb, vreau să trec după-amiază pe la tine.

— Bine. Salut.

Ieși din boxă, făcu un pas, dar se opri săgetat sub claviculă de o durere violentă. Trase aer în piept și porni gânditor spre biroul lui.

În sala galbenă, sunetele stimulatoare își încolăceau trupurile nevăzute.

Aplecate deasupra birourilor, spinările nemișcate păreau pătrate de scândură, fragmente dintr-un ecran pe care nu s-au mai putut proiecta imagini cu oameni.

Un țiuit pătrunzător destrămă armonia muzicii stimulatoare. Pătratele albe rupseră alinierea perfectă. Maldorb pivotă scurt. Trupul subțire i se încordă. Un tip mic de statură, cu umeri înguști și șolduri late, îl apucase de braț:

— Ce mai face domnul profesor?

Maldorb îl fulgeră cu privirea pe „… funcționarul cretin, față tipică de mutant…” și râse amabil.

— Șoarece obsedat de ideea că e pisică.

— Nu înțeleg.

— Dar nu e greu, Balefil. Așa se nasc mutanții, iar eu, mai nou, vorbesc extragalactica, de asta nu mă înțelegi. Total cosmopolit, ce zici?

— …?!

Balefil se îndepărtă nedumerit, dar convins că Maldorb continuă să rămână un nebun nesuferit.

Maldorb își aprinse o țigară și ieși în hol. „Cât de mult seamănă uneori cu mine inconștientul ăsta. În fond, de ce-i disprețuiesc?… Dacă în următoarea pauză aș urla: Sunt Maldorb! Încerc TAM-ul! Da, da! Trecerea aparentă spre

moarte, așa-zisa sinucidere interzisă... nimeni, bineînțeles, nu m-ar întreba de ce, adică: Ce dracu' vrei să afli dincolo de moarte sau pe cine cauți... Nu. N-ar reacționa nimeni, dar a doua zi aș auzi: Maldorb, n-ar strica să recunoști că nu prea respecți legile și dorești o mică spălătură a neuronilor tăi înfierbântați...”

Reintră încet în sală. „Durerea de sub claviculă - doze prea mari de cataletar... Nu pot trăi firesc numai pentru simplul motiv că îmi impun asta, mă constrâng deci să-mi proclam modest neputința, dar eu, eu mă cunosc prea bine... Oare? Cine ascunde atunci adevărul? Eu, celălalt Maldorb sau amândoi?”

*
*   *

Nu putea să rămână la nesfârșit în fața oglinzii, fiindcă ar fi însemnat să moară, iar despărțirea de trup nu era acum pragul pe care l-ar fi putut trece cu ușurință, așa că Maldorb, uluit și îndurerat, trebui să se înapoieze ca un străin suspect din lumea-dublurii-lui, de fapt, a adevăratului el însuși, spațiul și timpul de acolo, oamenii-lumini orbitoare, dar calde, nefiind decât o reflectare inversă, sau mai bine spus, reală, a tot ce învățase și știa sau simțea - până la aceste treceri spre moarte - că sunt oamenii, timpul și spațiul. Se înapoie din lumea îngrozitor de frumoasă și, chiar dacă era pe deplin conștient de nonsensul unei asemenea caracterizări, era la fel de conștient de faptul că nu putea găsi o definiție mai bună:

Se întoarse, deci, în lumea lui - nici îngrozitoare, nici frumoasă.

*
*   *

— Hedona, ia-mă de aici... Hedona!

Femeia intră în baie, se apropie de Maldorb, dar văzându-i chipul se trase cu un pas înapoi:

— Ce-ai pățit?

— Ia-mă din fața oglinzii, șuieră el.

— Nu înțeleg! țipă Hedona.

— Ia-mă de aici, reuși să rostească clar Maldorb.

Hedona se apropie temătoare. Îi prinse brațul descărnat. Maldorb se prăbuși peste ea. Femeia îl târî până la pat, apoi îl întinse cu grijă pe salteaua roșie, transparentă. Corpul bărbatului era țeapăn.

Hedona se repezi spre videofon. Maldorb deschise încet ochii:

— Lasă, lasă. N-are rost, îmi trece… Am băut prea mult.

Nehotărâtă, Hedona rămase lângă videofon. După câteva secunde ridică mâna de pe claviatura metalică, îl privi lung pe Maldorb și se așeză în fotoliu.

Maldorb respira din ce în ce mai liniștit. Nările largi i se arcuiau ușor adulmecând liniștea.

Hedona sări din fotoliu:

— Explică-mi!

„Ce naiba pot să-i spun?… Cum se numește asta la animale? Distanța de fugă. Trebuie să păstrez distanța de fugă… Ca să intru în TAM am nevoie de o moarte aparentă. Drogul cataletar: letargie și catalepsie… Și-a dat oare seama? Dacă mă denunță?…”

— Am băut prea mult!

— Nu miroși a alcool.

— Te-ai speriat și nu-ți dai seama… De fapt, băutura era aproape fără miros.

— Din câte mi-aduc aminte, până acum nu ai mai încercat…

— Nu. Înțelegi, efecte secundare…

— Nu pari beat.

— Zău?!

— Asta era! Extract de catal…

— N-am dreptul?

— E un drog. Și e interzis!
— Da, sunt un prohibit. Denunță-mă!
— Nu vorbi prostii. Dar nu înțeleg, de ce?
— Curiozitatea.
— Tu, curios?
— Eu.

„Are dreptate. E unul dintre nenumăratele motive pentru care îl caut pe adevăratul Maldorb. Ia te uită, are dreptate. Pot să-i explic?”

— Am devenit curios peste noapte.

„Dar cum să înțeleagă? O cunosc atât de bine. O cunosc? Greșeala fatală de a-i face portretul: imposibilitatea de a te cunoaște până și pe tine însuți când refularea a devenit o a doua natură...”

— Maldorb, nu pot să cred. Spune-mi...
— Trebuie să mă crezi.

„Da, cuștile impun reguli de conviețuire, și eu, pot oare eu să rup gratiile?”

*
* *

Fulgerând întunericul, Maldorb se întoarse din abis. Limbă orbitoare de lumină, se odihnea pe iarba care creștea, murind în același timp. Nu putea să-și înțeleagă încă adevărata înfățișare, pentru că nu era trup ci numai spirit, sau așa credea el că e după această nouă trecere spre moarte, de fapt căutata punte-cale spre ființa pe care o bănuise, mai precis o știuse dintotdeauna tolănită în el ca un judecător ironic, crud chiar, dar nu într-atât încât să nu-l ajute în ciuda faptului că lumea unui alter ego e un uriaș parc de distracții plin de tombole și, scrâncioburi, de barăci cu tir unde premiile sunt uneori două-trei suflete cusute între ele numai ca să poată fi deșirate.

Maldorb privi cerul întins peste câmpie, plin de peștii iuți ai speranțelor veșnic nemărturisite, vreme de o clipă

limba de lumină îngădui să i se ghicească fața ascuțită și tuciurie, răsuflă larg și strălucirea i se înteți, apoi își dădu pe spate capul - vârful limbii de lumină - admirând apele de deasupra lui, valurile lor supte neîncetat spre hăul nevăzut al unei înțelepciuni tăcute, simțite doar, dar nesățioase, își privi degetele dezvăluite pentru o clipă de fisura apărută în trupu-i de lumină și înțelese că trebuie să se întoarcă *definitiv* la starea lui de marionetă bine sau prost mânuită fiindcă îi e frică de moarte, deși înțelesese cu mult înainte, încă de la primele experiențe TAM, că *acum* întoarcerea asta cu sens unic ar putea să însemne luciditatea în fața adevăratului autoportret: NEBUNIA.

*
*   *

Prăbușit în fotoliu, Maldorb ațintea tavanul fluorescent:

— Așa spui, deci. Crezi că lumea aceea e o absurditate?

— Nu, Maldorb. N-am spus asta, căci ar însemna să simt că-mi crapă sufletul ca un geam lovit cu furie, așa ceva se cheamă durere, dar tu nu poți sau nu vrei să mai înțelegi fiindcă e ciudat amestecul tău de spaime…

— Aldan, devii incoerent și am impresia că habar n-ai ce vrei să spui, îi ghilotină fraza Hedona.

— Are dreptate, interveni sec Maldorb. Hedona, are dreptate…

„… Ar însemna că am fost incapabil să echilibrez balanța dintre cele două lumi sau, mai precis, că n-o să am niciodată puterea de a fi eu-însumi…”

În clipa următoare fu frânt în două de o durere violentă sub clavicula stângă și trecerea aparentă spre moarte deveni o *trecere adevărată*, transformându-l în el-însuși.

EXERCIȚIU ANORMAL

Marea cetate violetă a Crisipterei trimise spre cardeltplan o platformă romboidală.

La câteva sute de metri deasupra cetății, aproape de pătura de nori sferici, platforma se opri din zbor. Apoi, aruncând către capsula cosmică un snop luminos de semnale liniare, rămase în așteptare până ce, coborând pe podul de raze, cardeltplanul se așeză lin pe suprafața ei poroasă.

Simultan cu aterizarea, biroul de informații al cetății luă legătura cu Mafoll. Când auzi vocea stridentă a androidului de serviciu care îi zâmbea amabil pe ecranul de control, Mafoll se încruntă. Își frecă fruntea umedă și pleșuvă: „La naiba, puteau să găsească unul cu vocea mai plăcută!”

Androidul crisipterian îi descria cu lux de amănunte principalele zone turistice ale cetății, răspunzând astfel raportului făcut de vameșii de la punctul de control al stației orbitale a planetei, cărora Mafoll le declarase că dorea să-și petreacă vacanța în Crisiptera.

După ce-l ascultă, Mafoll își ridică nehotărât umerii înguști și ascuțiți, apoi alese parcul de distracții:

”...probabil identic cu alte sute de mii de pe zeci de planete. Dacă m-aș lua după prezentare parcul ăstora ar trebui să fie uluitor în materie de relaxare creativă. Reclame!” Căscând prelung se întinse, în fotoliul de comandă al cardeltplanului. Pe ecranul din fața lui, cetatea apăru ca un gigantic păianjen metalic.

*

* *

Explozie de culori și sunete, primirea făcută la intrarea în parc reușea într-adevăr să impresioneze, să incinte chiar. Fusese astfel concepută, încât, purtat de culoarul rulant prin imensa poartă de orhidee, să nu poată trece un singur vizitator care, izolat astfel de grup, recepta din plin revărsarea tumultuoasă de excitanți audio-vizuali.

Dar încântarea lui Mafoll nu ținuse mai mult de zece secunde. În douăzeci de ani alcătuise sute de rapoarte precise și foarte obiective - gradul înalt al obiectivității era mândria lui - despre sistemele de distracții-relaxări creative, urmărind eliminarea celor care nu constituiau adevărați factori de civilizare.

După câțiva pași se opri și privi în jur încercând să se orienteze. O crisipteriană cu plete portocalii, ten cafeniu și coapse lungi, se apropie. Era ghid și își oferea grațios serviciile. „Hm! Aș prefera să-mi povestească altceva...”, dar, zâmbind, refuză ajutorul fetei și, strângându-și ironic buzele subțiri, începu să-și facă loc prin mulțimea gălăgioasă și pestriță ce se înghesuia în fața sferelor, hexagoanelor și conurilor acoperite cu reclame tridimensionale care șopteau insinuant:

Privește-mă! M-ai recunoscut! Te-ai recunoscut, deci! Cântă cu mine! Hei, oprește-te! Ascultă!

*

* *

Obosit de lunga peregrinare prin labirintul de culoare rulante și alei ale parcului, enervat că nu găsise încă nimic care să merite un experiment analitic și sintetic demn de un inspector interplanetar al sistemelor de distracții, Mafoll hotărî într-un târziu să se oprească totuși în dreptul unei clădiri tubulare cu pereții ca de smarald, care afișa la intrare o firmă sobră:

EXERCIȚII

Intră. În hol fu întâmpinat de un ins înalt și uscat, îmbrăcat într-un elegant frac alb.

— Poftiți, poftiți, se înclină respectuos crisipterianul. Vă rog să studiați pliantul nostru explicativ, și îi întinse un dreptunghi portocaliu.

„Pliant: formă arhaică de prezentare! Cine știe ce relicve pomădate îmi mai prezintă.” Desfășură pliantul și începu să-l citească.

*

*   *

Mafoll puse pliantul pe măsuța semănând cu o meduză moartă. Apoi, intrigat, își aținti privirea cenușie asupra crisipterianului care aștepta impasibil hotărârea clientului.

— Ești sigur că poți provoca o hipnoză cu ordine de comutare într-o altă dimensiune spațio-temporală?

— Bineînțeles, dar nu v-ați exprimat corect, ori nu ați înțeles bine mecanismul exercițiului.

— Adică?

„Până acum mi s-a întâmplat o singură dată să fiu descoperit, însă atunci fuseseră anunțați. Nu, slăbănogul ăsta nu bănuie nimic.”

Crisipterianul continua să explice metodic:

— ...deci nu sunt ordine de comutare. Nimeni nu vă ordonă nimic. Vă alegeți singur exercițiul care vi se pare mai interesant, potrivit înclinațiilor dumneavoastră. În camera alăturată se face cuplajul la un ciberhipnotizor care fixează datele exercițiului în straturile profunde ale psihicului. Apoi, tot prin intermediul ciberhipnotizorului, dar numai la comanda dumneavoastră directă, veți realiza autohipnoza. Poate că n-o să reușiți de la primele încercări: metoda necesită o concentrare și mobilizare

afectivă totală, însă, nu vă speriați, vă ajută și mașina. Odată terminată autohipnoza, *dedublându-vă spiritual în timp și spațiu, veți trăi efectiv exercițiul*.

— Bine, bine. Mulțumesc. Trebuie deci, să mi-l aleg singur.

— Exact.

Mafoll desfăcu din nou pliantul: „N-a spus nimic despre reacția secundară la autohipnoză, riscul unei fisuri în unitatea conștiinței. Luciditate la nivelul inconștientului deci, și dacă apare una ca asta, distracția e ilegală. Concluzia: nu știe cine sunt”.

După câteva minute înapoie crisipterianului pliantul:

— Am ales *Secvență din antrenamentul navigatorilor*…

— Exercițiul 42, îl întrerupse vioi crisipterianul.

— Știți, începu bănuitor Mafoll, îmi place să fiu corect. N-am citit nimic despre conținutul exercițiului. S-ar putea să conțină un grad ilegal de violență și n-aș vrea… să fiu considerat complice.

— Conform codului interplanetar al relaxărilor creative, am dreptul la factorul surpriză stimulator admis legal și autorizația - v-o pot arăta - demonstrează că respect întocmai codul. E posibil ca relaxarea să nu se potrivească tiparului dumneavoastră afectiv și comportamental, dar legea admite acest lucru.

„Cunoaște codul mai bine decât mine! De fapt, astăzi e greu să-l mai prinzi pe vreunul. Sigur, relaxarea creativă indică nivelul civilizației…”

— Mulțumesc. M-ai liniștit. Care e taxa?

— Plătiți la sfârșit, numai dacă sunteți mulțumit.

*

*   *

Lăsându-și mâna să atârne pe bara nichelată dispusă de-a lungul ferestrei, stătea în picioare sprijinindu-se cu umărul de rama geamului. Fuma. Îi privea atent.

Înghesuiți câte trei pe două locuri, cocoțați unii în brațele celorlalți, se așezaseră cu toții pe scaunele din spate. Nu era prea cald în aerobuz - se defectase automatul de reglare a temperaturii - dar nu frigul provocase înghesuiala. Se distrau.

Pe el nu-l chemaseră. Nu simțiseră nevoia să-l cheme, sau poate că nu-l observaseră, prea absorbiți de glumele lor. Îi privea concentrat, de parcă ar fi vrut să vadă ceva aproape invizibil, ascuns cu grijă înăuntrul trupurilor.,

— Mitit va face prima aterizare forțată drept în brațele femeilor-centaur! Pentru Mitit-cuceritorul, de trei ori, uraa!

— Ura! Ura! Ura!

Râseră împreună cu Mitit, un tip înalt, cu față ascuțită și ochi mici exprimând o falsă blazare.

— O poantă cu Lip! urlă unul mic și blond. Guraa! răcni apoi, și își agită disperat brațele scurte încercând să elimine astfel handicapul staturii lui pitice.

— Șșșșt! Liniște!

— Lip pleacă în Amertum…

— Veche, alta!

— Haideți să cântăm balada navigatoarei candide izbită de cometă.

— Ha, ha, ha… Și candida ce-a făcut?

— Ha, ha, ha, ha… ne-ar trebui un sintetizator, dar oricum, e o baladă pentru cadeți!

— Ahh… Hua, ha-ha, ahh… I-a spus că n-are filet corespunzător!

Râsul lor îi zgârie creierul. Uimit, urmări satisfacția întipărită pe chipurile asudate. Hohotind, bărbații se îmbrânceau tăvălindu-se unii peste alții.

— Hei, ia zi și tu ceva. Ia uitați-vă la mutra asta de meteorit ars!

Îl îmbrânci pe cel care îl îndemna să vorbească și făcu un gest larg cu mâna, cerând tăcere:

— Ascultați!… Navigatori, voi, viitori… și se opri

încurcat. Apoi, compunându-și o mimică elocventă:... aveți datoria cosmică...

— Care cosmică, terriene?!

— Romanță de pe vremuri!

— Da? Atunci... Pășiți numai pe poante, navigatori! încercă el s-o dreagă.

— Sigur, îi convine, răcni Mitit. Nu mai are nevoie de candide! Are cugetul candid! Altul la rând.

Izolarea îl făcu să simtă plăcerea dureroasă a unei trăiri superioare și inutile, idioate chiar. Se gândi că nu mai avea rost să rămână acolo, dar nu putea pleca. Le întoarse spatele și, prin geamul aburit, privi dealurile mici și pustii despărțite de văi line, țintele îndepărtate - androizi învechiți și inutilizabili.

Fericiți, navigatorii începuseră un cântec despre planete virgine.

Se răsuci brusc spre ei și cântă încet, odată cu grupul. Dincolo de geam, mărginit de cușete negre, scorojite, și de o trambulină nu prea înaltă - dreptunghi de fibronil verde legănându-se în gol - bazinul piscinei poligonului înghițea fulgii mărunți.

— Ai sări de acolo? îl întrebă pe vlăjganul din fața lui.

— Ce spui? țipă acesta întorcând capul atât cât să nu piardă din priviri viermuiala de pe fotoliile aerobuzului.

— Ziceam că mă duc să văd dacă nu ne-a sosit rândul. Nu vii?

— Nici nu mă gândesc! Vin ei să ne anunțe. Ha, ha! Uită-te la Filiol!

*

* *

Tarantulă galbenă suspendată în aer, ciberhipnotizorul veghea trupul rigid de al cărui cap se legase printr-un fir subțire și transparent.

Întins în paralelipipedul albastru, pironind cu privirea

opacă pântecul mașinii de deasupra lui, Mafoll fu străbătut de un tremur ușor.

*
* *

Comanda „Foc!” îi biciui auzul. Frigul îi amorțise mâna. Cu degete vineții armă laserul urmând întocmai instrucțiunile primite. Printre glume în doi peri despre navigatori singuratici, comandantul le explicase amănunțit exercițiul. Râseseră cu hohote, dar aveau emoții: primeau calificative.

Propti în umăr patul laserului. Îl simți lustruit de sutele de mâini care executaseră același ritual. Privi prin dispozitivul optic de ochire. Trase. Țiuitul tăcerii îi înfundă urechile. Văzu o umbră în spatele țintelor și, cu o satisfacție neașteptată, îndreptă arma spre ea. Trase din nou. Se auzi strigat din două locuri. Navigatorul de lângă el îi spuse ceva, dar nu-l înțelese din cauza strigătelor comandantului care se apropia zâmbind:

— Excelent! Excelent! Ambele ținte atinse…

Fu întrerupt de un instructor care venea în fugă. Palid, încerca să-și stăpânească bâlbâiala:

— La… acolo… în spatele uneia dintre ținte, și-l arătă cu degetul, nu știu cum, un… un tehnician…

Comandantul porni cu pași mari spre țintele fumegânde. După el, toată lumea începu să fugă spre androizii învechiți.

Rămase singur, aparent calm. Dar nările-i fremătau.

*
* *

Alb la față, clătinându-se, Mafoll ieși din camera ciberhipnotizorului. Ajuns în fața crisipterianului se propti bine pe picioare și rosti cu glas surd:

— Știi bine că autohipnoza implică eliminarea amneziei ulterioară experienței normale…

— Bineînțeles, răspunse calm crisipterianul.

— Bineînțeles pe dracu’! izbucni Mafoll și, cu dosul mâinii stângi, își șterse saliva din colțul buzelor. Gestul păru firesc, dar, pe neașteptate, Mafoll își repezi pumnul spre fața crisipterianului care, speriat, se trase cu iuțeală înapoi.

— Citește ce scrie aici, mârâi Mafoll.

Pe dreptunghiul de piele, un cerc roșu în care se afla un triunghi echilateral negru.

Crisipterianul se apropie cu teamă.

— Inspector intergalactic. Recunoști emblema, nu? Te des-fiin-țez! Exilul… Surpriză care stimulează, hai?… Răspunde!

— Nu vă supărați, îngăimă crisipterianul, am cartela ciberhipnotizorului. O puteți citi! N-am mințit. Vă rog, verificați memoria mașinii, nu…

— Continui, deci, să susții că ai respectat codul?… Uită-te bine la mine! De douăzeci de ani nu fac decât să vă verific. Am fost ales după testări speciale dovedind că am oroare de violență. Indiferent de forma și gradul ei de manifestare, înțelegi?… Dă-mi legătura cu serviciul de supraveghere a parcului.

*

* *

Androidul îi întinse textul decodificat al exercițiului! 42, extras din memoria ciberhipnotizorului. Mafoll îl parcurse grăbit, dar atent. Când termină, privi înciudat spre crisipterian:

— Înseamnă că mașina mai are un program.

— Nu, puteți verifica.

— Verifică, îi ordonă Mafoll androidului. Are încă un program camuflat.

După câteva minute androidul se întoarse și raportă că nu exista un al doilea program camuflat. Furios, Mafoll îl trimise înapoi la sediul serviciului de supraveghere.

Crisipterianul, se apropie respectuos:

— V-ați convins?

— Nu.

— Poate că inconștientul dumneavoastră a preluat programul și, prelucrându-l, a găsit o rezolvare proprie, mai adecvată…

— Taci, șuieră Mafoll, Te desființez, oricum. N-ai verificat posibilitatea apariției unei reacții secundare la autohipnoză, și scoase un formular. Numele, codul clădirii, codul dosarului de identitate. Repede!

Resemnat, crisipterianul începu să-i dicteze datele.

Mafoll își notă minuțios totul, apoi părăsi în grabă clădirea. Când ajunse aproape de ieșirea din parc, scoase formularul din buzunar, îl rupse și-l aruncă în incineratorul de lângă poartă.

RECVIEM

Înalți, mult prea înalți îmi par pereții celulei… albi, vârstați cu negru și oranj. În fereastra de vibromat, repetate la nesfârșit, se desfășoară benzi multicolore de portative pline cu armonii clasice, greoaie și rigide. Pe ecranul negru aflat la capătul patului, însoțite de sunetele grave ale chinorgii, apar din când în când citate din operele adrinobizilor, *superiorii* planetei. Literele gotice, sidefii, se desprind fantomatic din cadrul întunecat al ecranului și-mi dansează în fața ochilor:

„*Improvizația e somnul rațiunii! / Logica somnului rațiunii e o insultă adusă legilor biofizice ale existenței! / Menuetul redresează potențialul creator!*”

Mă întind pe pat, închid ochii și încerc să-mi închipui cum aș arăta bâțâindu-mă în ritmul unui menuet cântat la elevecitron de Cazmbilat-3, celebrul interpret adrinobiz al noului val de muzicieni oficiali. Mă umflă râsul, dar, aproape simultan, mă îneacă sila.

Superiorii ne cred furnici oarbe… Oarbe, dar nu surde.

*

* *

— Swingbop constituie al o sutălea caz de transformare afectivă totală a umanoizilor de tip carbonic. Am fost numit conducător-sintetizator al acestei noi comisii de anchetă: Datorită programelor de analiză cu toleranțe mari, vechea comisie nu a reușit să stabilească ecuațiile reale ale capacității de adaptare a umanoidului-C la acest gen

dezechilibrat de muzică.

— Dacă îmi permiteți, aș vrea…

— Da, Tirisdol. Te rog însă, cât mai scurt. Trebuie să începem imediat analiza combinată a vectorilor afectivității lui Swingbop. În funcție de rezultatele ei vom alege procedura judiciară. Nu uitați! A fost totuși unicul umanoid-C prins în flagrant delict. Improviza singur în biocelula lui. Pedeapsa trebuie să fie exemplară! Altfel, prin contaminare riscăm să pierdem o mare parte din forța de muncă de tip umanoid-C.

— Am înțeles. Într-unul dintre primele rapoarte ale vechii comisii elaborasem următoarea ipoteză: Muzica adusă de expedițiile venite din Sistemul-5 a fost unanim acceptată de noi, *superiorii*, ca una dintre posibilitățile de creștere maximă, rapidă și armonioasă a parametrilor creativității. Mă refer, bineînțeles, la adevărata muzică - înlănțuirea de sunete care poate fi algoritmată, și nu la… jazz. Dar, stimați colegi, m-am întrebat de ce umanoizii de tip carbonic au aderat atât de repede și masiv la acest surogat muzical folosit de unii terrieni ca un gen de energie psihică suplimentară, de fapt o formă inutilă de inducere a unor paraziți bioelectrici. În urma cercetărilor, concluzia care s-a impus de la sine a fost aproape relevantă. Spre deosebire de noi, care ne construim creierul din ansambluri bioelectronice, terienii, specie inferioară dar dominantă în Sistemul-5, se nasc odată cu creierul lor, format din materie vie perisabilă ce evoluează extrem de lent, fără a atinge un înalt grad de funcționalitate. Legile haotice de structurare ale creierului terrian permit crearea și execuția unei muzici iraționale, lipsită de orice finalitate practică. Specie inferioară pe planeta noastră, umanoizii de tip carbonic au creierul foarte asemănător cu al terrienilor…

*

* *

Când a apărut Parkibird cu altosaxtralul său construit după schițele primite de la terrianul acela galben... Degetele lui lungi alergând pe clapele ovale, platinate... Pereții antifonați ai clubului nostru subteran pulverizați de cascada sunetelor nebune...

Găsisem de mult, în versurile anexate unei melodii... găsisem?!... poate-l căutasem... cuvântul *iubire*. L-am algoritmat în fel și chip, dar niciun calculator auxiliar nu ne-a putut ajuta să înțelegem termenul *iubire*, deși îl avem în noi. Pentru prima oară în viața mea m-am gândit la ce simțim adeseori în momentele scurtelor acuplări...

Muzica lui Parkibird ne-a strivit, ne-a prefăcut în sunete. Plângeam, râdeam - *iubeam*...

Acum, când peste câteva ore îmi vor extirpa nucleul cerebral specializat în muzică... M-am prostit: folosesc limbajul *superiorilor*. Da, nu voi mai iubi - n-o să mai *im-pro-vi-zez*. Aș vrea să ascult, să plâng cântând cu micul meu trompstell, Saint-James Infirmary pentru Swingbop.

OPȚIUNE

Șuierând, vântul legăna crăcile lipsite de frunze, împletite în stranii arabescuri negre. Înnoroiate de furtuna din timpul nopții, apele pârâului se rostogoleau pe sub panglica aurie a autobenzii care ducea spre piața teatrului.

Cu spatele ușor încovoiat, bătrânul se împotrivea anevoie vântului. Hainele liliachii, ponosite, i se lipeau de trupul uscat.

Traversă cu greu piața și ajunse în fața uriașei piramide așezate cu vârful în jos și sprijinită pe toate laturile de imense cariatide. Teatrul îl întâmpină tăcut și sumbru. Pe fundalul pereților negri, trupurile cariatidelor păreau nefiresc de albe.

Bătrânul urcă încet treptele sângerii și intră în piramidă. Străbătu câteva coridoare laterale și se opri în fața uneia dintre ușile sălilor de repetiție. Își introduse degetele mâinii stângi în cubul albastru aflat într-o mică nișă galbenă. Ușa glisă lin. Bătrânul își strecură în sală trupul uscățiv. Dintre zidurile înalte, cu relief de stâncă, se năpusti spre el sinistru, prelung ca vaierul unui animal înjunghiat, țipătul unei sirene. Pe scena suspendată în aer, oamenii încremeniră. Erau palizi, cu fețele schimonosite de spaimă. În lumina nefiresc de galbenă care inundase sala păreau cadavre ridicate în picioare. Bătrânul îi privea concentrat, ca și cum ar fi considerat scena ireală: „Au luat hipnozină… Vor să simtă adevărata groază… Adevărata, sau mai mult decât atât?” Sala se umplu cu trupurile de ceață ale unor oameni ce agitau frenetic lănci și săbii. Țipătul sirenei încetă. Urmă o scurtă luptă între ființele de

fum. Se auziră țipetele răniților. Apoi o lumină alb-albăstruie, relaxantă, se răspândi în sală. Cu mișcările lente ale unor oameni abia treziți din somn, actorii reînviară. Podiumul se desfăcu în două și din adânc urcă un șir de fotolii biocalmante. Actorii se așezară în cavitățile scoicilor negre. De bătrân se apropie un bărbat înalt, cu ochii încercănați:

— Salut! Ți-a plăcut scena? Clătinai din cap…

— Nu-l văd pe Serg. Unde e?

— L-am învoit. Spunea că echilibrul lui psihic e azi cam instabil. Nu era sigur că o să poată suporta proiecțiile interioare declanșate de hipnozină. Dar parcă vroiai să spui ceva…

— A, da. Scena de adineauri. De ce iubiți atât spaima?

Regizorul rămase pentru o clipă descumpănit, apoi ridică din umeri și, țipând, gesticulând, se îndreptă spre actori. Bătrânul îi întoarse spatele. Cu pași mari și apăsați, părăsi sala. În urma lui țipătul sirenei se înălță din nou.

Afară ploua mărunt, într-o nesfârșită și monotonă revărsare lichidă. Purtat de autobanda aurie, întins în capsula ovoidală din lamcristal, bătrânul traversă orașul printre șirurile cenușii ale giganticelor habitaturi sferice, printre cuburile negre ale supercomplexurilor industriale și comerciale. În scurt timp ajunse în cartierul vechi al coloanei. Părăsi autobanda și se plimbă prin ploaie bătând cu pași șovăielnici străduțele înguste și întortocheate. „N-au îndrăznit încă să se atingă de oaza asta… Și ploaia, ploaia…”

Într-un târziu, străpuns până la piele de săgețile lichide, se opri în fața portiței din gardul strâmb, de lemn.

„Unii preferă trecutul doar când e nespus de frumos, eu…”, zâmbi trist în timp ce străbătea grădinița neîngrijită, plină de arbuști, tufe și trandafiri lăsați să crească la întâmplare, încolăciți sălbatic.

Nu prea mare, casa era vopsită în alb. Doar țiglele și girueta erau roșii. Mângâie tandru peretele umed, învârti

cheia în broască, deschide ușa, intră.

În hol se descălță și deschise încet ușa camerei din dreapta. Serg dormea în hamac. Bătrânul îl apucă de umăr și-l zgâlțâi ușor:

— Serg… Serg, trezește-te! Mi-ai promis doar…

Tânărul căscă, clipi somnoros și, zărindu-l pe tatăl său cu hainele șiroind de apă, sări speriat în picioare:

— Ce-i cu tine?!… Nu, că ești… Schimbă-te! Îți fac un ceai.

Mormăind printre dinți, Serg intră în bucătărie. Bătrânul se apropie de fereastră, trase perdeaua și-și lipi fruntea de geam. Își încleștă cu putere, de pervazul ferestrei, mâinile slabe și osoase. Venele i se umflară trădând violența gestului. Dincolo de geam, printre infinitele picături de apă, se zăreau contururile voalate ale munților. Păreau să se afle la început de geneză, forme masive și stranii, străpungând ici-colo vălul gros de ceață, norii negri-cenușii ce li se târau pe creștete.

Bătrânul lasă perdeaua să cadă și, împleticindu-se, plecă spre bucătărie. Tremura din tot trupul.

Întinzându-și gâtul subțire de pasăre, sorbi ceaiul cu înghițituri lacome. Serg îl privi neliniștit:

— Ți-a intrat frigul în oase! De ce nu te-ai oprit undeva până se mai domolea potopul ăsta? Pe unde-ai umblat?

— Serg, rosti stins bătrânul, mi-ai promis că vii cu mine… Te-am rugat de nenumărate ori să mă însoțești… Trebuie, Serg! O să înțelegi mai târziu…

— Dar nu vezi ce-i afară? M-ai înnebunit cu rugămintea asta, fir-ar… Nici măcar nu mi-ai spus vreodată unde vrei să mergem. Ce e în locul…?

Se opri pe neașteptate, cu gura deschisă, buzele străbătute de un tremur ușor, privirea ațintită în gol și mâinile încremenite într-un gest neterminat. Părea o statuie vie. Bătrânul părea și el pietrificat, doar coastele i se ridicau și coborau imperceptibil, întinzându-i ușor pielea albă.

Cămașa udă îi scăpase din mâini izbind podeaua cu zgomot înfundat. Chipul bătrânului devenise o mască, amestec de bucurie și spaimă.

Făcând doi pași nesiguri către tatăl său, Serg se mișcă primul, continuându-și fraza întreruptă:

— ...locul ăsta al tău? Și, oriunde ar fi, pe o asemenea vreme... Dacă ai descoperit ceva, de ce nu anunți comisia? Ești membru de onoare, nu? Ultimul supraviețuitor al primilor coloni, conducătorul lor, respectat și acum. Ar fi suficiente două-trei cuvinte...

Își turnă puțin cooldrink în pahar, bău în grabă și se așeză greoi pe scaun. Bătrânul tăcea îngândurat. Privi atent spre Serg:

— Să-ți fac eu cafeaua?

— Dacă vrei.

— Mâncăm o omletă?

— Mâncăm.

Bătrânul se apropie de programatorul culinar și începu să apese pe clape. Întrebarea lui țâșni, scurtă și seacă:

— Vii?

— Ascultă, ridică brusc glasul Serg, renunță însă și continuă cu voce moale și obosită: vin. M-am săturat. Vin, vin, repetă el scrâșnind din dinți. Ești mulțumit? Însă te rog și eu ceva. De fapt, te-am mai rugat, înțelege odată, acceptă să rămâi singur. Te poți descurca. Mă chinui ținându-mă lângă tine... Profiți de respectul ce ți-l port, dar pricepe că ne incomodăm reciproc...

Programatorul întinse platoul alb pe care se găseau două farfurii cu omletă și ketchup. Încruntat, bătrânul apucă farfuriile și le puse grijuliu pe masă:

— Deci, vii. Să mâncăm. Poftă bună.

*

* *

Bătrânul mergea într-un ritm infernal. De când

începuseră să urce, nu se opriseră deloc. Serg, care răsufla din greu, protestase în van. Stropii mari de sudoare îi acopereau fruntea, i se scurgeau de-a lungul tâmplelor. Nu înceta să blesteme în gând refuzul încăpățânat al bătrânului de a folosi centurile antigravifice care, reglate numai la intensitate minimă, tot le-ar fi ușurat considerabil eforturile. Încercase să se oprească, să se trântească la rădăcina unui brad ca să-și mai domolească zvâcnetul inimii, însă nu cunoștea locurile și bătrânul continuase să urce; temându-se să nu se rătăcească, înfricoșat de ivirea nopții, fusese nevoit să-și urmeze tatăl. „Un tată nebun!” gândise atunci. La un moment dat avusese impresia stranie că bătrânul se afla în transă hipnotică, dar păstrase pentru el gândul provocat de oboseală și furie. După aproape două ore de marș neîntrerupt, i se făcuse foame și-i ceruse bătrânului o cașetă nutritivă. Fluturându-și pelerina scurtă, liliachie, bătrânul se răsucise continuând să meargă, cotrobăise în ranița atârnată la șold și-i întinsese un sandviș. „Numai impotenții vor să facă lucruri ieșite din comun. Vreau o cașetă nutritivă!” țipase el furios. Bătrânul nu-l învrednicise cu niciun răspuns, așa că fusese obligat să ia sandvișul. Mușcase de două ori din el, apoi îl aruncase înciudat. Ploaia încetase de mult și primele stele licăreau stins când bătrânul se opri. Serg, care mergea ca un automat, fu gata să se izbească de el. La câțiva pași, în fața lor, se căsca o prăpastie adâncă. „Ce naiba l-a apucat?” se întrebă Serg, „doar n-o fi vrând s-o treacă fără centură!” Nu avu timp și nici putere să urle când îl văzu pe bătrân că-și face vânt și se aruncă în abis. I se înmuiară picioarele și se prăbuși pe pământul ud. Avu senzația că totul se-nvârte în jurul lui, pierdu noțiunea de spațiu, ameți, iar munții, cerul, stâncile și brazii se transformară în benzi de culoare albă și neagră, violetă și verde-gălbuie, ce i se desfășurau în fața ochilor cu o iuțeală incredibilă. Simptome de vomă îi bântuiră stomacul.

Cu ochi sticloși se târî spre buza prăpastiei. Îi văzu

pereții verticali. Trupul i se contractă. Se retrase în mare grabă.

Bătrânul se înapoia plutind încet, parcă purtat de mâini nevăzute. Când ajunse la nivelul lui Serg pluti la câteva palme de pământ și coborî lin, exact pe locul de pe care se aruncase în hău. Senin, păși către fiul său, dar nu lui i se adresă în gând: „Ganeea, ce-a fost asta? Iar te porți ca o copilă? Înțelege odată că trebuie să transmit cuiva secretul nostru și e firesc ca primul om pe care l-am ales să fie fiul meu. Nu cred că m-ai încerc și cu altul. Dacă nu reușesc cu Serg, te las pe tine să-mi alegi urmașul…

Ganeea, mi-ai dat o parte din trupul tău - oamenii pe care i-am adus aici nu puteau trăi fără munții ăștia, fără păduri și mări, orașe eliberate de cupole izolatoare - în schimbul conștiinței pe care ți-am dăruit-o: gândurile mele, temerile mele, faptul că existam ca stăpân și creator…

Bun. Am acceptat deci să devii propriul meu judecător nepărtinitor, al meu și-al lumii căreia îi mai aparțin încă… N-ai dreptul la demonstrații inutile!

Tată, n-am vrut să-i fac niciun rău. I-am arătat că te iubesc. Oricum, el și lumea ta, poporul meu acum, nu vor putea nicicând înțelege că noi…

„Ganeea, n-ai dreptul să-l îngrozești…”

Serg se răsucise pe spate și, ajutându-se cu coatele, cu călcâiele, încerca să se depărteze. Bătrânul schiță un zâmbet amar și se aplecă întinzând brațul. Serg duse fulgerător mâna în dreptul feței.

— Nu, Serg… Sunt eu, tatăl tău, în carne și oase! Hai, ia-mă de mână!

Serg coborî puțin brațul și privi temător: „Ce dracu’! E tata… Dar nu se poate…” Gândurile i se învălmășiră ca răsucite de un vârtej orbitor de nisip. Sări în picioare și, nervos, începu să-și curețe hainele de noroi:

— Te-am rugat să lași naibii graba asta! Am crezut c-o să te prăbușești în prăpastie! Uită-te și tu! Astea-s haine? Dacă alunecam? Îmi rupeam gâtul…

— Gata, Serg. Ajunge. Iartă-mă.

— Pentru ce să te iert? Mi s-a părut… am crezut că te-ai aruncat…

— Serg…

— Bineînțeles! Te cred în stare. „V-am salvat din cuștile strâmte ale navelor…” Ca să ne aduci pe planeta asta, pe trei sferturi moartă, nu? Ce te roade e că n-ai avut puterea să ne duci mai departe. N-ai recunoscut asta atunci, taci încăpățânat de ani și ani, nu recunoști nici acum c-ai vrut…

— N-ai dreptate.

— Se putea altfel? Ai părăsit o lume ce se stingea încet, ca să ne aduci aici, unde ne-ai amețit cu ideea paradisului pierdut… regăsit… Și ai fost înfrânt…

— Serg!

— Lasă-mă să termin. O mână de oameni disperați acceptă peticul ăsta de pământ viu, fără să-și dea seama atunci că, folosind nerăbdarea lor de a prinde rădăcini undeva, erai în măsură să-i conduci impunându-le ideile tale despre armonia socială, legile tale care abia mai rezistă azi…

— Destul!

— Da, sunt destui cei convinși de falsitatea lor!

— Serg, trebuie să ne oprim aici. Pe nave apăruse a treia generație. Riscam să degenerăm…

— Aiurea! Roboții, dependența prelungită față de creierele neumane… Cum naiba poți să mai crezi așa ceva, când și astăzi trăim aproape total dependenți de ansamblurile astea electronice? Uneori parcă n-ai vrea să judeci!

— …

— Ai cel puțin curajul să-ți suporți demn propriile inepții. Acceptăm încă o parte din prohibițiile imaginate de tine, n-avem dreptul să învățăm cum să ne apărăm de alții… Sigur, violența… Dar să crezi că așa te sinucizi…

„Ganeea, lasă-l în pace! *Tată, sunt adevăratele lui gânduri și nu numai el…* Lasă-l în pace! Trebuie să

încercăm.”

— Hai să mergem, Serg.

— Să mergem.

*
*   *

Luna apăruse rotundă și palidă în aureola ei gălbuie. Asemeni unui gigantic ou de piatră albă, abia împădurit până la mijloc și atingând cu creștetul tăriile, unul dintre vârfurile muntelui se înălța în fața lor. Încercuită de brazi, poiana din care priveau piscul era acoperită de iarbă scurtă și deasă. Către coasta muntelui, nicio potecă. Între bolta întunecată și muntele cu pădurea sumbră, cu piscul alb, imensă, apăsătoare, tăcerea. În poiană, cele două ființe mărunte și singuratice.

Bătrânul se apropie de coasta abruptă ce ducea spre pisc. Serg îl urmă. Urcară câțiva zeci de metri, apoi fură respinși și se treziră din nou în poiană. Încăpățânați, își reluară ascensiunea. Totuși, planeta îi respinse încă o dată: „Tată, n-are rost. Nu va înțelege nimic. Niciunul dintre ei. *Ganeea, trebuie să accepți contactul. E fiul meu... fiul meu*... Tată, cred că ai să-i părăsești. Vei veni la mine... *Ganeea, n-a fost ăsta visul meu, dar tu ești propria-mi conștiință*... Îi voi contacta subconștientul și inconștientul. Dacă o va avea, vreau ca revelația lui să pară firească... *Bine. Ai grijă, însă. Nu-l speria, te rog*.”

La a treia încercare, după primul pas, trupurile li se ridicară la câteva palme deasupra pământului și, plutind lin printre brazi și stânci pleșuve, fură conduși, pe sub stânca uriașă din vârful muntelui, până la o platformă acoperită doar de licheni. Se opriră deasupra ei. Cu ochii larg deschiși și ațintiți spre peretele de-un alb strălucitor al stâncii, așteptau împietriți.

Serg văzu cum, treptat, îl înconjoară o pâclă întunecată. Bezna îl înghiți, dar continuă să vadă de jur împrejur, ca și

cum, acoperindu-i orizontul, întunericul ar fi fost un obiect sau o ființă ce-i apăruse pe neașteptate în față.

Fu cuprins de groază. Ar fi vrut să țipe, să fugă, dar percepu urletul și goana dorite doar ca vibrații neclare, vagi. Și deodată se simți calm, senin și puțin curios. Netemător, cercetă *realitatea* care-l înconjura. Gândea într-un mod ciudat, folosind noțiuni necunoscute, deși se păreau cunoscute dintotdeauna și le intuia sensul ascuns, ferecat înăuntrul ființei lui pentru a-l înfricoșa.

Pentru o clipă întrezări pâlpâirea unei raze albe.

Întunericul deplasă spre Serg prelungiri vii, șerpuitoare, schimbându-și culoarea cu rapiditate și răspândind în jur o căldură moleșitoare, mirosind a pucioasă. Dinăuntrul întunericului țâșniră șerpi care, colcăind deasupra capului, îi îmbrățișară trupul. Încercă senzația oribilă că o altă existență sau, mai degrabă, o altă rațiune bazată pe cu totul alte concepte decât cele cunoscute lui îi viola ființa și tindea să-i modifice rațiunea, sufletul. Nu mai rezistă. Din străfundurile în care fusese izgonită, groaza țâșni ca o lavă incandescentă, topind dublura lucidă.

Bătrânul îl privea îndurerat. Apucându-l de braț, adresă apoi stâncii albe, masive, un semn discret, descurajat.

*
* *

Cu bărbia sprijinită pe podul palmelor și coatele proptite pe masa îngustă de lângă fereastră, Serg privea cooldrink-ul chilimbariu din paharul înalt aflat în fața lui. Vorbi încet, rostind apăsat fiecare cuvânt:

— Tată, ești sigur că n-ar trebui să urmezi un tratament de reechilibrare?

Bătrânul tresări. Întrebă cu glas surd:

— Nu te duci la repetiție?

— Tată, eu… Nu, nu mă duc. I-am anunțat.

Tăcu. Bătrânul îl cercetă atent: „Oare mai păstrează în

el spaima contactului? S-ar putea să nu-și amintească nimic… Și, dacă s-a produs totuși revelația?… Cum o să-i explic menirea Ganeei? Va crede oare că am ales ființa asta uriașă drept conștiință a mea, și ocrotitoare a oamenilor pe care i-am adus aici?”

— Tată…

Încordat, bătrânul așteptă, dar Serg tăcu din nou. Bătrânul închise ochii: „Să-i explic că m-am crezut pentru o clipă un creator, imperfect, dar creator, și că m-au dezamăgit… Și totuși trebuiesc îndrumați în continuare, altfel nu vor rezista.”

— Nu înțeleg, rosti rar Serg, nu pot înțelege ce s-a întâmplat. Am mai fost pe munte, dar… Nu știu… Ai încercat să te sinucizi, eram foarte obosit, am mers totuși mai departe… Am uitat… Nu. Coșmarul! Îmi amintesc numai imagini confuze - un fel de flăcări șerpuitoare, întunericul acela… Cum am ajuns acasă?

— Aveam în raniță două centuri antigravifice. Ți-am pus una și te-am adus destul de repede. Începuseși să delirezi. Excitantele pe care le folosiți sunt vătămătoare. Aveți doar impresia că vă asigură o trăire artistică superioară…

— …o nouă subtilitate, preciză Serg. Vrei să spui că, pe planeta pe care ați părăsit-o, asta v-a distrus?… Ce întrebări stupide… Nu, nu vrei doar s-o spui: scrie negru pe alb în codexul tău. Parcă suntem la școală… Auzi, dacă tot m-ai plimbat pe munte, fii bun, explică-mi și mie, de ce?

— Era un loc nemaipomenit pentru o cabană. Știi bine cât de mult îmi doresc o cabană în munți. Voiam doar să-ți cer părerea.

— Voiam doar să-ți cer părerea! Și pentru asta trebuia să mă duci acolo pe o vreme atât de păcătoasă?

— Credeam că se va însenina.

— Zău? Și ce mai credeai? De fapt, noi am făcut doar un mic exercițiu fizic purificator, nu?

Sorbi din cooldrink. Răsuci paharul în palme și privi spre fereastră. Ploua mărunt și molcom. Bătrânul își frământă

mâinile: „Nu pot încă să accept gândul că fiul meu e o ființă absolut comună. Poate că trebuia să-i explic altfel. Sunt un bătrân ramolit care face pe înțeleptul.” Întoarse capul. Își privi fiul. Păreau gemeni. Doar părul bătrânului, ușor încărunțit, pielea arsă de soare, ridată puternic și fleșcăită, îl deosebeau pe tată de fiu. În lumina difuză din încăpere obiectele păreau înțepenite într-o așteptare firească, prinse de vrajă, emanând o viață tainică, stânjenitoare pentru cea a ființelor aflate acolo.

*
* *

Aruncând priviri piezișe pe sub gluga albastră care-i ferea capul de ploaie, bărbatul străbătu grăbit poteca ducând spre poarta casei: „Al naibii boșorog! Singurul om din colonie care trăiește numai din sume onorifice... Hm! Și la solargenții lui stă în fundătura asta... Bătrân senil! Până și fiu-său își bate joc de el... Uite cum arată grădina...”

Se uită la pantofii lui murdari și-l blestemă printre dinți pe bătrân. Trase cu putere de șnurul clopoțelului prins de canatul ușii. Nu-i răspunse nimeni. Mâniat, smuci din nou șnurul, de parcă ar fi vrut să-l rupă: „Clopoțel!... Te pomenești c-am venit degeaba pe vremea asta...” Bătu cu pumnul în ușă. Niciun răspuns. Apăsă clanța. Ușa nu era încuiată. Surprins, ezită pentru o clipă, apoi păși înăuntru: „Am ocazia să văd și eu ce are prin casă”. Strigă:

— Bună ziua! Curierul!

Înaintă. Dintr-o dată își dădu seama că-l cuprinde o teamă inexplicabilă. Se-nfurie și se repezi înainte. Se împiedică în ghetele de lângă ușa din dreapta. Zgomotul îl făcu să încremenească. Începu să tremure: „Ce dracu’, doar nu-s hoț!” Rămase totuși pe loc, simțind că o prezență necunoscută îl înconjoară paralizându-i mișcările. Auzea zgomotul unei gigantice, inumane deplasări, deși niciun

zgomot real nu tulbura tăcerea. Își încrâncenă trupul când nările i se umplură cu miros de pucioasă, dar în hol nu mirosea decât a praf și încălțăminte asudată. Îl năpădi panica. Se aplecă pe spate sprijinindu-se cu mâna pe clanță. Ușa se izbi de perete cu bufnet surd. Bătrânul îl văzu prăvălindu-se în cameră, dar, conștient că nu poate interveni, privi amuzat mutra îngrozită a curierului. Serg percepuse prezența înaintea lui. Acum, în vidul de după osul frunții, doar geamătul: „Mi-e frică!... Îndurare...” Curierul își îndreptă trupul regăsindu-și echilibrul și bolborosi stânjenit:

— Bu... bî, bună ziua... Am sunat, dar... nimeni... Din întâmplare ușa, ușa deschisă... sunt un om cinstit, încheie el anevoios, tulburat și uimit parcă de propria-i voce.

— Mulțumesc, îi răspunse bătrânul. Stați jos. Vreți un pahar cu apă?

— Dacă sunteți amabil. Mă simt istovit... și se trânti pe scaunul oferit de bătrân, mirându-se de oboseala ce-i îngreuna mișcările, îi încețoșa gândurile.

Goli paharul cu apă. Îi dădu bătrânului caseta cu solargenți și se grăbi să plece. Serg închise ușa în urma lui și se întoarse clocotind de furie:

— De ce nu l-ai oprit la masă, sau să tragă un pui de somn? N-ai văzut că era beat criță?... Mă duc să mănânc în oraș și nu mă aștepta nici la cină. Înnoptez la Dora. M-a așteptat noaptea asta, dar eu am preferat munții, da, munții! declară înciudat.

Rămas singur, bătrânul începu să umble agitat prin încăpere, frământându-și mâinile, încleștându-și uneori degetele într-o rugăciune mută și disperată: „Ganeea, spune-mi... *Tată, sunt Eul tău, tu mi-ai hărăzit să-ți fiu ecou nestins, știi prea bine, deci, ce trebuie să faci*... Dar Serg, el ar fi trebuit să-mi urmeze - celorlalți nu le pot impune armonia cu ei înșiși, cu tine, ca mediul lor natural... *Ceilalți nu-ți vor da nicicând dreptul - nu numai ție, de altfel - să fii deasupra lor, creator și dirijor al destinelor lor, dar o altă*

inteligență... Tu - planeta mea - ca un judecător suprem și nepărtinitor... sunt cuvintele tale, dar asta implică o dependență... E poporul tău și, mai devreme sau mai târziu, tot vor afla de tine. Te vor iubi, te vor urî atunci, însă balanța e în mâna ta. Nu-i înspăimânta, oricum te vor asculta cu respect nemărginit... *Ne vor asculta! Serg și toți ceilalți pot rodi în ei sămânța autodistrugerii*... Mi-e teamă să-i părăsesc acum, Ganeea*... I-ai părăsit deja. Curierul, l-ai auzit, nu?* Un sărman... *I-ai părăsit. Te aștept, tată*.” Bătrânul întinse mâna, luă sticla ovală de pe masă, o duse la buze și înghiți îndelung. Cooldrink-ul îi arse gâtlejul, îi aprinse stomacul. În spațiul camerei, dilatat brusc prin plecarea lui Serg, bătrânul părea neînsemnat, un obiect oarecare. Stătea acolo, pe pat, cu spatele strivit de o povară nevăzută, privind ploaia sau dincolo de ploaie, ascultând inconștient cântecul stropilor ei ca pe o a doua voce a tăcerii.

*
* *

Bătrânul se trezi devreme. Observă că Serg venise acasă în cursul nopții. „S-o fi certat cu Dora.” Fluierând încetișor, se duse la programatorul culinar și cercetă tabela cu rețete. Alese una dintre ele, dansă cu degetele pe clape formulând algoritmul necesar, apoi se îndreptă spre baie. Încă somnoros, Serg deschise ochii. Mirosul de pâine prăjită, de jumări, de ceai de mentă îi gâdilă plăcut nările. Se sculă amorțit, moțăind încă, își întinse brațele trosnindu-și încheieturile și, târându-și papucii, se duse curios la bucătărie. Ras proaspăt, zâmbind, bătrânul îl aștepta:

— Bună să-ți fie dimineața, fiul meu. Poftim la masă!

— ...?!

— Lasă, lasă, du-te și te spală. Hai, se răcește pâinea.

— S-a făcut!

În timp ce se spăla, îl auzi pe bătrân:

— Ce timp frumos! Mă apuc de grădinărit. Nu mai pot lăsa în paragina asta trandafirii și magnoliile... Serg, bem câte-un păhărel?

Serg se freca pe spate cu prosopul: „Ciudat... Oricum, e mai bine așa...”

Mâncară cu poftă, râzând și flecărind. Hotărâră să prânzească tot împreună, acasă, și bătrânul promise că va pregăti o masă pe cinste. Serg plecă apoi la teatru, iar bătrânul ieși în grădină.

Soarele portocaliu se afla la zenit. Bătrânul tundea tufele care mărgineau poteca dintre casă și gard. Deodată simți pe șale o mâncărime neobișnuită. Se scărpină, dar continuă să lucreze. Oftă ușor și se aplecă asupra tufelor, mânuind cu îndemânare o străveche foarfecă de grădinărit. Nu se auzea decât clămpănitul sec al fălcilor de metal retezând crăcile tinere. Aproape de ultima tufă se îndreptă din mijloc și, pentru a-și dezmorți încheieturile, se aplecă de câteva ori pe spate, împingându-și șalele cu ajutorul mâinilor sprijinite pe șolduri. Se opri uimit. Întâi încet, îndată febril, se palpă, își ciupi violent carnea moale. Își smulse cămașa, apoi, cu salturi mari, dezordonate, fugi spre casă.

În dreptul oglinzii, întorcându-i spatele, răsuflând scurt și des - pieptul descărnat abia se umfla - își răsuci brutal gâtul subțire, de păun bătrân. Dinspre șale, urcând spre omoplații ascuțiți, se întindeau un fel de concrescențe modelate ciudat, unele verzui, altele pământii. Le pipăi cu vârfurile degetelor. Mușchi jilav, stâncă, scoarță de copac, țărână și iarbă aspră. Se întoarse încet, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se prăbușească. Își observă umerii abia înmuguriți, coastele cu vârfurile deja pietrificate împungând pielea verzuie, semitransparentă ca o apă vâscoasă; își cercetă ochii sticloși, absenți. „A venit clipa! Devin propria-mi creație... Dar n-aș fi vrut chiar acum, Ganeea...”

Se îmbrăcă încet și se întoarse în grădină. Își strânse uneltele, mătură cărarea și se înapoie în casă. Pregăti prânzul și-l așteptă pe Serg. Își întâmpină fiul, lăudând zgomotos bucatele. Mâncară în bucătărie. Bătrânul glumea întruna făcându-l pe Serg să râdă. Până la urmă, Serg făcu un semn disperat cu mâna:

— Gata, tată! Dă-mi voie să și mănânc ceva. Ce-i cu tine?!

Bătrânul îl lăsă să mănânce liniștit. Gustă și el câte ceva. Când terminară, mișcându-se precaut ca să nu verse caimacul, aduse cafelele. În cele din urmă îi spuse lui Serg că se duce să facă o mică plimbare, înainte de a ieși din casă, șopti:

— Ai grijă de tine…

— Bine, bine. N-o să mă răpească nimeni. Uite, mă duc să mă culc frumos în pătuțul meu. Hai, fă-ți rondul și nu te mai frământa atât!

Lângă ușă, șovăind, bătrânul își desfăcu nasturii cămășii:

— Serg…

— Ce mai e?

Bătrânul oftă:

— Nimic.

Și părăsi casa albă.

*

* *

Se plimbă mult timp prin colonie, de parcă abia atunci ar fi sosit și ar fi dorit s-o cunoască. Ori de câte ori întâlnea vreun trecător zâmbea și-și înclina capul. Unii îi răspundeau la salut, dar cei mai mulți, chiar dintre cunoscuți, îi ocoleau privirile.

Se înserase când, cu chipul transfigurat de emoție, ieși din oraș și se îndreptă, fără grabă, spre munți.

MOARTEA UNUI CRIMSINGALS

Stâncă pulverizată de nevăzute raze dematerializante, întunericul s-a destrămat. O lumină orbitoare izbucnește înăuntrul meu și, simultan, un val de căldură îmi cuprinde trupul, moleșindu-mă. Săgeți roșii, negre și verzi șerpuiesc pe traiectorii spiralate, alcătuind o rețea complicată, ordonată totuși.

Mă ridic greoi din mica piramidă cărămizie care-și reface fulgerător peretele deformat. În jurul și în interiorul fotoliului mi-am instalat sistemele preferate, clasice și moderne, de pierdere a contactului cu realitatea materială sau, pe scurt, spicorema. Acum o unitate temporală m-am cuplat pentru prima oară la irealutron, sistem interzis, și puterea lui de contopire a dimensiunilor spațio-temporale a depășit cu mult imunitatea mea naturală la spicoremă.

Mă împleticesc. Abia îmi târăsc deplasatorii prin puful carmin al podelei.

— Arcona!

Ca întotdeauna, mai întâi se formează fuiorul albăstrui de fum și, aproape instantaneu, perechea mea apare apoi, unduind. E încruntată. Arcona e o puritană desăvârșită. Urăște spicorema cum puțini androluizi sunt în stare.

— Arcona, te implor, cel puțin acum adu-ți aminte de primele noastre perioade… Renunță…

— Nu.

Abia și-a mișcat buzele. Sec, tăios, sunetul s-a strecurat printre ele ca un minuscul proiectil ce m-a străpuns retezându-mi orice speranță.

Arcona continuă să se legene unduind ca o algă.

Aranjat în șuvițe late, strălucitoare, părul roșcat îi acoperă sânii conici și pântecul bombat, coborând până pe coapse. Unduirea neîncetată a trupului subțire e unul dintre sutele de exerciții de continuă refacere energetică. Arcona vrea să supraviețuiască și pentru asta trebuie să fie capabilă să respecte Legea.

Ușor răsfrântă, buza de jos îi tremură imperceptibil. Au trecut trei perioade de când nu i-am mai sărutat buzele umede… N-am voie. Cea mai mică excitație i-ar dăuna enorm.

Perechea mea e lipsită de calitățile native ale celor aleși de către C. N. - Consiliul Noezic - fără a mai fi supuși vreunui test, însă, ca și alte milioane de androluizi, posedă voința oarbă de a supraviețui și, respectând cu sfințenie programul pregătitor, speră să fie aleasă printre cei care se vor închina Legii.

Tăcerea e tot un exercițiu, însă de conservare a capacităților neuronale. Tace. Îmi vine s-o distrug. Nu pot: obosite de spicoremă, cele patru brațe îmi atârnă fără vlagă. Furia mi se transformă în silă. De ce iubesc încă ființa asta?

— Arcona… E o prostie…

— Îndrăznești?! izbucnește ea, dar se controlează imediat și sclipirile de viață din ochii mari, violeți, se sting înăbușite de un alt exercițiu, cel de autocontrol psihosomatic.

Știu ce urmează. Ca dintr-o stea rece și îndepărtată se scurg spre mine, moarte, sunetele liniare:

— Celain, n-ai dreptul!… Te-ai născut pentru a deveni *crimsingals*. Mă întreb uneori de ce nu te denunț. Un simplu control ar descoperi că starea ta normală e de fapt o spicoremă perpetuă. Atunci ai fi exclus, poate, din elita nativilor și…

Se oprește îngrozită. Copleșită de ura față de androluizii aleși doar fiindcă au fost predestinați să fie *crimsmgalși*, a vorbit cu patimă și mult prea mult… A încălcat principiile

esențiale ale programului pregătitor. Acum ar fi în stare să mă sfâșie, dar trebuie să se stăpânească pentru a nu săvârși o nouă greșeală.

Arcona mi-a refuzat dreptul firesc la un copil… Subțire, înaltă, perechea mea visează să devină o slugă perfectă a Legii.

— Gândește-te, Arcona. Poate că va trebui să te supui acestei dogme tâmpite timp de sute de mii de perioade… cam un sfert din cât i-a trebuit vieții ca să ajungă pe planeta asta… la ceea ce suntem.

— Ciclurile criogenice de regenerare o îngăduie. Vreau să trăiesc.

— Veți supraviețui, câteva milioane de nenorociți: fără copii, fără…

Tac. Ce încerc să fac acum? Pe cine vreau să conving, să salvez?… Cu ochi nemișcați de amfibie, Arcona privește dincolo de mine. Suntem pe buza prăpastiei, cu Legea necruțătoare în spatele nostru. Nu, pentru ea următorul pas nu înseamnă o prăbușire, ci…

— Nu-mi pasă. C.N.-ul consideră că Legea e soluția optimă.

— Da, Arcona. C.N.-ul a calculat că nu au dreptul la supraviețuire decât patru milioane de ființe, obligate să se supună Legii.

Realizez dintr-o dată că, dacă voi continua, cuvintele mele vor alcătui o pledoarie de un patetism inutil.. Închid gura… Disiparea irațională a energiei noastre biofizice și psihice nu e oare cauza dispariției speciei?

„Ne-am autodistrus; procedeul de autoeliminare a devenit o realitate ireversibilă…”, mi-ar explica gravă Arcona, și mi-ar veni să urlu.

Totul a încremenit în așteptare: pereții negri ai camerei, mica piramidă cărămizie, irealutronul galben, sferic, prisma translucidă în care casetele înregistrate cu texte literare împletesc, cu muchiile lor, curcubeie. Dincolo de ecranul transparent, gigantice ouă nefecundate, împietrite,

ovoidale cenușii ale habitaturilor își înalță vârfurile ușor turtite spre cerul sclipitor de alb. Șarpe de gheață, răspunsul Arconei mă atinge pe piept, pe față:

— E singura cale. Suntem condamnați la dispariție.

Tace brusc. Se concentrează. Chipul ei: o mască de piatră. Aștept.

— Ce vrei, de fapt? izbucnește.

S-a refăcut.

Ce vreau, de fapt? Pare mâhnită... Aș vrea să ne acuplăm... Nu, programul nu-i permite. Mă ispitește totuși gândul... Mă apropii de ea cu toate brațele întinse. Arcona înțelege și se trage repede înapoi. Violetul ochilor s-a aprins. Unduirea trupului e acum discontinuă. Frică. Groază chiar.

— Nu! Te rog, nu...

Buzele i s-au întredeschis. Sunetele moi, catifelate... Mi-e milă de ea. Mă opresc. Brațele îmi tremură. Pântecul mi se zbate spasmodic. Eu, un virtual *crimsingals*, chinuiesc o biată androluidă care nu vrea altceva decât să fie aleasă printre supraviețuitori. Perechea mea...

Legea mișcării și afectivității minime ar fi chipurile unica soluție... și ea, ei, cred asta, cred în judecata materiei superioare, lipsită de trup, închisă într-o cutie indestructibilă. C.N.-ul le dă modele, soluții optime - creează morți ce vor umbla... Dintr-o dată mă simt bătrân și plictisit.

— Arcona, îți cedez locul meu. Am trimis C.N.-ului un raport. Te consider aptă... pentru a deveni o *crimsingalsă*.

Mă privește atentă. Nici cel mai mic semn de surpriză pe fața ei vineție. Se stăpânește perfect, convinsă că așa e firesc să fie. Mă umflă râsul, dar în locul hohotelor nu reușesc decât să rânjesc prostește.

Arcona se descompune. Mai rămâne un timp doar fuiorul de fum albăstrui, apoi dispare și acesta.

Singurătatea austeră ar putea fi o soluție, atâta vreme cât aspiri la ea fără s-o obții vreodată. Acum, de pildă, sunt

singur… Oricum, peste două unități temporale Legea va intra în vigoare și n-am dreptul să-mi hotărăsc singur soarta, dat fiind că voi fi unul dintre germenii supraviețuitori ai speciei, de fapt sunt un germen, dar, până ce raportul meu va ajunge la C.N., irealutronul mă va transforma într-un androluid obișnuit, ahtiat după plăceri interzise…

Un *crimsingals* n-are voie să încerce o combinație spicorema care să-l poată transcende pentru totdeauna într-o altă lume?

COLONIA[1]

„Iată-l pe Cassidy: întins pe o masă.
N-a mai rămas mare lucru din el: un craniu, răsfirate fire albe - câteva fascicule nervoase și o mână.”

(Muștele - *Robert Silverberg*)

Norul negru se destramă în fața ochilor mei. Mă ghemuiesc adunând în jurul meu plapuma moale, catifelată și neînchipuit de ușoară. E prea multă lumină în cameră. Încastrată pe jumătate în perete, deasupra noptierei de lângă pat, se află semisfera prin care pot lua legătura cu roboambientalul camerei. Întind mâna spre ea.

— Lem, trebuie să te trezești. Ți-am pregătit calmantele.

Ușor voalată, moale și liniștitoare ca torsul unei pisici, vocea Worlwnei îmi oprește mâna în aer. Deschid ochii:

— De când ești aici?

— Te veghez de trei zile.

— Wor… Worlwna - are un nume aproape imposibil de pronunțat - te implor, acceptă să fii soția mea!

— Lem, ai fost în comă.

— …?!

— Dazen vorbea de o sinucidere comandată de creier.

— Nu înțeleg.

---

[1] Marele Premiu pentru nuvela fantastică *Colonia* la Convenția Națională pentru Literatură fantastică și science-fiction, Iași, 1981.

— Îți repet cuvintele lui: „Aparatele nu au înregistrat absolut nimic, dar eu bănuiesc că a existat un fel de proiecție psihică violentă care i-a destructurat conștiința”.

— Creierul a hotărât, deci, să fac pe mortul?

— Inexact. A *vrut* să se sinucidă. Practic, pentru câteva secunde ai fost un cadavru.

— Iată-mă! Pe mine, cel născut a doua oară!

— Lem…

— Spune.

— În prima noapte te-ai repezit la mine. Uite.

Worlwna se ridică din brațele dragonului auriu. Fotoliul păstrează pentru o clipă urmele formelor pline și armonioase ale trupului ei. Din doi pași e lângă mine. Coapsele lungi și arcuite îi tremură ușor. Trage puțin de fermoarul negru al bluzei și-și descoperă gâtul mlădios, de creolă. Patru pete. Mari, violacee, se întind pe pielea fină.

— Eu?!

— Tu.

— Cheamă-l pe Dazen.

— E pe Terra-4. L-au convocat cei din comisia de anchetă.

— Inductabisalele?

— Da..

— Cât va lipsi?

— O zi. Ia-ți calmantele. Dazen ți-a recomandat să exersezi de trei ori pe zi cicluri prelungite de respirație, urmate de relaxare. Poftim cașetele.

Verzui, semifosforescente, pastilele sclipesc în căușul roz al palmei ei mici. Iau cașetele cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi prind încheietura fragilă. Îi simt pulsul accelerându-se.

— Worlwna, iartă-mă…

Zâmbește stingherită. A început să-mi placă. Nu știu de ce, îmi amintește de Criv. Poate statura, tristețea ochilor…

— Rămâi lângă mine…

— Ca doică?

Râd, dar sufletul mi-e sfâșiat, încolțit de abisuri.

*
* *

Nu știu dacă un bolnav de cancer poate îndrăzni să spere, nu într-o vindecare miraculoasă, ci măcar în posibilitatea de a se mai bucura un timp de viață. „A te bucura de viață”, formulă rostită cel puțin o dată de fiecare... Adevărul? Când ești destul de lucid, realizezi cu ușurință futilitatea așa-ziselor „trăiri plenare”, chiar mimate perfect de saltimbancul muribund. E greu și chinuitor să te minți pe tine însuți. Și e îngrozitor când minciuna asta devine un drog de care nu te mai poți lipsi fiindcă toate punțile ți-au fost retezate și nu mai ai în față decât hăul... Mi-a fost inoculată o boală ce poate fi învinsă de trup, nu și de suflet. Un om care și-a întrezărit abisurile inconștientului nu mai poate trăi decât cu spaima dureroasă și veșnică a unor imagini-adevăruri pe care în mod normal, plin de teamă, le-a refulat până atunci mereu. Și totuși, e un chin dulce, un fel de autoflagelare.

Stau lungit în pat, înconjurat de pereții mov străbătuți de irizații fluctuante. Combinație de sunete naturale - murmur de izvoare, șoapte de vânt, tăcere - susur continuu ca o mângâiere, senzația de pace totală mă copleșește. Îl aștept pe profesorul Dazen. Worlwna s-a dus să-l întâmpine. După ce părăsesc clinica, vreau s-o iau cu mine într-o croazieră pe mările sudului. O să aranjez cu Dazen să-i dea un concediu. Creola asta mi-a trezit sentimente pe care le credeam pierdute pentru totdeauna.

Profesorul mi-a promis încă de acum o săptămână caseta cu interogatoriul care explică apariția *inductabisalelor* pe Terra-4.

Oricât s-ar strădui eminenții savanți, care le-au conceput, să justifice *inductabisalele*, nu voi accepta niciodată rațiunea creării lor. Nu cred că părinții acestor

rafinamente războinice le-au cunoscut, cu adevărat, efectele. Nu au înțeles nici măcar reacțiile oamenilor folosiți de ei drept cobai fiindcă e imposibil să teoretizezi inconștientul. Poate că au avut unele intuiții, însă o trăire personală a efectelor reale ale *inductabisalului* i-ar fi determinat să-și distrugă creația, mai monstruoasă decât orice Frankenstein a imaginat vreodată.

Un semnal sonor anunță sosirea lui Dazen. În perete se deschide o ogivă înaltă. În robă cafenie, mic de statură și cu capul ras, profesorul pășește în cameră.

— Salut, Lem. Ți-am studiat curbele hipocampului…

— Dazen, te rog! Ai ascultat caseta?

— Da… Nu vei descoperi nimic nou. Bănuiești despre ce e vorba?

— Nu.

— Faptul cel mai absurd e că vinovații nu au cunoscut posibilitățile ultime ale *inductabisalelor*.

— Ai adus-o?

Dazen pune caseta pe pat și apasă pe un minuscul buton negru.

„Primul nostru contact cu agricultorii de pe Terra-4 a fost stabilit acum zece ani. Nu existau decât zece colonii. Agenția noastră…”

„Clandestină?”

„Vă bateți joc de mine! Agenția noastră începuse să lucreze în deficit. Nu găsisem niciun debușeu și nu vroiam să ne raliem marilor organizații interstelare.

Când înființasem mica noastră agenție, hotărâsem că e cu mult mai util și comod să ne instalăm în apropierea sistemului vostru planetar și să operăm pe planetele care vă aparțin, dar am epuizat repede sursele neexploatate încă de alții și…”

„Cum de nu ați fost interceptați cu prilejul raidurilor efectuate de patrulele de securitate?”

„Ne instalasem pe *planetele troiene*, asteroizii din apropierea lui Jupiter. Construisem pe fiecare câte o mică

bază subterană, ecranată foarte bine. După ce încheiam câte o afacere - indiferent de amploarea ei - părăseam baza în care locuiam atunci, stabilindu-ne noul sediu pe un alt asteroid, cât mai îndepărtat de fosta locuință. Apoi, mai existau și cei doi spinandroizi strecurați printre androizii de întreținere ai stațiilor-pilot ale trupelor de securitate.

Planetele troiene se află destul de aproape de Pământ și zona centrală a sistemului nu prea e verificată în cursul raidurilor obișnuite, fiind destul de bine organizată, administrată și supravegheată, iar de raidurile speciale eram informați de spinandroizi. Îi programasem pentru misiunea asta deoarece așa riscam mai puțin să fim detectați în cazul când ar fi fost descoperiți.”

„Aveați deci paisprezece baze?”

„Da. Sper că nu vă îndoiți de adevărul spuselor mele? N-am niciun interes să...”

„Lasă asta. Continuă.”

„Pe unul dintre asteroizi am descoperit un depozit cu *inductabisale*.”

„Precizează unde.”

„La două sute de metri nord-est de baza șase.”

„Bun. Și?”

„În depozit am găsit microfilme cu instrucțiunile de folosire, dar mai mult din jumătate din textele, desenele și programele de algoritmare erau cifrate.”

„N-ați avut un specialist în criptografie?”

„Ba da, dar în cursul unui zbor a fost ucis de explozia unui regulator de presurizare.”

„Mai departe.”

„... Cât despre expulzarea definitivă din galaxie pentru că am folosit *inductabisalul*... De unde naiba să cunoaștem legislația de acum un secol? Dacă știam că legile care ne condamnă sunt încă în vigoare vă anunțam descoperirea mașinilor astea mai bine decât să ne tăiem singuri craca de sub picioare. Nu suntem tâmpiți...”

„Dar avocatul vostru ce-a păzit? Doar n-a murit.”

„Cunoscătorul legilor? Parcă n-ați ști că legislația sistemului se modifică la sfârșitul fiecărui sfert de secol și că legile de excepție, numai ele, sunt păstrate doar în anexele speciale ale buletinelor oficiale, editate de altfel într-un tiraj minim și scoase curând din circulație... Devin astfel adevărate capcane judiciare pe care, bineînțeles, le puteți folosi de minune...”

„Bine, bine. Cum v-a venit ideea să utilizați Terra-4?”

„La primul interogatoriu v-am spus că vizitasem planeta cu mult înaintea sosirii primilor coloni. Eram conștienți de valoarea agricolă a Terrei-4. Încă de pe atunci, specialistul nostru în economie realizase posibilitatea obținerii unui profit apreciabil.

Primul nostru contact cu planeta, după colonizare, s-a făcut însă abia acum zece ani. Eram în pragul falimentului și căutam înnebuniți o sursă care să ne salveze. Am sondat terenul și am găsit soluția.

Știți cum e la începutul oricărei colonizări. Până se înființează și se stabilesc centrele de coordonare, oamenii visează la bogății fabuloase. Am găsit șase orașe-colonii ai căror conducători s-au lăsat mai ușor convinși să colaboreze cu noi... Când le-am explicat că nu suntem afiliați marilor organizații, propunerile noastre pur și simplu i-au entuziasmat. Se și visau rentieri pe viață.

La început, totul a decurs normal, conform înțelegerii. Din recolta globală a fiecărei colonii, zece procente dispăreau în containerele navelor noastre. «Donația» se făcea în afara planetei, pe drumul înspre stațiile interplanetare de schimb comercial și aprovizionare pentru coloni. Despre felul în care motivam dispariția acestei părți față de coloni și comisiile de verificare v-am spus totul în declarația anterioară. Să repet?”

„Nu. Treci mai departe.”

„Pe Alfa vindeam o parte din produsele brute. Cei de acolo le cumpărau ca mirodenii. Restul mărfii îl transformam în articole interzise. Cam treizeci la sută din

solargenții obținuți reprezenta câștigul net al colaboratorilor noștri de pe Terra-4. Contractul prevedea cincizeci de procente, dar nu aveau cum să afle cifra exactă a vânzărilor. Numai că, de la o vreme, confrații noștri agricultori începură să ridice pretenții exagerate. Atunci am descoperit *inductabisalele*. Le consideram un dar divin…

În instrucțiuni, mai bine-zis cât pricepusem din ele, se spunea că aparatele fuseseră astfel construite încât, dacă le programai corect, aveau puterea de a supune și conduce o masă de oameni, determinând-o să-ți îndeplinească dorințele ca și cum ar fi fost propriile ei intenții. Acțiunea *inductabisalului* nu putea fi detectată în niciun fel: nu se utilizau droguri sau gaze inhibatoare - nu reușisem să găsim niciun rând despre natura puterii armei - și indivizii se comportau absolut normal, doar că deveneau o mulțime animată de un țel comun, scopul programatorului, cel puțin așa am crezut noi, neștiind că devenim de fapt instrumentele ambițiilor creatorilor mașinilor, mai puternice decât instalațiile noastre.

Vă dați seama? Eram convinși că pusesem mâna pe o sursă nesecată de solargenți. Ne-am îmbătat criță…

Am programat *inductabisalele* și le-am plasat în colonii. Conduși și dominați de ele, agricultorii asigurau recolta normală, înlăturând astfel orice suspiciuni din partea centrelor de coordonare, dar obțineam totodată un surplus, de care nu erau conștienți. Cantitatea asta ne era destinată.”

„Ce s-a întâmplat cu conducătorii celor șase colonii?”

„Trebuiau să dispară. Erau singurii martori ai aparițiilor noastre pe Terra-4.

Un timp ni s-a părut că trăim în rai. Apoi a urmat trezirea, groaznica trezire. Dar nu mai puteam da înapoi. Oricum, trebuie să recunoașteți că ne-ați prins numai datorită întâmplării. Dacă dobitocul de Sar nu se încurca în fustele țărăncii…”

„Când v-ați dat seama că se întâmplă totuși ceva…?”

Opresc caseta. Îl privesc pe Dazen.

— Într-adevăr, nu mai are rost să continuăm, aprobă el.

Mi-aprind o țigară cu tutun adevărat. Am dreptul la zece țigări pe zi, față de trei cât îngăduie regulamentul clinicii. Îi ofer una și lui Dazen. Fumăm tăcuți, ascultând șoapta vântului din susurul neîntrerupt care umple camera. Chipul profesorului pare o mască de lut. Îl admir pe omulețul din fața mea. Are o mare putere de concentrare. Se întoarce brusc spre mine:

— Crezi că-i vor expulza definitiv din galaxie? Trebuie să fie groaznic acolo, printre alte stele.

— Nu știu. Dar sunt vinovați. Puteau să ne prevină din timp.

— N-au fost decât niște unelte inconștiente. *Inductabisalele* trebuiau distruse acum o sută de ani.

— Poți trece peste atâția coloni și soldați lichidați?

— Un destin s-a împlinit în timp așteptând cincizeci de traficanți nenorociți.

— Nu văd cum i-ai putea ajuta.

— Nu le iau apărarea, dar tu, într-un fel, poți să te consideri fericit.

— Depinde. Orice experiență limită îți dezvăluie imagini lăuntrice, uneori, nedorite.

— Iartă-mă.

— Nu exagera.

— Ți-ai pregătit mărturia pentru proces? Ești principalul martor. Depoziția ta va înclina balanța în favoarea alcătuirii expediției de căutare a *inductabisalelor* în întreg sistemul planetar. E o treabă costisitoare. A! Se pare că unii dintre cei vinovați de păstrarea aparatelor sunt încă în viață și, nu numai atât, au urmărit atenți felul în care au fost utilizate.

— Și crezi că povestea mea…?

— Va fi principala armă împotriva lor.

— Mi-am înregistrat depoziția. O ascultați acum?

— Mai întâi comand un ceai pentru mine și puțin katoveron…

— Așa te vreau, doctore!

Dazen se gândește intens și, după câteva minute, ogiva înaltă se deschide în perete, iar pe sub arcurile ei pătrunde în cameră androidul de serviciu. În mâini ține o tavă pe care se află o ceașcă din porțelan fin, chinezesc, împodobită cu doi dragoni aurii, iar alături de ea, umplut până la jumătate cu lichid chihlimbariu, un pahar înalt, o cutie galbenă de sistcola și trei cuburi de ananas.

Mă îndrept spre mnemonotes. Întind mâna și apăs pe clape. Din sfera roșie de coralin se aude o tuse spartă care-mi ascunde emoția primelor cuvinte. Încep să povestesc. Glasul meu seamănă cu un croncănit. Amintirile mă înconjoară ca bătaia unor aripi întunecate.

*

*   *

Drumul îngust pare un șarpe maroniu care năpârlește. Băltoace mâloase, frunze uscate împrăștiate de vânt îl acoperă în timp ce se târăște pierzându-se în depărtare printre colinele acoperite de iarbă uscată și rară. De o parte și de alta a drumului se întinde pădurea sălbatică, iar deasupra cerul mohorât, acoperit de o pâclă de nori. Pe frunțile noastre, pe părul lățos, năclăit de sudoare, se aștern picături mărunte. Burnițează ușor. Înaintăm mărșăluind greoi, fiindcă picioarele ni se afundă până la glezne în noroiul cleios.

Primim ordin să mărim pasul și, cu zgomot de ventuze dezlipite, cizmele ni se desprind din clisa moale. Cred că toți am făcut bășici în tălpi. Fugim de încercuire și orice încetinire a ritmului ne-ar putea fi fatală! Fantezia asta a lui Hanibal, comandantul plutonului, observ că s-a infiltrat în cugetul unora dintre noi, devenind o adevărată obsesie. Care încercuire?!

Umărul drept mi-a amorțit într-o poziție dureroasă. Aș vrea să mă plâng cuiva, dar Hanibal - un androgen al cărui unic părinte, tatăl, cred că fusese un dement care-și teroriza soldații - ar considera lamentația mea drept o instigare și, în calitate de comandant, mi-ar ține un logos despre tăria de suflet a unui subofițer... Precis, aș urla de furie. Fiecare dintre noi dorește să se tânguie puțin; sunt convins de asta. Epuizarea noastră e aproape de limita maximă.

Trupurile noastre sfâșie o pală de vânt înghețat. Îmi înțepenește mâna stângă pe patul de fibromet al laserului. Vineții, degetele mi se mișcă aidoma unor lemne prost articulate. Strâng pumnul până când mi se albesc unghiile, îl duc la gură și suflu cu putere. Îmi mușc un deget. Nu simt nimic, apoi, deodată, mă săgetează o durere ascuțită. Aș vrea să-i strig lui Hanibal că nu suntem simpli soldați, că facem parte dintr-un batalion ISI - Investigații Științifice Interplanetare - dar tac fiindcă orice revoltă ar fi inutilă. Psihologi, biologi, suntem obligați să executăm ordinele fără crâcnire. Mănușile termoizolatoare îmi stau frumos împachetate într-unul din buzunarele ermetice ale raniței. Ne călim! „Hanibal, ești un idiot!” mârâi printre dinți și-mi ling o lacrimă sărată ajunsă pe colțul gurii. Careva începe să cânte barbar, ca tânguirea unei fiare rănite. Hanibal nu spune nimic și tot plutonul cântă răgușit. De fapt, țipăm crispați și, plin de disperare, glasul ne țâșnește din laringe. Nu avem timp să luăm aer în piept, ne înecăm înghițindu-ne cuvintele. Expir. Răsuflarea fierbinte îmi usucă și încleiază gura. Întorc capul și privesc orașul părăsit, rămas departe în urmă. Pare un schelet bine curățat de carne, alcătuit din tuburi transparente, sfere multicolore și conuri negre. Nici urmă de agricultori. Privesc pădurea tăcută. Un martor? Dușmanul?! Care dușman? Cel din închipuirea lui Hanibal? De trei zile mărșăluim în speranța că expediția noastră va da unul dintre colonii Terrei-4, vreun agricultor. Mi-e sete și Hanibal ne-a drămuit până și rația de apă. Nu

înțeleg de ce se cramponează de hotărârea lui de a nu lua legătura cu baza sau centrele de coordonare. Ca să nu-l sabotăm alcătuind rapoarte personale către bază, ne-a confiscat până și laringofoanele de emisie-recepție. Părintele generației sale îndrăgea pesemne genul ăsta de expediții teribiliste. Mizează prea mult pe capacitatea lui de a acționa rapid și eficace într-o situație neașteptată, deși știe prea bine că sunt în pluton destui care, de când am început marșul, au fost terorizați de o teamă ciudată, iscată fie din singurătatea care ne înconjoară, fie de o prezență invizibilă ce plutește în jurul nostru, sau de amândouă la un loc.

Cântecul ni se stinge pe buze ca o flacără anemică înăbușită de ploaie. Burnițează fără încetare. Albul strălucitor al termocombinezoanelor de protecție a devenit galben murdar. Întins sub giulgiul cenușiu al norilor, trupul mort al orașului abia se mai zărește. Terra-4, grânarul sistemului nostru planetar, bătrânul și flămândul sistem…

Unde au putut să dispară fără urmă colonii? De aproape doi ani centrele de coordonare anunțaseră ipoteticul conflict dintre coloniile emisferei sudice și toate patrulele trimise în orașele suspecte nu reușeau să raporteze decât descoperirea unor clădiri pustii. Iar noi, soldații faimosului batalion ISI, nu am reușit, de o lună de zile de când colindăm locurile astea, decât să mărim numărul vechilor rapoarte. Mă gândesc la ipoteza care se bucură și de sprijinul lui Hanibal: Terra-4 supusă unei agresiuni din afara sistemului… Oricum, mă simt mai liniștit știind că planeta a fost izolată de restul lumii… Ca psiholog, înțeleg natura spaimei care ne-a cuprins. Unii soldați din plutoanele companiei a șasea au început să dispară. Se zice că Hanibal e totuși cel mai reușit dintre androgenii care conduc plutoanele. A reușit să mai păstreze în rândurile noastre un anumit optimism. E adevărat că pălește treptat, dar nimeni n-a schițat și nu va schița vreun

gest de împotrivire. Dispariția soldaților din celelalte plutoane se numește dezertare.

Fiecare dezertare a fost precedată, pare-se, de discuții violente și crize de nervi semnalând neliniștea paroxistică a bieților soldați. Ca un rezonator al gândurilor mele, de undeva, din dreapta, o pasăre cârâie prelung și trece în zbor pe deasupra noastră bătând din aripile ei mari și negre. Vântul se înfășoară în jurul copacilor lăsând în urmă nori ruginii ce se destramă repede. Câteva frunze plutesc în întâmpinarea plutonului. Tremurăm. Mă străbate un fel de amestec de disperare, teamă și tristețe. Simt cum îmi piere vlaga, înecată de oboseala ce mă cotropește.

Hanibal ne-a promis că, dacă nu întâlnim astăzi colonii sau ipoteticii dușmani, cheamă navele celui mai apropiat centru de coordonare.

A existat într-adevăr vreo conflagrație? Unde sunt urmele luptelor? Singurele arme de care ar fi putut dispune colonii ar fi fost servoinhibatoarele destinate animalelor sălbatice; nu ucid, decât cu încărcătură dublă și pentru asta e nevoie de dispozitive speciale. Nu s-a găsit totuși vreun cadavru, nici urme de incinerare… Să se fi amestecat furnizorii clandestini de arme? Nu s-a semnalat prezența nici unuia…

Să-și fi schimbat furnizorii navele?

Mi-e sete și picioarele îmi cântăresc tone.

Drumul cotește brusc. Sunt în coada plutonului. Pot să tai cotul prin pădure, ieșind așa în fața camarazilor mei. Ce-o să mai spumege Hanibal când m-o vedea. Fac un pas „greșit” și, cu o grimasă de durere întipărită pe față, mă aplec apucându-mă de gleznă. Ceilalți își continuă drumul. Aștept puțin și, din câteva salturi, intru în pădure. Copacii mă întâmpină tăcuți. Calc prudent, ca și cum m-aș feri de ceva necunoscut și primejdios. Din când în când ridic capul măsurând înălțimea de la care arborii uriași mă privesc.

Zăresc o potecă. Se pare că taie colțul ăsta de pădure pentru a ieși în drumul principal, deci tocmai unde vreau

să ajung. Ezit totuși, dar numai pentru câteva secunde. Urmez panglica maronie acoperită de frunze moarte pe care le împrăștii cu piciorul. Burnița s-a transformat într-o revărsare furioasă. Pe țeava neagră a laserului, stropii mari formează bule ce par umflături ale metalului negru. Mi-e frig. Îmi cuplez rețeaua termică a combinezonului și, din buzunarul raniței, scot din mers mănușile termoizolatoare. Cel puțin acum să-mi încălzesc mâinile. Strecurându-mi valuri de somn în vine, căldura mă moleșește.

Nu știu cât de mare e curbura drumului, dar pentru câteva minute de odihnă merită să risc. Sunt sigur că am un mic avans față de pluton și, după cum înaintează, nu-mi va fi greu să-l ajung din urmă. Mă așez la rădăcina unui copac cu trunchiul gros. Zâmbesc imaginându-mi mutra lui Hanibal. Încerc să ghicesc cum mă va pedepsi, formulez un gând vag despre vinovăția mea și pleoapele îmi cad plumbuite. Mă trezesc cu gura uscată. Ce vis!... De unde au apărut imaginile astea? Cei din plutonul meu descărcau hălci de carne sângerândă, îngreunată de grăsime. După ce au terminat descărcatul, s-au repezit ca niște fiare flămânde asupra hălcii pe care unul dintre ei o frigea la foc mic. Au scos cuțite lungi și curbate. Au tăiat carnea în felii... Mestecau... În sala cu iz de cartofi stricați, de cameră mortuară - stranie, apariția mirosului în vis - excitat de aroma cărnii, a țâșnit un șobolan. Soldații au izbucnit în hohote de râs. Unul dintre ei a asmuțit un câine roșu, costeliv. Șobolanul a chițăit scurt și s-a ridicat pe labele dinapoi, pregătindu-se de luptă.

Neînțelese imagini... Dintr-o dată, fără niciun motiv, încep să râd. Întâi un chicotit subțire, după aceea un hohot strident se izbește de trunchiurile ude.

Câteva picături îmi cad pe ceafă, prelingându-se de-a lungul șirei spinării. Atingerea glacială a stropilor mă cutremură. În mine explodează, neașteptat, cuvântul *dezertor*. Dacă m-am pierdut de ceilalți? Hanibal îmi

devine drag. Alerg, alunec în noroiul moale. Îl înjur pe Hanibal pentru că m-a lipsit de laringofon și continui să alerg de teamă să nu mă opresc, urlând sau plângând. Ce se întâmplă cu mine?

*
* *

Au trecut cinci zile de când rătăcesc prin pădure. Biovitaminele mi s-au terminat de mult. Mă întreb mereu de unde mi-o fi venit ideea tâmpită de a scurta drumul prin pădure. De ieri am început să caut rădăcini sau plante comestibile care să poată liniști arsurile ce-mi sfâșie stomacul gol. Nu mai sper în întâlnirea cu plutonul.

Poate că din cauza foamei sau setei - setea e cumplită - încerc senzații stranii. Uneori mă comport de parcă ar fi nebun. Să fie de vină singurătatea asta, de început de lume? Nu știu... Am avut timp să meditez la presupusul război de pe planetă. Necesitatea unei explicații a *dezertării* mele a devenit obsedantă. Îmi place să cred că n-a fost un impuls interior: am nevoie de un calmant pentru conștiință ca să nu mă învinuiesc... Și dacă a fost, într-adevăr, un impuls venit din afara mea? Războiul? În manualele de psihologie istorică e definit ca o psihoză în masă prin care se legiferează crima prezentată drept necesară. Natura psihozei a putut fi explicată mai ales sub aspect economic, deși se pare că e infinit mai complexă. O definiție lungă și plictisitoare, când îți pierzi viața în câteva fracțiuni de secundă. Bun, ăsta-i războiul nostru. Cine sunt ei și ce înseamnă războiul lor?

Sub pașii mei covorul de frunze își sâsâie sarcastic neînțeleasa replică. Terra-4 mai are încă anotimpuri și suntem puțini cei care simțim nostalgia toamnei. Derulez în grabă istoria lumii noastre și conchid amar că toate drumurile au dus spre război. Chiar spre genocid?

Majoritatea băieților înrolați în batalionul ISI ascund în

labirintele sufletelor speranța că se va ivi ocazia să-și folosească diabolica îndemânare de sold… savanți-soldați. I-am surprins adeseori admirându-și armele. Întotdeauna, înainte de organizarea vreunei expediții de cercetare, sunt obsedați de aspectul estetic al armelor, corect spus, al instrumentelor de cercetare pe care le vor utiliza, de cele mai multe ori, pentru prima oară. Botezați soli ai păcii, aproape toți le consideră drept aparatură de investigație. Pot fi totuși numărați pe degete cei într-adevăr convinși…

De mult veninul gândurilor nu m-a mai otrăvit atât de intens. Absurd, îmi sapă credința în ființa superbă pe care o întruchipez. „La naiba! Inutil”, urlu. Glasul mi se înalță sfâșiat: „Inutiiil!” Gigantice tuburi de orgă mă înconjoară și sunetele lor grave se încheagă în răspunsul vuitor al pădurii: „… tiiil… tiiil…” Mi-e sete, am buzele crăpate și stomacul chinuit de foame. Mă aplec și smulg o plantă scundă, verde încă. Îi curăț rădăcinile de țărână și le gust atent. S-ar putea să mă otrăvesc. Mestec încet. Noroc că nu e o pădure tropicală. N-aș fi avut curajul să mă ating de vreo rădăcină. Am la mine doar antidoturi cu acțiune limitată. Întotdeauna am considerat drept aberații cursurile de supraviețuire. Credeam că un singur individ nu se mai poate adapta astăzi decât la medii cu un anumit grad de evoluție. Mi-aduc aminte că Hanibal era considerat un expert în supraviețuire și regret stupiditatea cu care i-am disprețuit cursurile. Scuip repede bucata de rădăcină, îmi stăpânesc cu greu convulsiile stomacului. Ploaia începe din nou, doborând cu tirul stropilor grei frunzele care se mai agață de crengile negre.

*
* *

Adeseori, în drumul meu, am senzația că sunt călăuzit de o forță necunoscută… Războiul… Umblu de opt zile pe un drum care pare nesfârșit. Am fost condus pe el încă din

clipa în care am trecut hotarul pădurii. Sunt convins.

Începând de alaltăieri, însemn cu marcaje ce nu seamănă între ele fiecare al treizecelea copac în linie dreaptă. Marcajele le notez în agenda optică. Nu am reîntâlnit niciodată copacii însemnați, posibilitatea de a mă deplasa în cerc e deci exclusă. N-am la mine niciun instrument de orientare. Când au dispărut primii soldați, Hanibal ni le-a confiscat. Cine și de ce mă călăuzește? Mă cuprinde o teamă nedefinită. Ieri am folosit inhibatorul reglându-l la intensitate maximă și am ucis o pasăre: prima ființă vie întâlnită printre copacii încremeniți. Milă!? Prima bucată de carne. I-am smuls penele și am rupt-o cu degetele. Carnea crudă, mustind de sânge, a avut un gust neașteptat de bun. Cam ațoasă, totuși... Rememorarea scenei mă umple de silă pentru homocosmicus pe care-l întruchipez. Carne, oase și sânge. Cât va ține sila? Stomacul mi-e gol din nou.

S-a făcut frig, sunt un om civilizat, cu epiderma sensibilă, dar noroc că bateriile combinezonului mai funcționează. Fără protezele tehnicii n-aș rezista selecției naturale. Sălbăticia asta mă îngrozește mai ales prin tăcerea ei, cu toate că trezește în mine instincte de mult, de foarte mult timp uitate. Practic, nu le-am cunoscut nicicând, deși le-am purtat în mine, le-am moștenit de mii, sute de mii de ani.

Am început să urăsc trunchiurile cu scoarța zbârcită de gheara timpului. Liniștea pădurii îmi umple sufletul de spaimă.

Mă opresc ca un câine în aret. Cu lungile sale urechi, un ghem mic și cenușiu iscodește șoapta susurată a vântului abia simțit. Mă concentrez căznindu-mă să-mi stăpânesc tremurul mâinii care ține inhibatorul.

Un șuierat sec spintecă aerul. Animalul țâșnește într-o parte, făcând un salt mortal. Nereușit. Bucuria stomacului flămând nu are margini. Fug înspre ghemul cenușiu. Îl înșfac și-l izbesc cu toată puterea de un trunchi. Cu fiecare

izbitură clopotele groazei își amplifică dangătele. Mușchii faciali îmi sunt cuprinși de spasme. Rânjesc. Alerg în salturi dezordonate. Mă opresc într-un târziu, lac de sudoare. Încătușate de liane de sânge închegat, degetele mâinii drepte îmi sunt încleștate de trupul nevolnic al prăzii. Tăcerea mă închide într-o nevăzută cutie. Scot pumnalul și încep să jupoi animalul ucis. Mă gândesc la noua mea crimă și o găsesc firească. Sunt un adevărat soldat. Va trebui să aprind un foc ca să frig carnea.

*

* *

Am găsit un izvor. Mi-am potolit setea și am umplut buteliile de rezervă.

Bateriile combinezonului nu vor mai rezista totuși mult timp. Folosite în regim normal țin cam o lună. În aceeași situație mă aflu și cu muniția inhibatorului. Cu laserul nu știu dacă voi reuși să ucid vânatul fără a-l dezintegra și vreau să păstrez microinhibatorul pentru situații de excepție: oamenii. Viitorul meu în această lume ar trebui să mă îngrijoreze dar, deocamdată, parcă plutesc. Destul de confuz, există în mine sentimentul apropierii de *țintă*. Totodată teama de a descoperi că sunt robul unui personaj sinistru mă poartă pe tărâmurile disperării. Vecină cu schizofrenia și paradoxală, o stare de nepăsare totală îmi adoarme totuși din când în când gândurile.

Tresar amăgit de o nouă ipoteză care mi-ar putea da o explicație: pădurea a fost infestată cu unul dintre drogurile de mare amplitudine, despre care s-a făcut atâta vâlvă în rapoartele consiliului de securitate al sistemului și care provocau, pare-se, asemenea senzații ciudate, contradictorii… Nu știu cum m-ar putea ajuta teoria asta, chiar dacă ar fi reală. Sunt clipe când doresc cu ardoare întâlnirea cu ființa sau forța ce mă domină… Teroare, obsesii maladive? Simt totuși că se apropie ceasul

confruntării. Vrând parcă să-mi confirme presimțirile, vremea s-a schimbat. Până acum câteva zile toamna părea pe sfârșite, soarele încălzind din ce în ce mai rar cerul vânăt. Acum astrul se ridică din propria-i cenușă. Pe la amiază căldura m-a făcut să-mi deschei combinezonul la gât. Cu fiecare metru parcurs frunzișul copacilor pare mai verde, mai viu. Rupând continuitatea mohorâtă a cenușii ce-l acoperise, cerul a început să fluture flamuri de azur zdrențuit. Temătoare, prin pădure răzbat, se strecoară zgomote înfundate, dar vii. Ce poate totuși auzi și simți un intrus?

În fața mea, la vreo două sute de metri, un luminiș. E primul pe care-l întâlnesc de când rătăcesc. Devin prudent. Pășesc cu grijă să nu calc pe crăci uscate, mă ascund după trunchiurile negre. Când ajung la aproape cincizeci de metri de tufele înalte, îmi pregătesc laserul, mă culc și încep să mă târăsc. Zgomotul trupului meu pe covorul frunzelor uscate „nu trebuie să-l depășească pe al șarpelui ce-și unduie corpul, gata să atace, gata să se apere!”. Urmez sfatul lui Hanibal și ajung pe nesimțite în spatele tufelor dese. Printre crengile încâlcite privesc tipsia verde, ornată la întâmplare cu flori galbene și albe. Marginea poienii nu se vede și bănuiesc existența unei văi. După ce m-am convins că nicio prezență nu mă amenință, mă târăsc mai departe căutând să mă ascund cât mai bine în iarba înaltă. Sondez marginile poienii cu palpatorul de la centură; ecoul ultrasunetelor îmi atenuează neliniștea. Mă ridic încet, tremurând din cauza încordării. Rămân uluit. În vale…

Văd țesătura de sfere individuale, de magneto-străzi tubulare, conurile imense ale administrației, prismele suspendate ale supermagazinelor… Un oraș. O colonie. Un oraș pustiu?

Zvâcnesc într-un salt pe care nu-l termin. Încheieturile genunchilor mi se înmoaie. O umbră a fulgerat printr-un tub violaceu. Coloni?! Iluzie sau întâlnirea obsedantă?

Bucurie sau teamă?

Contemplu orașul. Cred că mă aflu în apropierea zonei controlate direct de centrele de coordonare ale planetei, altfel orașul ar fi fost părăsit, conform rapoartelor care descriau starea coloniilor sudice, rapoarte confirmate de altfel și de cercetările batalionului nostru. Deci regăsirea mult visată a semenilor, a oamenilor necontaminați de straniul flagel, și, totuși, ezit să cobor… Sălășluiește în sufletul meu o îndoială care-mi întunecă bucuria. Trebuie să fac ceva, să mă decid. Cu pași înceți și nesiguri mă întorc în pădure. Asamblez perforatorul manual și sap o groapă, nu prea adâncă, la rădăcina unui copac gros. Însemn scoarța aspră cu blazonul batalionului nostru, o acvilă cu minuscul cap de porumbel. Gravarea blazonului îmi ia ceva timp. Apoi bag întreg echipamentul într-un sac ermetic și îl îngrop, păstrând doar pumnalul, de mânerul căruia anexez microinhibatorul destinat misiunilor din care, uneori, nu te mai întorci. Dârdâind, îmi pun hainele oricărui agricultor de pe Terra-4, cămașa roșie termoizolantă, salopeta mimetică, ecobluza și cizmele autopropulsoare. Fiecare soldat ISI are în raniță asemenea efecte, prevăzute pentru situații speciale. Ascund pumnalul într-unul dintre buzunarele interioare ale salopetei și pornesc la drum. O nouă peregrinare zbuciumată și amară? Îmi asudă palmele. Orbesc pentru câteva fracțiuni de secundă: am privit talerul aurit al zilei. Întorc capul și zăresc imensele coame verzi-gălbui ale copacilor; pipăi mânerul pumnalului căutând, cu răceala armei, să-mi înfrâng teama. Încerc să mă calmez și respir adânc, în etape, dar nu mă pot concentra și nu reușesc decât să-mi liniștesc pulsul. De ce m-am deghizat? De cine mi-e teamă? Sosirea noastră a fost anunțată tuturor colonilor. Voi căuta un centru de coordonare. Trebuie să se afle unul pe aproape…

*

* *

M-am plimbat îndelung pe străzile orașului. Ce sentiment reconfortant… Panica, neliniștea din mijlocul pădurii sălbatice, singurătatea și teama animalică inoculate de tăcerea amenințătoare a copacilor, înlocuite de siguranța trufașă a geometriei precise a clădirilor, de pacea strecurată-n suflet de reclame, de lumina ce coboară asupra mea din cer, nestingherită acum de frunzișul îngălbenit…

N-am întâlnit încă niciun colon. Poate că sunt cu toții pe câmpuri, strâng recolta. Cam neobișnuit zelul ăsta, sau mă înșel… Războiul? Nu, mă aflu printre ei, oamenii. Când și când, prin tuburile ce se întretaie deasupra capului meu, am zărit străfulgerările unor sfere individuale, or sferele nu circulă niciodată singure.

Aștept acum în anticamera centrului de repartizare a locurilor de muncă. Un semnal sonor mă va anunța când să intru la funcționarul de serviciu. Actele de identitate și fișa de angajare le-am introdus în circuitul de control al calculatorului. Mă numesc Lem Aldan și vin din colonia a cincea a emisferei nordice, Mana. Motivul părăsirii coloniei? Neînțelegeri de natură familială, o ușoară nevroză și recomandarea medicului să schimb mediul social. Fișa de angajare am completat-o conform unuia dintre programele de spionaj pe care am fost obligați să le memorăm. Cât despre actele de identitate, nu-mi fac griji: sunt lucrate perfect de specialiștii batalionului.

Sec și ascuțit, semnalul sonor mă anunță că pot să intru.

În camera cu pereții albi - un alb sterilizat, ca de spital - în spatele unui birou mic, elegant, un bărbat înalt și subțire îmi zâmbește înghețat:

— Bună ziua. Aldan Lem?

— Da.

— Actele sunt în regulă. Veți lucra la ferma V-514.

— Și locuința?

— E de competența conducerii fermei.

— Centrul de coordonare îl anunț eu sau dumneavoastră?

— Noi. Poftiți actele de identitate.

— Știți, eu sunt nou…

— Informațiile necesare le veți primi de la conducerea fermei. Bună ziua.

Corect, răspicat, laconic, tipul de funcționar neschimbat de secole. Încleștez fălcile. Nu-mi rămâne decât să mă duc la fermă. Acolo, poate, voi afla mai multe. Trebuie neapărat să stabilesc contactul cu centrul de coordonare al coloniei.

*

* *

Comand magnetocapsulei: „Ferma V-514” și mă întind în fotoliul moale. Sunt obosit și ațipesc imediat.

Șocul ușor al frânării mă trezește. Cobor. Sunt puțin emoționat. Nu, mai degrabă neliniștit, deși n-am niciun motiv de îngrijorare. Mă gândesc la forța care m-a condus prin pădure. Credeam că prezența ei o să se manifeste și aici, dar nu simt nimic, mă comport normal… Asta să fie cauza neliniștii mele?

În fața mea se întind lanuri înalte de porumb copt. La vreo două sute de metri, în dreapta, mică și cochetă, cu ziduri negre și oranj, se află ferma. Ea trebuie să fie, căci nicio altă construcție nu se zărește în preajmă. Scutur din cap încercând să-mi alung gândurile negre și mă îndrept spre noul meu loc de muncă.

Înainte de a intra în curtea imensă, trec pe lângă un indicator pe care scrie „V-514”. Am avut dreptate.

În curte, păianjeni gigantici cu picioarele strânse sub ei, aliniați perfect, zac la umbra unor copaci stufoși; după prezența plugurilor, grapelor, bănuiesc că sunt combine agricole sofisticate. A, da. Mi-am adus aminte. Ne-au fost prezentate în filmele centrului de documentare al

batalionului. Se numesc romeclagroane. Lângă ele, un grup de agricultori. Am ocazia să-mi cunosc tovarășii de muncă și să întreb unde sunt birourile conducerii.

— Bună ziua, lansez încercând să dau cuvintelor un ton vesel.

Își întrerup discuția și se întorc spre mine. Paloarea spectrală a fețelor, pe care am observat-o și la funcționarul de la centrul de repartizare, mă cam indispune. Par cu toții tuberculoși... În sfârșit, poate că exagerez.

Unul mic și gras se decide să-mi răspundă:

— Bună.

Are aerul unui copil surprins făcând cine știe ce boacănă.

— Vin din colonia cinci, emisfera nordică. Îi zice Mana. O să lucrez cu voi.

Întind mâna.

— Lem. Aldan Lem.

Se uită la mina mea ca la un laser gata să ucidă. Un tip înalt, robust și chel, îmi întinde o mână cât o lopată. Fac un pas și i-o strâng cu putere. Îmi scutură moale brațul:

— Gaba, îi răsună vocea subțire, ca de castrat.

Prind puțin curaj și ceilalți. Se prezintă fiecare, cu același glas stins, obosit.

— Puteți să-mi spuneți unde sunt birourile?

Înviorați brusc, se reped cu toții să-mi explice. E clar că vor să scape cât mai repede de mine, dar n-am ce face. Îi părăsesc contrariat.

*

* *

Intru într-o cameră spațioasă, cu pereții mov înțesați de ecrane. Pare a fi mai degrabă un dispecerat decât un birou.

— Bună ziua, mă întâmpină destul de amabil femeia din dosul pupitrului-birou așezat în stânga ușii. Aldan Lem,

nu?

Observ chipul meu pe unul dintre ecrane.

— Da.

— Bine ați venit. Sunteți repartizat în echipa lui Iordan.

Îmi indică ecranul de lângă ea. Văd un roșcovan bărbos care cercetează atent un știulete.

— Am înțeles.

— Veți fi plătit conform legilor în vigoare. Mâine la ora șase începeți lucrul. Știți să conduceți un romeclagron?

Nu știu, dar îmi spun că o să mă descurc:

— Da.

— Veți avea în subordine un ciber.

Îmi arată un alt ecran. Caut să-mi întipăresc în minte portretul ciberului. E foarte uman.

— Îl cheamă Olden și are indicativul KV-6–514. Veți locui într-un microapartament din zona cincisprezece, numărul 14–26. Bună ziua.

Părăsesc biroul, aproape stupefiat. Mi s-a părut sau, într-adevăr, mi s-au dat ordine? Mă întreb dacă n-am stat cumva de vorbă cu o androidă... Primul contact cu semenii mei...

Privesc cerul însângerat de apusul astrului incandescent. E prea cald. Îmi deschei cămașa la gât. Mi-e foame și somn. Am nevoie de odihnă ca să pot încropi un plan de acțiune. Habar n-am, însă, ce-ar trebui să fac.

*

* *

Au trecut trei zile. E seară. Intru într-un bar și mă așez la o masă din colțul cel mai îndepărtat al încăperii. Privesc în jur. Nu sunt singur. La celelalte mese se mai află trei bărbați și două femei, una de vârstă potrivită, cealaltă tânără, cu forme suple și prelungi. Studiez lista de băuturi, atât cât se poate studia o listă de băuturi. Pe ecranul mic al dispozitivului de comandă cifrele prețurilor pulsează în

lumini vii. Nu am prea mulți solargenți la mine și katoveronul nu-i trecut printre sofisticatele specialități locale. Aleg o băutură ieftină din care am mai gustat și care mi-a plăcut, gremon. Formez codul pe claviatura de lângă ecran. Aștept câteva minute, apare apoi o ciberă destul de reușită și aproape goală, care mi-aduce o sticlă plină cu lichidul violaceu. Mirat, vreau s-o întreb de ce mi-a adus o sticlă întreagă, dar chelnerița mi-o ia înainte și glasul ei cristalin îmi explică:

— N-ați fost decis când ați făcut comanda.

Mă neliniștea faptul că cibera mi-a citit gândurile. Nu, n-am de ce să fiu supravegheat - de cine? - și accept imediat ideea unui circuit telepatic pentru deservirea optimă a clienților. Sorb încet gremonul din cupa aromată cu siren. Băutura nu e prea tare, dar provoacă o nevoie puternică de conversație. Îmi ridic privirile de la cupa albastră, îndreptându-le spre fețele oamenilor așezați în jurul calotelor sferice răsturnate. Efectul gremonului a ajuns de nestăvilit. Cu cine să încerc? Doi dintre bărbați discută cu voce scăzută, privindu-și paharele înalte. Abia își mișcă buzele, în rest par încremeniți în ovoidele scobite pe care le umplu cu trupurile lor, ca niște animale surprinse de moarte în oul originar căruia au reușit să-i spargă coaja într-o ultimă și disperată zbatere. La cealaltă masă, bărbatul pare cuprins de o admirație negrăită pentru femeia din fața lui și o ațintește cu ochi de pește mort. Tânăra își aprinde o țigară și cercetează un spațiu gol. N-a rămas decât o femeie. Dorința de a vorbi cuiva devine exasperantă. De când nu am mai făcut dragoste...? Mă ridic și mă apropii de masa ei, luându-mi cupa cu gremon.

— Permiteți?

Întrebarea e stupidă când sunt atâtea calote libere în jur, dar aștept curios, cercetându-i trăsăturile. Îmi face cu mâna un semn plictisit. E poate o profesionistă. Pare totuși prea la locul ei și sobru îmbrăcată pentru așa ceva.

— Lem, Lem e numele meu.

Încerc senzația jenantă că am vorbit cu mine însumi. E negricioasă, tunsă scurt, cu ochii căprui, nasul puțin prea mare, buzele subțiri, frumos arcuite deasupra bărbiei pătrate. Îi privesc pomeții înalți, marcați de obișnuita paloare cadaverică, ochii rotunzi și mari pe ovalul prelung al feței și-aș vrea să descopăr în ei o urmă de viață. Vreau să-mi răspundă. Gremonul nu a fost decât picătura care a făcut să se reverse paharul.

Mă simit un străin nedorit în colonia asta. Ciudat, însă, e faptul că oamenii nu par a-mi fi ostili... Mai degrabă sunt înfiorător de indiferenți...

Deschid gura și timp de câteva fracțiuni de secundă am impresia că buzele mi se mișcă aiurea, înainte ca sunetele să țâșnească din gâtlej. Tresar când mă aud vorbind:

— Dacă te deranjez, spune-mi, te rog! Sunt nou venit pe meleagurile astea...

Femeia își rotește ochii de piatră și spune doar că o cheamă Criv. Are vocea aspră, lipsită de orice căldură. Dacă va continua așa o să-mi pierd cumpătul. În urechi îmi răsună încă glasul ei ca o emisie de unde modulată în cuvinte... Ciberul de la fermă mi-e mult mai apropiat și asta mă înspăimântă. Mă scol, mă duc până la masa mea și revin cu sticla de gremon. Îi umplu cupa neagră. Pare nedumerită.

— Bea! o îndemn.

Atinge cupa cu degetele. Adineauri parcă n-ar fi răspuns ea. De fapt, fenomenul e general: ori îți vorbesc laconic, răspicat ca niște mașini, ori par ventriloci sau simple difuzoare. Poate că, totuși, mi se pare?... Criv ezită, ridică apoi cupa și o duce lent la buze. Înghite rar. Sper ca băutura s-o facă să vorbească normal. Cuvintele mi se adună în gâtlej, se înghesuie nerăbdătoare, sufocându-mă. Înțeleg că nu mai trebuie să beau gremon, însă înalț cupa, o apropii de buze și mă prefac că înghit.

— Lucrez la ferma V-514, cea din marginea de vest a coloniei. Parcă te-am mai văzut...

Mă simt în pielea unui idiot aruncând cuvinte idioate. Criv își îndreaptă spre mine pupilele minerale:

— Ce vrei?

E la fel ca ceilalți, ca toți colonii, bărbați, femei, copii. Niște morți care se mișcă și vorbesc. De când am pătruns în oraș m-am simțit prins într-un joc grotesc de-a oamenii în viață, contaminat de ciudata neputință de a acționa conform propriei mele rațiuni, inertă dar încă vie… Visez să iau legătura cu batalionul ori cu centrele de coordonare, și totul rămâne la stadiul de intenție. Există ceva sau cineva de a cărui realitate sunt conștient și care se dedă la ceea ce urăsc cu toată ființa: tentativele de a trăi prin propriile mele fapte sunt mereu anihilate. Mă tem de ceea ce vrea să facă din mine, de imaginea pe care nu i-o cunosc încă, dar pe care o simt înfiorătoare. Și, incredibil, pe undeva renunțarea asta silnică îmi face plăcere; atunci mi se pare că mă aflu aici de când mă știu, iar toată lumea asta de morți capătă o putere de atracție irezistibilă.

— Ferma V-514! izbucnesc, spărgând tăcerea.

Criv tresare și își mișcă buzele:

— Cum…? Lem…

Încremenesc. În colonie încă nu mi-am auzit numele pronunțat în felul ăsta.

— Mulțumesc, mă trezesc spunându-i emoționat.

— Pentru ce? Tu… Vino la mine… Te aștept…

Pare în transă. O apuc strâns de braț.

— Răspunde! Ce se întâmplă?

Îmi mângâie tandru mâna care i-a încleștat brațul. Mă trec fiori. Îmi șoptește:

— Ce flacără! Mă arde dorul…

Se ridică brusc. Își golește cupa. Să merg la ea?

— Criv, unde stai?

Tace. Insist.

— Criv, îți simt dorul.

— Zona trei, numărul 12–7.

Sprijinindu-și bărbia în piept, pleacă tăcută și umilă. O

urmăresc cu privirea. Am s-o caut. Tresar: mersul ei de oarbă pipăind cu piciorul cărarea îmi amintește ceva. Ce? … Apuc sticla de gremon și o izbesc de podea. Nu se sparge. Se rostogolește sub masa celor doi bărbați. Mă uit crunt în jur așteptând un gest de iritare, dar nimeni nu mă bagă în seamă. Nici măcar o privire disprețuitoare. Ei între ei, ce-și spun oare? La fel vorbesc? Sunt izolat?

Șarpe albastru, gremonul se prelinge încă pe podea, încerc altceva. Mă scol și plec fără să-mi las solargenții în caseta încasatoare. La ieșire mă întimpină chelnerița - mult mai umana ciberă. În timp ce-i admir sânii mari, îmi susură amabilă că datoria va fi oprită din suma săptămânală pe care o primesc de la fermă. Cu un rânjet schimonosit aprob procedura și o ciupesc de fese. Râde. Reacție excelent programată. Plec, gândindu-mă la dragostea cu o femeie cibernetică.

*
*   *

Au mai trecut câteva zile. Toamna s-a prelungit nefiresc de mult. Cred că au un stabilizator de climă cu rază de acțiune destul de mare. „Maladia” care mă stăpânește n-a evoluat, nici nu a regresat. Sunt la fel de neputincios ca și până acum. Pe când lucram la amenajarea câtorva fâșii de pământ proaspăt despădurite, am făcut două încercări de evadare. Reușeam să parcurg câteva sute de metri, după aceea mă izbeam de o barieră… psihică. Mă întorceam pe călcâie și admiram orașul, iar în sufletul meu se strecura, inevitabilă, teama atavică de a părăsi locurile cunoscute, dublată de nostalgia după sfera în care locuiesc. Aveam nevoie - sunt sigur de asta - de un singur pas pentru a trece hotarul neputinței, limita capcanei. Nu reușeam să-l fac. Mă răsuceam cu gesturi de automat și mă înapoiam în oraș. Luam o magnetocapsulă și acceleram la maximum, zburând prin tubulatura suspendată. Odată ajuns în oraș,

încercam un imens sentiment de ușurare. Timp îndelungat mă plimbam la întâmplare pe străzi, prin parcuri, mă opream în vreun bar, pur și simplu îmbătat de fericire.

Eram din nou rob.

Am început să mă simt obosit, mult prea obosit pentru a mai lupta, dacă tot ce făcusem se poate numi luptă. Întreaga mea existență aici plutește sub semnul lui „dacă”. Voi aștepta finalul. Trebuie să existe unul.

*

* *

Porumbul înalt foșnește în jurul meu legănându-și valurile galbene. Mă strigă șeful de echipă. Cobor din cabina romeclagronului. Îi răspund cu un urlet scurt și neclar. Încerc o satisfacție idioată purtându-mă ca o brută. E o răzbunare inutilă și infantilă, știu prea bine că, așa ceva nu-i provoacă și nu-i jignește. De fapt nici ei nu sunt decât niște sclavi nenorociți, supuși ca și mine unui stăpân absurd, nemilos și invizibil. Nu cunosc partea lor de vină, dar presupun că, într-un fel, sunt răspunzători de prizonieratul meu.

Șeful de echipă se apropie.

— Hei, Lem. Privește.

Îmi arată miriștea rămasă în urma romeclagronului.

— Ce-are?! Ce nu-ți convine?

— Lem, îmi explică imperturbabil, trebuia să cuplezi și sistemul de însămânțare.

— Am uitat. Iartă-mă!

— Lem, după ce termini recoltarea, însămânțezi parcela, mă roagă el pe un ton căruia nu i se poate reproșa nimic.

Oare ce dracu-i poate răni pe oamenii ăștia? Îmi zâmbește larg și buzele i se întind pe fața lătăreață și lividă, printre firele de păr roșcat, ca niște urme umede pe o hârtie uscată.

— Iordan, Iordan! îl chem viclean, zâmbindu-i la rândul meu.

— ...?

— Ce zici, mă inviți diseară la cină?

Iordan își îndreptă trupul uriaș și, privindu-și ecobluza albastră, îmi răspunde nehotărât, speriat:

— Lem, unul dintre băieți...

Nu-l las să termine:

— Bine, îți mulțumesc. Am înțeles.

Face un semn vag cu mâna lui mare, vrând parcă să-mi spună: „Mă bucur că m-ai înțeles. Vezi, ce pot să fac? Doar nu sunt eu de vină că unul dintre băieți mi s-a îmbolnăvit. Iartă-mă, dar...” Continui cu sadism:

— Pe la șapte, așadar, sunt la tine. Nevastă-ta gătește excelent, nu?

Preț de o clipă, Iordan rămâne descumpănit de afirmația mea - precis, așa a considerat întrebarea - în legătură cu nevastă-sa. Apoi își leagănă în sus și-n jos capul pătrat, ridică a neputință umerii masivi și se îndepărtează cu salturi prelungi, propulsat de cizmele butucănoase. Nu-mi place saltul mecanic și încă nu mi-am cuplat vreodată propulsorul cizmelor, în curând, Iordan se vede doar ca un trunchi albăstrui care plutește, săltat la intervale rare de jetul scurt și gălbui izbucnind de îndată ce tălpile îi ating pământul negru, rânduit în brazde largi. Pantalonii salopetei mimetice îi fac aproape invizibile picioarele. Nu mă voi duce la el. O să plece de acasă cu toată familia, decuplând și creierul sferei, pentru a fi sigur că nu voi afla unde s-a dus, dacă încerc să-l caut. Chiar în relațiile dintre ei, colonii par niște animale stresate. Pentru mine, intimitatea acestor ființe a rămas o taină. Sunt constrâns să trăiesc între vietăți cvasiumane. Comunicarea dintre ele se reduce la un limbaj exprimând strictul necesar. Se ocolesc prudenți sau nepăsători - nu știu - cert e că atunci când par a avea momente de sociabilitate nu vezi împreună mai mult de trei-patru indivizi, iar discuția dintre ei se poartă cu voce scăzută. Nu auzi decât un murmur continuu, ca un bâzâit metalic. Am încercat să intru în

vorbă nepoftit, numai că de fiecare dată colonii se despărțeau cu privirile plecate, îndepărtându-se unul de celălalt fără a manifesta vreo nervozitate față de impertinența mea. Se reîntâlneau apoi, întâmplător parcă, reluându-și liniștit conversația, mai bine spus, bâzâitul. Nu înțeleg de ce sunt izolat. Nu miros ca ei sau n-am atins încă stadiul de vietate speriată?

Urc înapoi în cabina romeclagronului și-mi chem ciberul. Pe ecranul minuscul al videofonului, Olden îmi zâmbește cu toată fața lui smeadă, metalică:

— Care sunt ordinele? și dinții sidefii îi lucesc reflectând lumina roșiatică ce-i pâlpâie în fundul gurii.

— Olden, lasă naibii rabla aia și vino să mă înlocuiești. M-am cam săturat!

Olden ezită un moment, apoi îmi răspunde sentențios:

— Șefule, conform regulamentului în vigoare, capitolul cinci, paragraful șapte, n-am voie să te înlocuiesc pentru motive neîntemeiate.

— Olden, răcnesc, îți fac un raport de-ai să ajungi la deșeuri!

Vocea ciberului răsună liniștită:

— Dacă execut un ordin contrar regulamentului, circuitul motric mi se întrerupe, oricum, automat. După anchetă tot la deșeuri ajung.

Are dreptate, îi cunosc prea bine regulamentul, dar îmi place să mă joc cu el ca și cum ar fi un semen de-al meu. De altfel, încadrându-mă în limite admise legal, l-am și programat pentru un limbaj neprotocolar în discuțiile cu mine. Mai uit de coloni.

— Bine, Olden. Atunci, uite, azi dimineață n-am mâncat nimic și mi-e o foame cumplită. Fără combustibil nu pot să lucrez, e logic. O stare de înfometare prelungită îmi poate afecta funcționalitatea, așa că n-ai încotro… Unde mai pui că trebuie să mă prezint și la controlul virotic.

Olden reacționează prompt:

— S-a făcut!

Închid videofonul și mă tolănesc în fotoliu. Sar în picioare, gata să mă izbesc cu fruntea de plafonul cabinei. Cum de nu mi-am amintit! Memoria ciberilor! De ei nu au de ce să se ferească decât în caz de omucidere sau sinucidere. Cum am putut uita?... Surâd. Tot mai surescitat, îl aștept pe Olden. Îl zăresc intrând pe miriște. În câteva secunde e lângă romeclagron. Urcă și se așază pe fotoliul auxiliar:

— Poți pleca. Poftă bună.

Încep, căutând o introducere potrivită:

— Câteva minute în plus sau în minus nu mai contează. Cred totuși că pot rezista încă două ore, până se termină programul. Am impresia că te-am chemat degeaba.

Lumina fosforescentă a ochilor lui Olden își sporește brusc intensitatea. Fiecare ciber are câte un circuit de mândrie profesională.

— Șefule, sper că nu vrei să mă trimiți înapoi. Am venit la ordinul tău, formulat conform legilor de gradul unu. Anularea lui presupune incapacitatea mea motrică și rațională. La următoarea verificare voi fi trimis la lotul de ciberi casnici.

Tac, lăsând să crească voltajul în circuitele lui psihice. Când îi răspund, par ușor nehotărât și-mi lungesc intenționat cuvintele:

— Olden, nuu, nu e vorba de așa ceva... Fii liniștit. Aș vrea doar să mai stăm puțin... să discutăm.

Păcat că nu poate răsufla ușurat. Luminozitatea ochilor îi redevine normală.

— Mulțumesc. Putem discuta, dar nu prea mult timp, pentru că parcela trebuie însămânțată, iar romeclagronul, chiar la accelerație maximă, nu o termină în două ore.

— Olden, cum sunt eu față de ceilalți?

— Nu înțeleg.

— Mă refer la comportament.

— Sunt obligat să răspund?

— Da, dar asta nu implică nicio consecința negativă.

Nu trebuie să-i forțez emotivitatea. S-ar putea să se blocheze.

— Un dereglat.

Răspunsul mă amuțește. Un dereglat?! În lumea lui Olden, un ciber care nu funcționează normal e dereglat. În lumea colonilor, foștii stăpâni ai lui Olden, un anormal…

— Explică-mi cât mai amănunțit. E un ordin!

— Stări de iritabilitate nejustificată, comenzi iraționale, productivitate minimă.

— Ajunge.

Un verdict tehnic pentru o stare umană. Îi aparține oare în întregime lui Olden?

— Care crezi că ar putea fi cauza?

— Emotivitate de tip primitiv.

— Ai mai întâlnit cazuri asemănătoare?

Sper să aud că, odată, colonii erau oameni. Sper, fiindcă intuiesc sensul cuvintelor lui Olden, dar nu am altă cale. Empatie cu un ansamblu electronic. Zâmbesc vag, în timp ce cuvintele ciberului se prăbușesc ca niște păsări moarte:

— Cunosc indicii matematici specifici emotivității primitive. Nu am mai întâlnit cazuri concrete de manifestare. Șefule, nu pot calcula nicio rezultantă din suma întrebărilor pe care mi le-ai pus. E un test?

— Nu, Olden, niște întrebări banale, fără scop precis. Dacă există vreo rezultantă, ar fi indispoziția care mă chinuie. E grav, ce crezi?

— Nu cunosc cuvântul „indispoziție”.

— Starea în care mă aflu, dar nu e nevoie să anunți clinica de neuropsihologie.

Am vorbit răspicat pentru a-l convinge de inutilitatea unui consult. Olden așteaptă respectuos.

— Cunoști istoria colonizării planetei? îl întreb, făcând o ultimă încercare de a mai afla ceva.

— Da, dar relatarea ei ar depăși timpul necesar însămânțării. Conform regulamentului în vigoare, paragraful șaisprezece, pagina…

— Nu mă interesează! E un ordin!

— Mă voi autodecupla pentru tentativă de a te împiedica să-ți îndeplinești programul.

— Ga-ta. Ajunge. Încă o întrebare și plec.

Trag aer în piept. Expir:

— Colonii sunt sau au fost implicați într-un război? Cauza războiului, cu cine s-au luptat sau se luptă și ce arme au utilizat sau utilizează?

— Ce, înseamnă „război”? Colonii nu se luptă cu nimeni și utilizează servoinhibatoarele pentru vânarea animalelor sălbatice, însă numai cu aprobarea centrului de control ecologic.

Cunoșteam răspunsul și îmi dau seama că interogatoriul a fost o prostie, nu era nevoie decât de două, trei ordine pentru a face curățenie în memoriile ciberilor, sau pur și simplu puteau fi decuplați când…

— Olden, există situații în care sunteți decuplați, toți, fără excepție?

— Suntem scoși din funcțiune de trei ori pe an pentru revizii integrale.

— Când?

— La date neregulate.

— Anul ăsta de câte ori ți s-a făcut revizia?

— De două ori.

— Ei, gata cu palavrele! La treabă!

Cobor din cabină și o iau de-a lungul parcelei, îndreptându-mă spre stația de magnetocapsule. Aud în urma mea torsul lin al turbinei romeclagronului. Recapitulez discuția cu Olden. Deci, două revizii. Olden e un ciber de tipul OMX-K 5, special construit pentru colonii agrare. E un tip relativ nou. Necesită o revizie integrală odată la cinci ani și numai la nivel cortical.

Cioturile tulpinilor amputate nu-mi mai ating gleznele. Înot în marea galbenă, dând din mâini și din picioare fără niciun fel de coordonare între mișcări. Mă mângâie mătasea rară prelinsă din fusul frunzelor răsucite în jurul

știuleților. Nu, de fapt, nu înot. Nu reușesc decât să alerg înnebunit printre talazurile de porumb. Încărcătura plină de speranță a cuvântului „revizie” a explodat, căci poate nu doar ciberii sunt „revizuiți”. Zăresc luminile violete aprinzându-se pe panoul stației și-mi accelerez goana ca să nu pierd magnetocapsula. Ajung la timp. Peretele tubului glisează într-o parte. Mă urc în capsula mov. Nu știu cât voi aștepta „revizia”. Simt deasupra mea zborul, în cercuri din ce în ce mai strânse, al acelui cineva sau ceva care mă poate oricând transforma într-un cadavru ce mimează viața, identic cu cele câteva zeci de mii din oraș.

*
*   *

Mă întind pe canapeaua translucidă de ametister. Vocea impersonală a sferei în care locuiesc îmi prezintă rezumatele programelor de artă combinată, stocate în memoria ei artistică. Unul dintre programe mi se pare cunoscut.

— Spune-mi încă o dată numele autorului.

— Galacten Ven, principalul inițiator și reprezentant al curentului naturalist în arta programelor…

— Galacten Ven…

Îmi răscolesc memoria încercând să reconstitui programul. Sfera intervine:

— Să vă comunic sursele folosite în crearea „Cataclismului”?

Tăcerea mea aduce întrebării un supliment:

— Opere și autori?

Nu, hotărât lucru, nu reușesc să-mi alcătuiesc o imagine clară.

— Proiectează-mi un fragment!

Purtată de țipătul răgușit al unui sidersaxal, o lumină violacee izbucnește de undeva, din dreapta. Lumea lui Galacten invadase spațiul încăperii. Urmăresc, chiar din

centrul lor, combinațiile savante și armonioase dintre cuvinte și jazz-ul care explodează, parcă, odată cu ele. Bărbatul și femeia cu fețe împietrite de o durere ce le-a sorbit și lumina ochilor plutesc răstigniți pe o cruce invizibilă care le poartă trupurile goale pe lângă mine și printre fantasmele siderale ale tablourilor lui Vanbran. Soarele răsărind arde creasta valurilor care l-au născut și se smulge muzica tânguitoare a spumei destrămată în lanțuri de mii de bule scăldate în curcubeie, muzica ce vuiește spălând cochilia uriașă părăsită de melcul filiform unduit de ritmurile istovitoare ale cuvintelor ce-i prorocesc moartea…

— Să continui?

Seacă, inumană, întrebarea sferei rupe vraja. Acum mi-aduc aminte de un interviu luat lui Ven. Rețin perfect: „… Antinomia instinct-automatism social…” Mă analizez, intrigat de alegerea făcută. Intuiesc că, în subconștient, programul creat de Ven a stabilit o legătură cu prizonieratul meu. Ar fi interesant să pot urmări reacția colonilor în contact cu opera lui Ven… Oare urmăresc vreodată programele de artă combinată? Nu i-am auzit comentând nici măcar vestitele cosmocomice ale lui Bozo… Mă cuprinde din nou teama de o metamorfoză oribilă. Mi-e frig și-mi frec cu putere mâinile brusc amorțite. Concretizarea atât de brutală a fricii îmi umezește fruntea și tâmplele. În ultimele zile am încercat deseori ciudate stări de prostrație. Ca psiholog știu, am învățat că fiecare om plătește uneori acest tribut monotoniei profesionale, *uneori* însemnând *rareori* într-o viață de om. Repetarea lui la intervale de câteva zile, sau mai des, devine o problemă patologică. Silabisesc „patologic” o dată, încă o dată, iar sensul cuvântului se amplifică în mine izbindu-mă ca unda de șoc a unei explozii a iraționalului. Am învățat asta, ca psiholog, dar n-am știut-o ca om. Nu e totuși starea de prostrație propriu-zisă, ci mai degrabă dorul de o împlinire pe care trupul și sufletul meu a cunoscut-o sau o cunoaște,

căci visez cu ochii deschiși lucruri intraductibile în cuvinte… Dacă a existat vreodată un război pe aceste pământuri, rafinamentul în cruzime al armelor folosite e aproape de neînchipuit, indiferent de ținta urmărită, deși nu întrezăresc un scop care să fi meritat o asemenea jertfă. Ori poate, pe parcurs, țelul va fi fost uitat… Urmez oare calea străbătută de coloni?

Simt nevoia acută să mă întâlnesc cu zombii-coloni, să mă confrunt cu neființele coloniei și să-mi citesc disperarea pe fețele lor livide. Ordon sferei decuplarea totală și o părăsesc, înfiorat de gândul că azi s-ar putea produce revizia ciberilor.

*

* *

Mă opresc din mers și mângâi cu privirea noaptea împodobită cu vălul stelelor, nările-mi primesc aerul rece și proaspăt, miroase a petunii, regina nopții și crini, iar tubulatura suspendată și suprastructurată sclipește, albă ca o împletitură de gigantice lujere lipsite de clorofilă.

Stomacul îmi reculează ușor când mă gândesc la coloni. N-am simțit niciodată, dar cred acum că miros a stârvuri spălate de vânt.

Pornesc cu pași nesiguri spre inima coloniei. Am ales centrul comercial, gândindu-mă că locul e mai populat. Aș vrea să-mi pot închipui ce se va întâmpla acolo, când… Nu-mi pot imagina, degeaba încerc, acest „când”, nici „cum”. Mi-e imposibil. Ce se poate naște din nimic? Mâinile îmi tremură și întreg trupul îmi intră în rezonanță cu ele, ca și cum mi s-ar inocula teroare, iar eu nu pot decât să blestem neputincios. Mă îmbărbătez întrebându-mă dacă nu cumva sufăr de o banală psihoză pe care o subestimez în virtutea convingerii că aș fi cel mai în măsură s-o depistez și s-o tratez. Atunci ei ar fi oameni normali, iar eu, un dereglat, după cum spunea Olden.

Încleștez degetele pe mânerul pumnalului. N-am ucis niciodată cu pumnalul. Încerc să mă împotrivesc furiei și dorinței demente de a afla dacă trăiesc printre ființe vii. Nu pot. Sunt condus. Picioarele mi se mișcă independent de voința mea. O păpușă vie poate fi o jucărie interesantă, deosebit de interesantă.

Intru în piața largă, străjuită de imensele prisme azurii ale supermagazinelor strecurate printre austerele și întunecatele combinații spiralate de sfere, conuri și cuburi adăpostind, unele, baruri, iar altele restaurante. Picioarele mă duc în fața unui afiș holografic, care prezintă clădirile din piață și destinația lor. Aleg restaurantul „Paradis”.

În holul restaurantului mă întâmpină un ciber îmbrăcat în negru, cu excepția cămășii de un alb imaculat. Hainele lui au o eleganță vetustă și incomodă, dar care mă atrage și-mi provoacă o liniște plăcută. Se înclină ceremonios și mă întreabă dacă doresc să mă schimb. Nu-i răspund. Reia politicos:

— Avem o garderobă foarte bine utilată. Cuprinde costume din epocile trecute, dar și viitoare.

— E neapărat nevoie?

— Nu, însă așa se obișnuiește. Cunoașteți probabil gama de distracții propuse de restaurantul nostru, dacă nu, vă pot oferi un pliant.

— Nu-i nevoie.

— Mă rog.

Îmi indică drumul cu un gest larg și încurajator. Două uși mari, făcute dintr-un cristal colorat violent, dar destul de armonios, se deschid în fața mea. Vreau să intru, însă mă retrag imediat din calea unui grup numeros de bărbați și femei care se îndreaptă spre ieșire. Discutând, râzând, trec val-vârtej pe lângă mine. Coloni discutând însuflețit, râzând?... Holbez ochii. Șovăind, fac un pas înapoi. Un bărbat o chemă cu glas înalt și vesel pe una dintre femeile din fruntea grupului. Femeia se răsucește chicotind. E Criv.

În aceeași clipă mă zărește și ea. Trăsăturile feței i se modifică - parcă se bucură - deschide gura și, după o secundă infinită, începe să urle, repezindu-se spre mine:

— Lem!!!

Se opresc toți, ca un singur om. Le văd ochii dilatați țintuindu-mă.

— Priviți-l! E trimis de EL!

Ca la un semn, se reped spre mine. Scot pumnalul, cu gesturi reflexe declanșez microinhibatorul din mâner, dar mă trezesc înșfăcat pe la spate. Înhățând cu mâna liberă brațul colonului aflat îndărătul meu și smucindu-l în jos, îndoi brusc genunchii. Apoi îi îndrept fulgerător și, aplecându-mă în față, arunc peste umăr trupul bărbatului. Cade la doi pași de picioarele mele, simultan fandez: pumnalul crestează tendoanele brațului pe care îl țin încă strâns, deasupra cotului, și sângele întunecat țâșnește împroșcându-i fața. Artera i-a rămas neatinsă. Nu mi-am pierdut îndemânarea. Cu un salt înapoi mă lipesc de zid și câteva trupuri se prăbușesc inerte, secerate de raza invizibilă a micro-inhibatorului. Mă mir că ciberul nu intervine. Îl zăresc nemișcat. L-au decuplat?

Colonii se dezmeticesc în sfârșit și se reped spre mine, urlând, împiedicându-se de trupurile din fața lor. Abia acum le privesc atent chipurile și sunt gata să scap pumnalul din mână: deslușesc în transfigurarea lor amprenta unei bucurii sălbatice care nu are nimic comun cu ura, cu răzbunarea. Par extaziați. Întind brațele spre tavan, mă roagă să fac ceva, nu pricep ce. Criv se trântește pe covorul stacojiu și începe să se târască spre mine. Uluit, o las să se apropie. Îmi atinge picioarele. Trupul îmi vibrează încordat pentru saltul de apărare. Însă Criv îmi îmbrățișează genunchii, înalță capul și îi observ lacrimile mari, apoi tresar deslușindu-i tremurul pătimaș al vocii, implorarea:

— Ai venit! Ucizi… EL te-a trimis. Cât te-am așteptat…

Dintr-o dată sare în picioare și-mi apucă mâna în care țin

pumnalul. Privește ca hipnotizată lama albăstruie.

— Sânge…

Mă trezesc îmbrățișând femeia de lângă mine. Totul se învârte în jurul meu și irup, răcnind cuvinte neînțelese, un fel de urlete ritmate care adună spume la gura colonilor, pesemne și la a mea, trâmbițând parcă apropierea unei fericiri de pe acum macabre.

*
* *

Criv geme încet, ca un copil pedepsit care începe să se liniștească. O sărut ușor pe buze, pe gâtul mlădios și sânii ascuțiți, puțin depărtați, pe pântecul moale ce tresare încă în ritmul respirației precipitate. Mă ridic de lângă ea și mă așez pe marginea patului. Comand sferei să dea transparență totală ferestrelor. Se crapă de ziuă! Trebuie să merg la fermă. Îmi iau cămașa de pe marginea fotoliului. Vreau să mă îmbrac, dar mâna lui Criv îmi mângâie brațul:

— Unde pleci?

— La fermă.

— În a doua zi sacră nu lucrează nimeni. Rămâi, Lem. Vreau să mai facem dragoste.

Înțeleg, deci, că ieri a fost prima zi sacră. Sunt încă amețit. O colonă mi s-a dăruit. Aproape incredibil… Ca o femeie adevărată… încerc să-mi ordonez gândurile și amintirile.

Azi nimeni nu lucrează… Gura mi-e încleiată ca după o noapte de beție, dar n-am băut nimic. Am făcut doar dragoste. Animalic. Cer sferei o cutie de sistcola. Brațul metalic îmi pune băutura pe măsuța de lângă perete. Mă scol, îmi umplu paharul și sorb însetat. Parcă mi-a mai dispărut gustul amar din gură.

Mă întind din nou lângă Criv și-mi masez încet, cu putere, tâmplele. Inutil. Imaginile sunt extrem de confuze.

Nu înțeleg, nu-mi amintesc cum am ajuns aici, în sfera locuită de Criv, țin minte doar că la ieșirea din restaurant colonii alergau pe străzi cuprinși de o frenezie cum rareori mi-a fost dat să văd. Uneori se opreau lângă mine și mă priveau fascinați! Criv îmi ținea ridicată mâna în care aveam pumnalul, agitând-o ca pe un stindard. Răgușise țipând: „EL! Ne-a trimis semnul!” Apoi totul dispare într-un vârtej negru care, când și când, aduce la suprafață chipuri deformate de râs, guri schimonosite de urlete isterice, corpuri încleștate…

Mă întorc spre Criv. Privește dincolo de mine, vrăjită de visul neînțeles pe care-l poartă în suflet: întâlnirea cu EL?

— Criv, cine-i EL?

— Ne va primi mâine… O să vorbească! țipă brusc.

Tresar. Preferam colonii așa cum i-am cunoscut. Nu mă înspăimântau. Oare câte zile sacre au?

— Mâine e ultima zi sacră?

Criv nu-mi răspunde, însă lacrimi mari încep să i se rostogolească pe obraji. Trei zile sacre, deci… Cu vârfurile degetelor mângâi buzele colonei.

— Cum arată?

— Nu știu, Lem. Dar e *Stăpânul*!

Ochii femeii păstrează, neclintiți, lucirea dementă, hipnotică a misticului obsedat de imaginea unei libertăți neumane, monstruoase. Moartea?… Are vreun rost să mai încerc a afla ceva de la o biată sclavă, roaba LUI? Ieri m-a stăpânit și pe mine ca pe un animal perfect dresat. EL. Cine e, ce vrea?…

Mă îneacă un val de ură. Apocalipsul? Pe neașteptate, mă cuprinde panica. Trebuie să fug cu orice preț. Dar pot oare?

Criv îmi înlănțuie gâtul cu brațele. Se lipește de mine ca o mare panglică fierbinte. Pulpe, coapse, pântec, sâni, buze… și zvâcnesc, mă scufund în carnea ei aprinsă. Încerc disperat să mă împotrivesc, dar trupul, nu mi se supune. Sunt dominat de propriile mele instincte sau de EL?

*
* *

Mă aflu în curtea fermei. Pustiu. Intru în sediu și, de la una dintre cabinele de apel, îl chem pe Olden. Pierd un sfert de oră făcând apel după apel. REVIZIA!

Mă trezesc alergând spre câmpul din apropiere. Pe arătura proaspătă, picioarele mi se înfundă până la glezne în pământul negru și moale. Mă poticnesc, împrăștiind cu suflul meu fierbinte, șuierător, aburii înălțați din țărână. Într-un târziu mă opresc. Umezită de soare, cămașa mi se lipește de spinare, iar genunchii îmi tremură, îndoindu-se fără voie. Respir adânc și rar. Încerc să mă liniștesc…

Blestem dorința de a ști ce se întâmplă în timpul „reviziei” din a treia zi sacră. Curiozitatea asta nesățioasă nu a fost, oare, programată și ea? O altă formă de control? Mă gândesc la război, la stupida datorie de a fi om. Cuvinte mari… goale. Cât de umană poate fi moartea?

Ciudat, neliniștitor, mă simt oarecum eliberat de voința care… Libertatea mea… De ce nu fac parte și eu din turma veselă de pe străzi?… Nu știu, sau cel puțin nu știu acum. Poate undeva, în inconștient sau în subconștient, a pătruns un tentacul al disperării mele conștiente și a scurtcircuitat contactul cu EL, cel care mă înrobește. Poate că e nevoie de o sclavie mai îndelungată ca să devii ca ei… Sau EL se pregătește pentru un final inimaginabil?

Tentația unei înfruntări directe mă asaltează, deși nu cred că dorința de a-l întâlni îmi aparține în întregime… Am rămas încă un instrument dirijat?…

Ar fi mai înțelept să-mi caut batalionul, dar fuga mi se pare acum o dovadă de lașitate. Nu e destul. Găsesc imediat încă un argument: până mă întorc eu cu supersoldații ISI, s-ar putea ca EL să dispară împreună cu toți colonii și, în fața clădirilor pustii, n-ar fi exclus să fiu luat drept un simplu dezertor nebun.

Trebuie să mă întorc în oraș. Pipăi pumnalul. Sper că nu-l voi folosi din nou.

*
* *

Din cauza vitezei mari a sferei, am senzația că mă aflu într-o cușcă închisă ermetic și aruncată cu putere în vidul cilindrului semitransparent. Stau în fotoliul amortizor și-mi privesc mâinile. Pielea de pe ele se înfioară. Voi ucide? EL poate fi ucis?

Peretele tubului se retrage de pe partea stângă a sferei. Cobor și apuc să mai zăresc un grup de vreo treizeci de coloni care părăsesc piața. O iau la fugă ca să nu-i pierd din vedere și încep să-i urmăresc de la o distanță ce mi-ar putea oferi posibilitatea de a mă apăra rapid și eficace. Au capetele plecate și pășesc într-o tăcere deplină. În curând se alătură altor câteva sute de femei, copii și bărbați. Îmi sugerează o gigantică procesiune. După un timp, din mijlocul lor se ridică un murmur care crește treptat. E o zumzăială haotică și, dintr-o dată, izbucnește un vacarm înfiorător. Deslușesc din nou nota de veselie paranoică. Mi-amintesc de întâmplarea din restaurant.

Merg de aproape o oră în alternanța de tăceri și urlete. Procesiunea se apropie de marginea orașului. În depărtare se conturează, curbate domol, spinările unor dealuri nu prea înalte.

Mișcarea trupurilor colonilor a căpătat rigiditate. Șuvoiul de somnambuli se scurge în pântecul uneia dintre coline.

Coborâm pe trepte largi de marmură roșie și toate simțurile mele intră în alertă. Contactul cu treptele sângerii îmi provoacă o teamă ciudată: fiecare fibră a trupului meu vibrează. Mă apropii destul de mult de ultimii coloni, gândindu-mă că e bine să mă amestec printre ei. S-ar putea să existe vreun control la intrare… Mă încearcă o

presimțire confuză. Cercetez peretele mimetic al intrării, dar nu pot să-mi dau seama cum funcționează.

Treptele coboară mereu. Pășesc pe ele ca pe cadavre…

Am ajuns într-o sală gigantică, și „gigantică” e prea puțin spus, nu reușesc să-i zăresc capătul. Pereții laterali se află la câteva sute de metri unul de celălalt.

Mulțimea se risipește pe întinderea suprafeței imense, împărțită în pătrate mari, galbene și mov. Cred că e aici mai bine de jumătate din populația coloniei… Mă uit în jur. Nu, exagerez. Sunt doar câteva mii de oameni. Instinctiv, mă retrag.

Pun piciorul pe prima treaptă, dar când mă uit în sus observ că intrarea e astupată de zidul mimetic… Mă răsucesc brusc. Fără să mă bage în seamă, colonii se adună în grupuri destul de numeroase. Trebuie să mă stăpânesc. Inspir adânc, expir încet și mă mai liniștesc. Îmi iau inima în dinți și mă îndrept spre cel mai apropiat grup de coloni, mimând mersul lor inuman. Pășesc ca și cum în locul articulațiilor mele, umane, aș avea niște mecanisme metalice neunse de multă vreme. Îmi fac loc în viermuiala de trupuri, căutând să văd și ce se întâmplă. Reușesc să ajung în primul rând. Unul dintre colonii de lângă mine, un bătrânel mărunt, gârbovit, cu părul alb și rar, se repede, îmbrâncindu-mă, pentru a lua locul adolescentei care se depărtează cu pași rari, privind absent. Ovalul fin al feței îi e pătat de pentaedre mari, de un galben sepulcral. În cele două zile de isterie colectivă paloarea morții dispăruse de pe chipurile oamenilor…

Bătrânelul se oprește în dreptul unei uriașe flori negre care adăpostește, între petale triunghiulare, răsucite într-o spirală fină, un pentaedru cenușiu. Petele!… Suprafața pentaedrului strălucește din când în când în diferite nuanțe de cenușiu, indiferent de unghiul din care-o observi, trădând o mișcare interioară ce-o face să onduleze imperceptibil.

Colonul cuprinde tandru în căușul palmelor corola florii

și se apleacă încet, atingând cu fruntea pleșuvă pentaedrul. Îl urmăresc atent când se retrage cu mișcări furișate, dar hotărâte. Are pe față mici pentaedre galbene… Mă strecor în afara grupului. Colonii nu observă. Sunt preocupați de viitorul contact. Îndeplinesc un ritual care parcă mi-e cunoscut. Încerc să mă concentrez. Fac câțiva pași prin sală. Colonii s-au strâns în zeci de grupuri, bănuiesc, în jurul ciudatelor flori. Sunt deci mai multe. Nu, nu bănuiesc, sunt sigur: toți au fețele stigmatizate. Cei care au stabilit contactul cu florile se plimbă fără țintă prin sală. O zăresc pe Criv. M-aș duce la ea să încerc să aflu ceva, dar găsesc că e mai bine să rămân unde sunt, lângă trepte. Unde am mai văzut pentaedrele astea?

Colonii se așază în genunchi. Florile au dispărut. Mă las și eu în genunchi. Brațele bărbaților, femeilor și copiilor se ridică spre boltă. Privesc în sus.

Răscolindu-mi întreaga ființă - pentru o clipă cred că voi deveni afazic - apare o întruchipare… forma perfectă spre care a năzuit din totdeauna geniul pictorului și sculptorului. Frumusețea *întruchipării* mă sufocă, pune stăpânire pe mine. E halucinantă. În aer plutește chintesența *necunoscutului*. EL. Și deodată înțeleg. A venit din universul Morții. Gândurile mi se rostogolesc incredibil de repede:

„Moartea - fenomen căruia îi cunoaștem cauzele și-i contemplăm efectul. Dincolo de reperele astea, vidul incognoscibil. Nu s-a descoperit încă sistemul de referință, inteligibil nouă, prin care s-o raportăm la universul realității înconjurătoare. Moartea, frumoasă și oribilă pentru că nu știm absolut nimic despre ea. Trupul inert îngrozește prin imobilitatea lui, dar dincolo de asta…”

Acum răsună o voce - sinteză perfectă de glasuri animale și umane. Tremur. Lucid pentru câteva fracțiuni de secundă, mai apuc să mă întreb: hipnoză în masă, contact cu o antilume sau proiecție cvadri- dimensională?

Simt cum îmi pierd cunoștința.

*
* *

Mă trezesc urlând. Mă doare trupul. Alerg. Mi-am sfâșiat hainele. Alerg înnebunit prin sală, urmărit, înconjurat de imaginile care țâșnesc fără încetare dinlăuntrul meu: gânduri nebănuite și dorințe nemărturisite, crime, violuri, neputințe și prăbușiri îngropate pentru totdeauna în beciurile sufletului, speranțe frânte, răzbunări meschine date la groapa cu gunoi a inconștientului, pofte și dureri arse în mine, acolo unde nu le zărea nimeni...

Alerg și urlu. Mă izbesc de oamenii țipând și fugind înnebuniți de asaltul imaginilor interioare pe care nu le pot vedea decât ei. Calc pe cadavrele celor ce s-au strâns de gât cu propriile lor mâini. Mă împiedic de trupurile celor care și-au scos ochii crezând că, astfel, nu-și vor mai vedea adâncurile. Alții se târăsc spre locurile în care se aflau florile, înlocuite acum de cercuri întunecate. De îndată ce le ating, nesățioasele guri îi atrag și-i fac să dispară. Trebuie să scap de imagini! Pumnalul! Nu-mi nimeresc buzunarele. Unde mi-e pumnalul? Mâinile nu mă ascultă. Fug spre o gură. Brusc, schimb direcția. Mi-e frică de moarte. Izbesc o imagine cu pumnii, dar trupul femeii nu dispare din fața ochilor mei, iar copilul pe care l-am plesnit se prăbușește, ca secerat. Cad în genunchi.

*
* *

Împleticindu-mă, urc treptele sângerii. Alături de mine pășesc oameni cu priviri rătăcite, fețe zgâriate, haine. Sfâșiate, cu trupuri rănite. Mă aflu printre primii. Întorc capul. În urma mea nu sunt mai mult de trei-patru sute de coloni. În ciuda epuizării fizice, mă simt eliberat de puterea care-mi controla voința. Pesemne, își refac forțele.

Simt că acum trebuie și pot să evadez. Am ajuns la ieșire. Arunc peste umăr o ultimă privire spre sala imensă: urmele crimei au dispărut. Zăresc florile. Mă uit apoi la cei de lângă mine. Aș vrea să-i ajut. Nu am puterea să vorbesc, dar are vreun rost? De cât timp sunt cu toții sub influența *întruchipării*, a forței LUI? De ani și ani? Poate... Cu timpul, îi va ucide pe toți. Mai pot fi oare salvați?

Trebuie să evadez!

*

* *

Am regăsit copacul la rădăcina căruia îmi îngropasem echipamentul. Patru săptămâni de coșmar... sau... mai puțin? Oricum, nu mai contează. Mă simt vinovat prin însăși condiția mea umană. Sap cu pumnalul pământul înghețat, până când lama albăstruie izbește cu sunet metalic, scrâșnit, perforatorul manual. Bine că n-am găsit pumnalul atunci, în sală. Mi-am adus aminte unde am mai văzut pentaedrele. La institutul pentru pregătirea soldaților ISI. Celor de la secția de psihologie, pe care am absolvit-o, li s-a prezentat succint o armă creată cu aproape un veac în urmă: INDUCTABISALUL. Vizualizează abisurile inconștientului prin inducție bioelectrică. N-am văzut atunci arma propriu-zisă - floarea, cred - nu ni s-a explicat principiul ei de funcționare, ci doar metodele de utilizare și efectele. Arma fusese interzisă pentru că exista riscul de a deveni *independentă*. Cei care o concepuseră doreau să supună populații întregi în scopuri pur economice fără a recurge la război, dar *inductabisalele* acționaseră numai un timp conform prevederilor, „sugestionând” oamenii să muncească peste puteri în folosul unor patroni nevăzuți, apoi... Apoi, tocmai în „zilele sacre” prevăzute ca un răgaz, o scurtă perioadă de refacere a forțelor, psihicului, celor atât de rafinat exploatați, dar cărora, evident, patronii nu le doreau

moartea, *inductabisalele* începuseră să funcționeze independent…

Curăț perforatorul și, în câteva minute, dezgrop sacul ermetic în care îmi pusesem echipamentul… Probabil că în orașele aproape pustii, cu puțini oameni pe care să-i supună în continuare și, în cele din urmă, să-i ucidă, *inductabisalele* își epuizaseră puterea inițială de contaminare și totul depindea acum de echilibrul psihic al individului care nu mai era asaltat decât de zvâcniturile agonice ale mașinii, având astfel posibilitatea să-și salveze viața. Adică trupul, căci sufletul… Mi-am văzut inconștientul și trăiesc încă…

Mă îmbrac într-un timp record.

Încercând un sentiment reconfortant de siguranță apuc laserul și mă grăbesc să mă îndepărtez de colonie. *Inductabisalul* mai funcționează. Chiar distrus, va lăsa mii de morți în viață.

Câțiva arbori înalță înspre cerul cenușiu trunchiuri zvelte și albe.

*

*   *

Dazen are fața ca de alabastru și ochii lipsiți de expresie.

— Semeni cu colonii, șoptesc fără să vreau.

Nu-mi răspunde… Și știu că n-are nimic comun cu colonii. Dar, oricât ar încerca, nu va putea înțelege cu adevărat ce înseamnă să-ți contempli propriile abisuri.

— Lem.

Se uită la mine și îi observ în privire un licăr de spaimă.

FLASH-BACK: „IZGONIREA DIN RAI”

„Există o lume al cărei spectru înfricoșător ne amenință permanent. O anti-lume: distruge și se autodistruge. Lumea adevărată? Cea în care poate exista speranța? Oricum, voi încerca să lupt împotriva celeilalte.”

(Un exilat)

Îmbrăcați în togi refractare la câmpurile psi... și stând pe colțurile bazinului pentagonal, cinci purtători de voce așteptau încremeniți. Plutind în *lichidul vital* care umplea bazinul, cei cinci *creieri* ai Sistemului galactic lăsau să se întrevadă din când în când fasciculele prin care contactau bioarhiva lumilor trecute și prezente, depozitată pe fundul bazinului. Mărunți și uscați, cu chipurile luminate de scânteierea ochilor rubinii înfundați în orbite, așezați în fotoliile amfiteatrului care înconjura bazinul, *demnitarii* așteptau nemișcați, reflectând asupra răbdării universale ca tonus al creației în lumea perfectă pe câre o conduceau. Toți cei o sută de bătrâni milenari erau aspiranți la cele două stări supreme, de *creier-conducător* și *lichid vital* - substanța primordială -, iar pentru asta trecuseră peste opt praguri existențiale: cele opt legi de evoluție în lumea lor.

Receptând emisia unuia dintre *creieri*, un purtător de voce tresări ușor:

— Începem!

Sunetul metalic al vocii se izbi de pereții sferici ai templului: „... cepemm!... pemmm!... emmm!”

Învelite parcă în pergament și lucind stins în lumina albăstruie, capetele rase ale *demnitarilor* se plecară.

Judecata putea începe.

*

* *

Privi în jurul lui. Imobilitatea obiectelor îl umplu cu o nostalgie amară. Prin două fante șerpuite de faldurile perdelei, razele soarelui curgeau în șuvoaie tremurătoare. Se gândi la posibila existență a luminii negre și, vreme de o clipă, fu tentat să curme strălucirea razelor. Își roti privirile: nu, lumina nu-l deranja.

— Vivia!!!

Ușa se izbi de perete:

— Ce s-a întâmplat?!

— Adu-mi, te rog, o doză dublă de tripmahart.

— Nu.

— Vivia...

— Iar o să te vaiți de stomac și, pe deasupra...

— Da, știu. Porția mea pe o lună e un sfert din doza normală. Beau mai mult, de asta și plătesc amenda clinicii pentru protecție personală, nu?

— Craind!... Și apoi, de unde să iau tripmahart? Nu mai avem.

— Tripmahartul, Vivia.

— Deconectează totuși automatele. Dacă le verifică memoria...

— Ce-o să se întâmple? Sunt obligate să satisfacă o comandă, apoi pot să tot raporteze că mi s-a terminat rația și că...

— Mai bine taci!

Vivia îl fulgeră, cu privirea și, pășind spre fereastră, se

apropie de nișa în care se afla claviatura pentru comanda automatelor. Apăsă pe clape. Craind râse scurt:

— Nu credeam că o să le deconectezi. Ascunzi ceva?

— Am pus deoparte două recipiente… Sunt dozele mele și, dacă vreau, pot foarte bine…

— A-ha! Încălcăm legea…

— Aha, aha. Știi bine cum stăm cu creditele, dar tu vrei neapărat-să plătești amenzi, nu?

— Iartă-mă dragă!

— Termină cu maimuțărelile. Simți nevoia să bei întruna?

— Alcoolul, licoare fascinantă!

— N-ai fi în stare să suporți tratamentul clinicii. Nu-ți ajunge vinul de la prânz?

— Oh!

— Sigur, teribilul Craind știe să fie ironic, îndură orice pentru o picătură de tripmahart…

Ar fi vrut să-l înduplece să renunțe la băutură, dar fluturându-și pletele violete se răsuci pe călcâie și, trântind ușa în urma ei, plecă furioasă.

Radiografie a suferinței de a hotărî care lume merită sacrificiul unei vieți, Craind încercă în van să se agațe de ceva ce l-ar fi putut proiecta în afara spațiului gol, a timpului mort din jurul lui.

Ținând într-o mână lanțul de sfere irizate, Vivia reintră în cameră. Trânti recipientul în brațele lui Craind:

— Dacă poți, bea-l pe tot acum, da?… Mă duc să pregătesc prânzul.

Fără să-i răspundă, Craind desfundă prima sferă și, cu gesturi largi, turnă licoarea în paharul înalt. Alcoolul. I se strecură în trup dilatându-i ființa, amăgindu-l.

Fu din nou atras de șuvoiul de raze - lungi coloane transparente care, pe măsură ce se apropiau de moblaninul carmin întins pe jos, își măreau nefiresc volumul. Încercă să-și amintească denumirea fenomenului legat de creșterea șuvoiului luminos, dar îi păru rău

imediat înțelegând că se străduia să profaneze farmecul clipei. Urmă descoperirea vrăjii: cărțile, paharul, sferele, țigările și clepsidra, razele, florile, nemișcate toate, dar vii, nebănuit de vii. Încremeni abia cutezând să respire și, cu ochii dilatați, observă baletul mut al nemișcării.

— Craind, la masă!

Tresări. Nu se obișnuise încă să fie chemat în felul ăsta, după preludiile cvasihipnotice prin care *dincolo* era poftit în sala agapelor.

Își urni trupul spre sufragerie. Cunoștea pe dinafară discuțiile inutile din timpul prânzului, dar „...poate că azi le voi evita”. În semiobscuritatea încăperii, chipul Viviei părea serafic. O privi atent. „Bănuie oare că iubește o altă ființă, mai bine spus, un alt suflet? I-ar plăcea lumea din care vin?... Nu, ar fi traumatizată de ce-ar vedea acolo...”

— Te-am rugat să nu mai țipi în halul ăsta, când mă chemi.

— Dar n-am țipat de loc. Craind, ce-ai cu mine?

— Ai pregătit totul singură?

Pline cu feluri de mâncare necunoscute ornate exotic, platourile de argint acopereau masa. Două lebede de porțelan alb purtau între aripi stacojii boboci de trandafir. Sticle negre cu gât lung. Și lumânări galbene cu flăcări pâlpâitoare străjuiau șirul platourilor.

Privirea lui Craind se opri asupra sticlelor:

— „Când voi muri cu vin curat spălați-mi trupul! Din vrejurile viței un sicriu - faceți-mi!” Khayyam, binecuvântat fie-i numele!

— Artă culinară veche. N-am folosit gastrorobotul.

— Viva, Vivia!

Femeia zâmbi stânjenită, dar buzele-i albiră brusc, arcuindu-se spre colțurile bărbiei ascuțite. Ochii ei își pierdură transparența:

— Craind, de ce-ai pălit?

— Eu?! Ți s-a părut, din cauza lumânărilor. Mă simt excelent...

„… mint. Nu au dreptul s-o amăgească, s-o chinuie cu o fantomă, chiar dacă eu sunt obligat să trec peste primul lor prag.”

Vivia îl urmărea cu priviri furișe: „Îl roade ceva și nu știu ce… Altă femeie?”

— Craind, poate că nu mai sunt cea pe care tu… Dar fetița? Spune-mi…

— Lasă tâmpeniile!

— Azi tripmahartul, ieri ai certat copila pe nedrept, mâine…

— Vivia, e atât de reușit prânzul ăsta încât e păcat să-i strici farmecul. Te rog…

— Da! Tu ai dreptate întotdeauna. Hai să mâncăm. Poftă bună!

— Mulțumesc, la fel.

Craind coborî privirea: „Copilul nostru - unul dintre strămoșii mei. O fetiță nevinovată, un pas spre perfecțiunea stearpă a lumii din care vin!” Dând capul pe spate, izbucni în râs. Vivia începu să plângă. Craind o luă în brațe și îi vorbi cu glas moale, tandru, apoi o sărută. Femeia se liniști.

— Craind, sunt aproape două luni de când n-ai mai citit nimic.

— Voi citi.

Gustă din ovoidul alb și poros care plutea în lichidul gălbui din farfurie:

— Mmm! Ce-i asta?

— Gălușcă. Supă cu găluște. Îți place?

— Parcă n-ai ști cât sunt de pofticios.

— Dacă vrei, îți mai dau.

„Aici, hrană, sex-animalitate aproape pură. *Dincolo*: rezerve energetice, asexualitate și rațiune…”

Vivia schiță un zâmbet:

— Ce te frământă?

— Nimic. Sunt doar puțin obosit.

— Bei prea mult.

— Vivia, nu începe iar.

— Craind, hai să mergem undeva după-amiază. La un holofilm, ce zici?

— E vreunul care merită să fie văzut?

— Nu știu, dar putem încerca.

— N-are rost. Mi-e silă de surogatele lor.

— Cine știe, poate că a scăpat vreunul necenzurat…

— Vivia, automatele!

— Le-am lăsat decuplate.

— Spiritul de turmă implică o lașitate pe placul tuturor oilor și fiecare societate a mai adăugat câte ceva la răul ăsta, complicându-l, rafinându-l.

„… astfel s-a ajuns la legea pragurilor, la *demnitari*, descendenții celor care conduc aici, și la raportul meu… Până mâine trebuie să fie gata…”

— Vivia, nu te supăra. După-amiază mă duc la Roud.

Femeia se încruntă ușor, dar se stăpâni și zise blând:

— Bine, dar, te rog, nu veni târziu. Hai, termină supa. Cred că e aproape sleită.

*

* *

Cei cinci purtători de voce trâmbițară:

— Recunoașteți și fiți demni!

Tăcere. Apoi, mai întâi ascuțite, atingând curând intensitatea unui fluierat pătrunzător, sunetele invadară templul. Brusc, din nou tăcerea - pauză nefirească din care, asurzitoare, se rostogoli o cascadă de tunete. Și iar liniștea așteptării până când, în sfârșit, psalmodiind cu limbi bifurcate cântul supremei izbânzi, șerpi de foc se încolăciră în aer.

Mumii ridicate în picioare, *demnitarii* ascultau.

Sâsâind din ce în ce mai tare, cobrele incandescente încheiară pe neașteptate imnul.

Demnitarii ocupară fotoliile transparente și imagini

tridimensionale începură să-și desfășoare parada deasupra amfiteatrului. Ochii bătrânilor asexuați le urmăreau cu pupilele dilatate. Cei cinci *creieri-conducători* împrăștiau în jur o lumină alb-gălbuie, orbitoare.

Învăluiți în perdele de gaze arzătoare, doi sori portocalii se roteau în centrul plasei țesute de orbitele nevăzute ale planetelor. Apoi, o centură neagră cuprinse în diagonală imaginea Sistemului. Parcă scris cu sânge, pe banda întunecată apăru:

$$1° = \text{NEANT ABSOLUT (OM}_{\text{mediu social}} + \text{MEDIU}_{\text{natural}})$$

ecuația unică a Sistemului.

Planetele și sorii dispărură, iar în locul lor, într-o ordine perfectă, se așternură cifrele și cortegiul lor de semne matematice. Se demonstra adevărul, considerat implacabil, al ecuației care, fără părtinire, încerca să țină seama de tot ce însemna nașterea și moartea materiei.

Odată încheiată strălucita demonstrație, șuierând ca niște comete, literele înlocuiră cifrele pentru a alcătui triumfal două cuvinte:

RAȚIUNEA PURĂ

Un suspin adânc țâșni din piepturile scofâlcite ale *demnitarilor*.

Ca argumente concrete în sprijinul ecuației unice, deasupra amfiteatrului defilară cu repeziciune noi imagini: Chipul lumii Sistemului alcătuită din oameni etichetați perfecți, verigi vii ale societății celor opt praguri supreme.

Aruncând înspre imagini stropi fierbinți și grei, *lichidul vital* bolborosea înfundat în jurul *creierilor-conducători*. Pe neașteptate, imaginile dispărură. Și vreme de câteva fracțiuni de secundă domni întunericul. Apoi, clar, precis și viu, apăru portretul lui Craind.

Cei cinci *creieri-conducători* se aliniară și rămaseră

nemișcați. *Lichidul vital* își încetase bolboroseala. *Demnitarii* fură scuturați de un fior prelung, ca și cum, fisurați, pereții sferici ar fi lăsat să se strecoare înăuntru vidul înghețat în care plutea templul.

Purtătorii de voce rostiră:

— Perfecta noastră organizare economică și socială ne permite urmărirea și dirijarea soartei fiecărui individ aparținând acestei lumi. Sunt miliarde, dar noi respectăm calea ecuației unice și a legii celor opt praguri supreme.

— Recunoaștem, se înălță corul *demnitarilor*.

— Voi, care ați împlinit vârsta sacră a asexualității, sunteți chemați să judecați oportunitatea trecerii primului prag.

— Vom judeca!

— Se permite discuția directă cu creierul subiectului, încheiară purtătorii de voce.

Demnitarii închiseră ochii pentru a cugeta.

*

* *

Cerul vinețiu părea o membrană acoperind un pântec plat și nesfârșit. Se pregătea o ninsoare.

Craind se opri în stația de aerobuze și se așeză la rând. Vehiculul ateriză lin pe platforma amortizoare.

Urcă și abia găsi un loc liber în ultimul separeu. Oamenii își terminaseră programul de muncă și se întorceau acasă.

Coborî înainte de stația microcartierului în care trebuia să ajungă. Fulguia mărunt. Vântul uscat îi șfichiui obrajii, înlăcrimându-i ochii. Purtat de un imbold chinuitor de a rătăci pe străzi, se plimbă timp îndelungat. Interzisă *dincolo*, asprimea vremii de aici îl bucura.

Într-un târziu, se opri în dreptul turnului care adăpostea microcartierul. Nu luă capsula pneumatică. Roud locuia pe prima platformă.

Alergând, urcă până la al șaselea nivel și ajunse curând

în fața „spionului” încorporat în ușa apartamentului lui Roud. Gâfâia. Bâzâitul senzorilor robotului îi provocă încordarea dureroasă a mușchilor abdominali. În sfârșit, controlul încetă și ușa se deschise larg.

Subțire, cu spatele ușor încovoiat, Roud îl întâmpină zâmbind:

— Salut!

— Salut. Dă-mi ceva să-mi șterg cizmele. Afară ninge. De ce nu-ți pui și tu un curățător la intrare? Ții nenorocitul ăsta de robot care…

— Sunt precaut, susură ironic celălalt și dispăru.

Reveni aducând o bluză ruptă pe care o aruncă în prag. Craind își frecă tălpile lăsând zăpada albă pe materialul violet, apoi intră în cameră.

— Ce mai faci?

— Parcă nu știi. Călătoresc de la o stație interplanetară la alta, citesc…

— Ți-au schimbat nava?

— Nu. Zbor tot cu rabla aia.

— Ai mai găsit vreo piesă interesantă pentru colecția ta de cărți vechi?

— De ce mă întrebi? Stai jos.

— Se pare că există în oraș un atelier care se ocupă cu recondiționarea cărților vechi. Am auzit doar, nu știu precis.

— Fă-mi rost de adresă.

— Ți-am spus că am auzit doar, dar o să mă interesez.

— Bine.

Roud se apropie de claviatura barului:

— Liana, bei și tu?

— Puțin, se auzi un glas subțire venit din camera alăturată.

— Salut, Liana.

— Ce mai faci, Craind? Vrei o cafea?

— Nu, mulțumesc Liana.

Roud anunță automatele că va începe doza afectată pe

ianuarie, apoi, luând unul dintre paharele albe puse pe cubul verde dintre fotolii, i-l dădu lui Craind care îi mulțumi zâmbind.

— Gustă. Mi-am propus să fac o pauză, hai să-i spun de dezalcoolizare. În siren procentul de alcool e redus la jumătate față de tripmahart.

— Eu n-am să încerc așa ceva. Decuplează automatele, te rog. Cel puțin cât stau eu aici.

Roud decuplă automatele, apoi dictă un algoritm combinei muzicale. Pulsând nebunește, rotite în trâmbe amețitoare, sunetele saturară imediat spațiul sferic al camerei. Craind avu senzația că e smuls din fotoliu și purtat prin aer ca o piele uscată și neînchipuit de ușoară.

„De ce trebuie să mă aflu aici? Lumea de umbre e mult mai reală… Eu sunt fantoma sau ei…?"

Acum, ritmuri abia sugerate susțineau cu tandrețe feminină improvizația sofisticată a saxtralului. Înfundat în fotoliu, Roud asculta concentrat. Liana intră în cameră, își luă paharul, apoi dispăru ca o nălucă. „Un alt simulacru inconștient de falsitatea existenței sale", gândi Craind și încăperea i se păru un cavou.

Accente străvechi de blues strecurară insinuări lascive. Craind își goli paharul. Închise ochii.

Trompeta țipă sincopat.

Legănându-se încet, Craind lunecă în genunchi pe moblaninul pufos. „Mâine trebuie să le predau raportul complet prin care voi recunoaște eterna perfecțiune a societății celor opt praguri…"

Se opri din balans. Deschise ochii:

— Roud, dă-mi textul.

Acesta se ridică încet și scotoci un timp într-un sertar al bibliotecii de lângă el, apoi îi întinse o foaie scrisă mărunt. Craind apucă hârtia, privi atent fața aspră a lui Roud, apoi începu să citească:

Primul prag obligă întâiul pas spre marea cunoaștere. El e conștiința trezită, smulsă din hățișul contuziei. Se naște

astfel germenul rațiunii pure și se aude primul cuvânt al minții, neclintită de aici înainte în recunoaștere și meditație. Orice bărbat sau femeie, unitate vie a acestei lumi și sublimă treaptă finală a evoluției biologice, trebuie să treacă acest prag. Vârsta optimă e cea de treizeci de ani, la apogeul ei începând maturizarea subiectului.

Craind se opri, citi apoi încă o dată „subiectului” și continuă lectura:

Acesta, bărbat sau femeie, va fi trimis într-un trecut impur, simulat perfect, care devine unica lui realitate fizică și spirituală. Acolo există strămoșul său, simetric ca trup, fizionomie și temperament, găsirea lui făcându-se pe baza legii periodicității produselor vii, identice pe linie genetică directă. În acest simulacru al trecutului real, pe lângă conștiința și gândirea specifică societății noastre superioare, subiectului i se va anexa și haosul. Spiritual al strămoșului său, pe care-l va înlocui.

„De ce continui oare să mai citesc? Știu ce urmează... Mi-e teamă?” Și totuși privirea îi lunecă din nou pe foaie:

Apare, deci, necesitatea unei analize sintetice, dar și analitice, a trecutului imperfect. Subiectul va putea recunoaște astfel prin propria experiență că singura lume lipsită de greșeli e societatea celor opt praguri, guvernată de ecuația unică.

Subiectul se va simți atunci iluminat.

Craind aruncă hârtia. Roud o culese de jos și o puse din nou în sertar. Apoi dictă combinei un alt algoritm. Acordurile pianului veniră în întâmpinarea zbuciumului lui Craind.

— Roud...

— Să schimb algoritmul?

— Nu.

Căută privirea lui Roud, dar acesta întorsese capul înspre combină.

— Cine cântă? continuă să vorbească apăsat de teama că tăcerea îl va obliga să se gândească la rândurile citite mai

înainte. Mi-e cunoscută muzica, dar nu reușesc să-mi aduc aminte acum…

— Seran J. Farou.

— Da…

Roud îi aruncă o privire scurtă, bănuitoare. Craind plecă ochii. Interogația mută a prietenului său îl enerva. „Ce mă poate determina totuși să rămân într-o lume imperfectă, cu toate că deschid din ea și, în mod normal, ar trebui s-o disprețuiesc?… Normal?” Simți apropierea îndoielii și întrezări mocirla spaimei de a hotărî care lume e mai bună.

— Roud, libertatea prezentului e complexă și *pare* doar limitată. Farmecul trecutului nu constă neapărat în *iluzia* unei libertăți pierdute. Dar e o iluzie.

„Eu cunosc un viitor lipsit până și de germenul oricărei libertăți… Un prezent, de fapt.”

— Roud, ai avut curajul să rămâi. Dă-mi un sfat.

— De atâtea ori ți-am spus că nu e vorba de niciun curaj și încă n-am rămas definitiv aici.

— Dar primul prag e singurul care-ți oferă posibilitatea să evadezi într-o altă lume…

— Mi-e silă și de lumea asta. E doar un preambul. Uneori sunt tentat să mă întorc în *viitorul* nostru. Dacă nu m-aș teme de represalii…

— Au trecut aproape zece ani de când te afli aici.

— Asta nu înseamnă nimic. Trecerea primului prag poate dura cât o viață de om la scara timpului de aici, cu condiția să nu contești - poți, dar într-un mod confuz - valabilitatea lumii din care venim.

— Nu știu, poate că ești încă influențat de cărțile, de literatura care se raportează la un trecut „imperfect”, dar ea face parte dintr-un prezent care îi permite apariția tocmai pentru că neagă acest trecut, iar el la rândul lui a fost un prezent… Un fel de negare a negației.

— Nu, nu m-am gândit la așa ceva. *Anomalia* perfectă există acolo, în lumea din care venim, dar pentru unii - majoritatea - ea a devenit unicul mod de viață și, chiar

dacă ajung să realizeze asta, puși în situația de a alege, ezită. E cazul meu. Poate că tu ai mai mult noroc.

— Nu sunt atât de contaminat?

— Exact.

— Roud, mi-e teamă.

— Curajul apare numai luptând împotriva *lor*.

— Roud…

— Știu. Mâine trebuie să predai raportul. Amână-i, dacă ți-e frică. Eu fac asta de aproape zece ani. Dar acum, gata. Te rog. Sunt sătul de propriile-mi gânduri.

Își aprinse o țigară. Mângâind teancurile de cărți împrăștiate pe moblanin, fumul albăstrui cuceri treptat spațiul dintre fotolii. Craind se ridică greoi:

— Plec, Roud. Te mai caut eu.

— Bine.

Îl conduse până la capsula pneumatică.

Ieșind din microcartier, Craind păși pe aleea suspendată care-l duse în parcul din apropierea turnului. Se înnoptase. Ningea cu fulgi mari și leneși. Craind lăsa în zăpada sclipitoare urme adânci. Părăsind aleea, pătrunsese în zona interzisă plimbărilor. Știa că robospionii îl vor fotografia și că va găsi acasă un avertisment drastic sau o amendă, dar nu vroia să se lase transportat de bandă. „… Nu sunt un balot!” Se gândi că iarba și florile muriseră. Reflecția i se păru stupidă. Fulgii dansau anost. Ajunsese pe marginea unei gropi imense, luminată de reflectoare. Privi amestecul de noroi și zăpadă. Încercă să-și închipuie viitorul furnicar gigant, dar nu reuși să vadă decât lutul plin de pete și căciuli sclipitor de albe. Atunci părăsi zona interzisă și se urcă din nou pe bandă.

Ajunse în apropierea stației. O pală de vânt îl izbi cu furie. Trecând pe lângă el, oamenii înfruntau fulgii. Sau, mai degrabă, ninsoarea încerca să țină piept șuvoiului lor continuu. Își imagină toți acei bărbați, copii și femei încremeniți în paralelipipede de gheață, având întipărită pe chipuri o expresie de nesfârșită uimire: „… oamenii

prezentului meu!”

Aerobuzul ateriză lin. Cu un pocnet sec, ușile culisară în lături. Urcă. Erau destule locuri libere, dar nu se așeză. „Știu precis că voi rămâne aici, dar încă nu-mi pot da seama de ce.”

*
*   *

Unul dintre *demnitari* se ridică din fotoliu și își întinse brațul drept către portretul tridimensional al lui Craind, adresându-i-se direct:

— Respectând și căutând să înțelegi ecuația unică, te respecți și te cunoști pe tine însuți. Odată cu trecerea primului prag vezi sclipind îndepărtat propria ta perfecțiune viitoare.

În semn de înțelegere a adevărului celor spuse de colegul lor, ceilalți *demnitari* își împreunară palmele în dreptul frunții.

— Datoria sacră de cetățean al societății perfecte te obligă să recunoști indiscutabila superioritate a lumii noastre. Expune-ne rațional concluziile tale și reperele de comparație.

Cei nouăzeci și nouă de aspiranți milenari la cele două stări divine aprobară din nou.

Înclinându-se, bătrânul își reluă locul în fotoliu. Ceilalți *demnitari* se ridicară în picioare, mulțumindu-i printr-o plecăciune adâncă.

După câteva minute de tăcere, unul dintre purtătorii de voce vesti:

— Creierul-Craind!

*
*   *

Intră. Auzi râsul cristalin al copilei, urmat de glasul

dojenitor al Viviei. O undă de veselie îi lumină ochii. Ar fi vrut să aibă la el un cadou neobișnuit pe care să-l dăruiască fetiței, „… un gest comun, dacă ea n-ar fi una dintre strămoașele mele, al cărei tată sunt… Sinistru… Acolo nici măcar nu mi s-au explicat clar lucrurile astea. Înțelepciunea lor mi-e acum străină, îndepărtată și îndoielnică”. Din nou se apropia de el aisbergul spaimei de a alege.

Păși cu teamă în camera copilei. Fetița îl întâmpină ținând în mâini o maimuțică croită oribil. Îi fu ciudă pe păpușa cusută de el însuși. Zâmbi șiret:

— Dacă lași păpușa, îți spun o poveste cu balauri și rachete. Ce zici?

Copila aruncă repede păpușa și-l trase de mână spre fotoliu:

— Pe-aia cu maimuța albă și tigrul?

— Da.

Luă fetița în brațe și trupul ei mic, cald și plăpând, îi înghețã cuvintele pe buze. „Un simulacru, și simt totuși carne, sânge, oase… Nu pot să mă întorc acolo, dar să rămân aici…?”

— Craind, vino puțin, răsună vocea Viviei.

Fetița se bosumflă imediat. Craind o sărută pe obraji, apoi ieși din cameră. În hol observă că Vivia încerca să-i facă niște semne discrete. Îi văzu pe cei doi și simți cum îl încolțește frica: „Au venit după mine…” Vivia vru să spună ceva, dar unul dintre bărbații îmbrăcați în combinezoane îmblănite i-o luă înainte:

— Suntem agenți ai Comisiei Planetare pentru Controlul Organizării Eficiente a Timpului Liber Individual, rosti el pe nerăsuflate și îi vârî sub nas o insignă strălucitoare.

— Trebuie să răspundeți la câteva întrebări, continuă celălalt agent punând în funcțiune înregistratorul din centura combinezonului. Putem începe. Când am sosit noi cu ce vă ocupați?

— Mă pregăteam să-i spun fetiței o poveste.

— Activitate care se desfășoară zilnic în cadrul grădiniței, observă prompt primul agent.

— Categoria întâia de timp pierdut inutil, clasifică al doilea. Punctaj negativ. Cumulând de trei ori punctajul ăsta, veți urma un curs de organizare eficientă a timpului…

Nu-l mai auzi: „Imposibil… Așa ceva există și *dincolo*, lumea asta nu e într-adevăr decât un prolog…?”

Brusc, se pomeni îmbrâncindu-i pe cei doi agenți și dându-i afară din hol. Unul din ei încercă să blocheze ușa cu trupul. Țintind înregistratorul din centura lui, Craind îl izbi cu piciorul în stomac. Omul se prăbuși icnind.

— Vei fi amendat! urlă de dincolo de ușă celălalt agent.

Craind încuie ușa. Lipită de perete, Vivia îl privea cu ochi holbați. Tremurând de furie, bărbatul se opri în fața ei:

— Ce te uiți așa?

Vivia izbucni în plâns:

— Craind, ce-i cu tine? Te plimbi prin zone interzise: am primit amenda. Acum dai în agenți…

Craind o apucă de umeri și o trase spre el. Îi mângâie părul lung, moale și o sărută pe frunte:

— Liniștește-te. M-am săturat de comisiile lor. Hai, vino-ți în fire. Dar chestia asta cu timpul liber, când naiba a mai apărut?

— Acum trei zile. Dacă se afla și de tripmahart?

— Nu exagera. Te rog, liniștește-te.

Se trânti într-un fotoliu. „E într-adevăr o lume epuizantă. Prea multă suferință. Liniștea perfecțiunii e infinit mai… da, mai cum? Mâine, raportul meu va trebui să demonstreze că am devenit conștient de superioritatea clară… În ce sens clară? *Acolo* nu sunt copiii care… Nu.”

— Tati!

— Vin, vin.

„Singur în mijlocul unei lumi de simulacre care suferă și speră în viitorul din care am venit… Speranța?! Nu, singur… Roud și alții…” Se ridică din fotoliu. „Și dacă mă

hotărăsc să rămân aici, rațiunea pură a *creierelor* e capabilă să dicteze pedepse?”

Vivia se așezase în fotoliul alăturat și-l privea îngândurată, tristă. Craind îi surprinse privirea. Șopti apăsat:

— Vivia, în seara asta vreau să te iubesc…

*
*   *

Imaginea uriașă a Creierului-Craind coborî până la câțiva metri deasupra bazinului pentagonal.

Toți cei o gută de *demnitari* încercaseră să realizeze un dialog direct cu miliardele de neuroni strânși în punga alb-gălbuie pliată parcă fără nicio logică, dar Creierul-Craind se obstina într-o tăcere desăvârșită și, dacă n-ar fi existat pulsația abia perceptibilă a păienjenișului de vene și artere, *demnitarii* ar fi fost înclinați să creadă că au în fața ochilor doar imaginea tridimensională a unui organ mort.

Unindu-și glasurile, purtătorii de voce anunțară:

— *Creierii-conducători* propun metoda trei, cu indicele de opacitate al răspunsului de zero virgulă cinci.

Urmară câteva secunde de tăcere. Apoi, *demnitarii* ridicară brațul stâng. Erau de acord, deși se ghidau numai după cifra indicelui de opacitate al răspunsului.

— Secretul stărilor inconștiente va fi păstrat în proporție de șaptezeci și cinci la sută. Enunțul metodei trei: inducerea somnului paradoxal cvasihipnotic urmat de folosirea sondei hipotalamice și extragerea datelor necesare gradului de rezoluție pozitivă a Creierului-Craind.

Creierii-conducători se răsfirară devenind vârfurile unui pentagon. Apoi se scufundară cam la o palmă de suprafața *lichidului vital*, transparent acum. Pornind din *creieri*, cinci fascicule fosforescente străpunseseră marea imagine a Creierului-Craind.

Demnitarii așteptau.

După câteva clipe de liniște înghețată, purtătorii de voce anunțară pe rând:

— Sex.

— Ură.

— Dragoste.

— Violență.

— Îndoială.

O sută de *demnitari* tresăriră.

Fasciculele fosforescente fură înlocuite de raze subțiri, violete. Purtătorii de voce comunicară în aceeași ordine:

— Plăcerea suferinței inutile.

— Plăcerea nutriției impure.

— Plăcerea actelor carnale.

— Plăcerea meditației iraționale.

— Dorința de a *spera*.

Demnitarii zvâcniră în picioare.

*

* *

Zâmbind mieros cu toată fața lui lătăreață și rumenă, Istraten intră în bireu:

— Sănătate! Pot să te rog ceva?

— Spune.

— Poimâine expiră termenul pentru contractul cu sateliții Y-22 și…

— Să văd.

Istraten se grăbi să-i arate diagramele, conectă apoi calculatorul și începu să explice. Craind îl lăsă să vorbească. Istraten termină repede:

— Ai înțeles?

— E simplu. Mâine dimineață îți stau la dispoziție.

— Mulțumesc. Știi ceva, mai avem câteva minute până la terminarea programului. Rămân aici și plecăm împreună. Ce zici?

— De acord.

Istraten se instală comod în fotoliu și începu să povestească. Craind își aprinse o țigară. Glasul moale, tărăgănat al lui Istraten se auzea tot mai slab. „Parcă vine de *acolo*… Niciun verdict din partea *demnitarilor*. Au trecut mai bine de cinci ore de când trebuia să le transmit raportul. E imposibil să nu-mi fi sondat inconștientul. Poate că ei vor ști cu adevărat ce m-a determinat să rămân.”

Deodată Istraten îi atrase atenția. Se înflăcărase și glasul său revenise la tăria normală. Ridică o mână în aer, iar cu cealaltă lovi scurt, cu zgomot sec, marginea biroului:

— Dragă, Craind, închipuie-ți! E imposibil să nu fi trăit vreodată un moment asemănător.

Mutra lui turtită căpătă o seriozitate sentențioasă:

— Ce film! Scena cu despărțirea… ți-aduci aminte, nu? Atunci când…

— Da, da.

— …când el aleargă pe lângă tren, ea îl privește tristă și-i spune că pleacă fiindcă toată povestea asta trebuie să aibă un sfârșit. Îți mărturisesc că mi s-a pus un nod în gât și, de felul meu, sunt un tip flegmatic.

Oftă adânc.

„De la flegmă”, încuviință Craind clătinând din cap, „și zău, nu știu cum voi supraviețui printre indivizi de teapa ăstuia”. Își mușcă buza de jos: „Urmând cursul firesc al evoluției, trecutul «impur» în care mă aflu duce inevitabil spre lumea mea. Dar totul e aici simulat! Există ceva ce mă oprește…”

— Istraten, am să mai rămân totuși puțin.

Istraten părăsi indignat biroul. Fusese alungat.

Craind aruncă în incinerator țigara pe care vroia să și-o reaprindă, apoi formă un număr pe claviatura videofonului. Pe ecran apăru figura inexpresivă a directorului uzinei:

— Bună ziua. Ce doriți?

— Sunt funcționarul 3014-AZ. Vă voi trimite raportul ce conține motivele demisiei mele. Bună ziua.

Deconectă aparatul și părăsi biroul.

Străbătu uzina cu pași mărunți și lenți, de parcă ar fi fost în vizită și, înainte de plecare, ar fi vrut să-și întipărească bine în memorie imaginea țesăturii de turnuri și conducte cenușii.

Nu mai așteaptă în stație. Opri un taxi și în câteva minute ajunse acasă.

Vivia îi deschise încruntată:

— Ai cam întârziat.

— O, frumoasa mea, dă-mi voie!

Se înclină ceremonios și-i sărută mâna. Pe fața femeii miji un zâmbet:

— S-a răcit mâncarea de când te tot aștept.

— Artă culinară veche?

— Cum de-ai ghicit?

— Ei, simplă deducție. Fug în baie și vin imediat. Sirena stomacului meu a și început să urle.

Mâncară cu poftă. Vivia îi povesti câteva pozne de-ale fetiței.

Craind turnă vin în pahare, își trase cafeaua mai aproape și, aprinzându-și o țigară, strigă vesel:

— Masă regească! Mulțumesc. Acum vestea cea mare: Mi-am dat demisia!

Vivia scăpă paharul din mână. Automatele psiho-ambientale reacționară prompt și o jerbă de lumini calmante se rostogoli pe pereții sufrageriei. Sunetele unei melodii tonice unduiră în aer. Craind sări de pe scaun și opri aparatele.

— Nu se va întâmpla nimic, Vivia. Ne vom descurca.

— Ești nebun! țipă femeia. Cum naiba o să ne descurcăm?! Craind, te implor, anulează demisia cât mai ai timp.

— Nici gând. Am să vegetez o perioadă și, pe urmă, cine știe, poate că o să caut de lucru altundeva. M-am săturat de uzină.

— Poate?!!

— Ei, n-o lua și tu chiar așa. O să caut, bineînțeles.

— N-ai vrea să mă interesez eu?
— Vivia!
— Gata, gata. Urmează cel puțin un tratament de refacere psihică.
— Hai, du-te și adu-ți alt pahar. Am venit acasă atât de fericit…
Cu pași nesiguri, Vivia plecă după pahar.
„Nu-și vor permite să distrugă trecutul ăsta simulat. Trecerea primului prag fiind vitală pentru societatea lor, au nevoie de imperfecțiunea lumii de aici ca termen *permanent* de raportare. Orice întrerupere le poate fi fatală… Ar dura ani și ani până ar reconstitui integral universul simulat și apoi suntem prea mulți cei rămași în el… Cursul real al evoluției nu poate fi modificat, dar până și într-o lume de simulacre e posibilă răzvrătirea. Pot spera oare într-o modificare a acestei spirale?” Sorbi din pahar. „Oricum, aici am dreptul să încerc. Dar, dacă reușesc, cum voi reacționa?… Distrugând întreaga succesiune de trecuturi în care poți fi trimis, de vreme ce, cu siguranță, nu sunt singurul care îi înfruntă? Prea riscant. Poate că vor scurta timpul șederii în lumile impure sau vor crea copii ale simulacrelor, falsuri ale falsurilor, educate astfel încât să-și dovedească inferioritatea…”
Vivia reintră cu un pahar în mână. Avea ochii înlăcrimați.
— Hei, ce-i cu tine?
— Craind, eu anunț clinica districtuală.
— Vivia, n-am nimic. O să-ți explic.
„Va suporta oare ideea că nu-i decât un simulacru? Cum vor reacționa, de fapt, toți ceilalți? Va trebui să le spun. E unica *noastră* șansă, altfel cei de *dincolo* vor interveni în structura psihică a fiecărui simulacru, fiindcă asta ar putea fi una dintre soluții…”
Sări brusc de pe scaun și începu să danseze ridicându-și picioarele spre tavan. Vivia se prăbuși pe un scaun. Craind se opri din țopăială și se reașeză domol. Un glas în el

avertiza: *„Nu spera!* Cheia celor opt praguri, a ecuației unice...”

Privi în jur. Încet, foarte încet, un perete luă locul celuilalt, colțurile camerei se rotunjiră, masa începu să-și piardă contururile, încăperea pulsa amestecându-și formele într-un vârtej amețitor care-i ridică stomacul în gât. Își acoperi ochii cu mâinile.

Observând paloarea de mort care înflorise în obrajii lui Craind, Vivia se apropie îngrijorată. El își luă palmele de pe ochi. Apoi se sculă încet de pe scaun. Făcu câțiva pași prin cameră și, ajuns în fața femeii speriate, șopti stins:

— Poate că, într-adevăr, sunt bolnav.

— Craind, așează-te... Înțelege, până acum ai fost normal. Și dintr-o dată...

Craind simți dorința de a plânge în hohote, dar aproape simultan gustă plăcerea dureroasă a stăpânirii de sine.

— Vivia...

— Poftim.

— *Dincolo* nu vei întâlni decât bătrâni într-o stare de groaznică decrepitudine, dar asta nu le-o citești decât în privire, în zâmbet... Ți se face silă, te cuprinde spaima. Când treci pe lângă ei te simți împovărat de gândurile unor morți de sute de ani. Încercă să te închipui privind zâmbind la fel ca ei. Nu reușești. Te apucă însă frica îngrozitoare că, inevitabil, asta e calea. *Dincolo* ești demn de tot respectul dacă demonstrezi că simți așa. Îți poți imagina cum ai arăta revelată și, bineînțeles, bucurându-te de respectul *lor*?

— Nu știu... Nu prea înțeleg ce vrei să spui. Unde-ai citit treaba asta? Care *dincolo*?

— Când vine fetița de la grădiniță?

— Peste o oră. Craind, pot să anunț clinica?

— Nu.

— Anulezi demisia, deci?

— Vivia, nu a-nu-lez demisia.

— De ce?

*
* *

Cei cinci *creieri-conducători* apărură din nou la suprafața *lichidului vital*, sugerând acum un vârf de lance. Imaginea creierului mut dispăruse. Portretul lui Craind se înălța deasupra amfiteatrului.

Purtătorii de voce se ridicară în picioare:

— Formulați verdictul.

Demnitarii își înălțară brațele și vocile lor hârșâite răsunară în templu:

— Exilat pe viață în lumea unui trecut imperfect! Cinci salturi scurte, apoi cinci plescăituri seci vestiră înapoierea *creierelor* în materia supremă: verdictul fusese aprobat.

Demnitarii se reașezară în fotolii așteptând nemișcați și meditând asupra răbdării universale, ca tonus al creației în lumea perfectă pe care o conduceau.

Receptând emisia unuia dintre *creieri*, un purtător de voce tresări ușor, astfel, marcând pornirea unei noi judecăți:

— Începem!

Sunetul metalic al vocii se izbi de pereții sferici ai templului: „… cepemmm!… peemm!… emm!”

DOMENII INTERZISE

„Bărbatul aleargă cu salturi mari, abia atingând solul cărămiziu care, la fiecare contact al gambelor lui lipsite de labe, se crapă și aruncă afară câte un trup alb, orbitor de alb, tatuat cu tăieturi adânci. Din piepturile despicate țâșnesc cuvinte ce-și încolăcesc literele devenind păsări greoaie. Aripile lor chitinoase îmi zgârie tâmplele. Mă apăr cu brațele. Întorc speriat capul. Observ că bărbatul fuge acum cu spatele înainte. Holbează ochii la mine și-i aud lătratul lugubru. Semănând între ele, chipurile noastre, al meu, al bărbatului și ale cadavrelor, unite într-un singur portret deformat, translucid, apar pe oglinda cerului. Florile ivite din luminile ochilor noștri își scutură petalele vârstate cu negru. Plutirea fulgilor vărgați e însoțită mai întâi de un urlet, apoi de șoapta unui flaut; sunetele se repetă mereu în aceeași ordine până când, brusc, tăcerea acoperă pustiul pe întinderea căruia se zăresc cactușii-oameni ivindu-se din solul albastru. Petalele se înfig în țepii crescuți din craniile lor chihlimbarii.”

Coleman urmărește încordat înlănțuirea imaginilor de pe ecranul calculatorului. Mâinile îi tremură ușor. Se întoarce spre Dranoel și îi privește chipul crispat.

— Oprește hipnoza și sudează-i nervul optic!

— Nu e prea scurt coșmarul?

— Turgh!

— Bine…

Imobilizat în fotoliu, Dranoel își mișcă încet doar buzele. Murmură ceva nedeslușit. Are fruntea și tâmplele acoperite de broboane. Prelungire a brațului robotului-

chirurg strecurată printre șuvițele aurii de păr moale, o plasă de fire luminoase îi înfășoară capul.

Pornind dintr-un alt braț metalic, un tub de cristal, străbătut de o microrază laser, îi sărută pleoapa ochiului drept sub sprânceana neagră, frumos boltită. Microraza se retrage fulgerător din tăietura ce desparte neuronii nervului optic care se reîntregește imediat.

Coleman își plimbă privirea înnourată pe chipul tânărului chinuit de năvala imaginilor pe care nu și le-a închipuit vreodată. Turgh e încruntat. Coleman îl obligă să nu-și îndeplinească datoria, îl împiedică să pășească nestingherit pe drumul, și așa destul de anevoios, al cercetării care l-ar putea duce la titlul de profesor, însă: „Coleman, idiotul ăsta bătrân, l-a crescut pe Dranoel...” Apasă pe butoanele pupitrului de lângă fotoliu. Dranoel se destinde. Coleman răsuflă ușurat, întoarce capul spre Turgh și rostește bolovănos:

— Anunță-l pe sfetnic că peste o jumătate de oră Dranoel e al lui.

*

* *

Încerc să-mi restabilesc echilibrul. Mă chinuie un sentiment nedeslușit. Să fie oare *teama*? N-am cunoscut-o niciodată, deși îi știu prea bine definiția: o văd în cei pe care îi stăpânesc cu puterea mea.

Nu e pentru prima oară când sentimentul ăsta insuportabil mă încolțește. *Mesajele* urcă de undeva din adâncuri - distanța de la care vin pare enormă - și le receptez deslușindu-le treptat sensul, descoperindu-mi astfel ezitările, substanța posibilelor greșeli viitoare, aflând simultan aproape toate soluțiile optime de acțiune. Uneori încerc să-mi imaginez *mesaje*, dar ele nu pot fi văzute sau asemănate cu nimic cunoscut de mine: sunt cuvinte nenăscute încă... Cuvântul are nelimitată putere de

ordonare a haosului însă total neputincios.

Oricum, jocul poruncilor pornite din acel eu-însumi dureros de necunoscut mă cuprinde și pătrunde ca un foc izbăvitor din care renasc - sferă ce poate sfida gravitația sau orice altă forță care ar încerca să-mi tulbure zborul atât de ușor și grațios.

Întrezăresc totuși umbra ștearsă a sentimentului care mă sufoca. Sunt neliniștit. Nu primesc niciun *mesaj*. Mă simt străin de mine-însumi. Ieri l-am întrebat pe Sivat ce crede despre stările astea care, în ultima vreme, au devenit destul de frecvente. M-a privit atent și mi-a spus răspicat că sunt consecințele inevitabile ale atitudinilor mele necuviincioase față de unele dintre rugămințile părintelui meu. E adevărat, în ultimul timp am început să pun întrebări, dar ele mi-au fost dictate de aceste *mesaje* și n-am dreptul să le nesocotesc. A mă împotrivi lor înseamnă să mă supun greșelii, poate. Dar au trecut aproape două luni de când a apărut ciudatul sentiment și prezența lui m-a dezechilibrat, m-a obligat să mă ridic împotriva *mesajelor*... Nu înțeleg cum reușește părintele meu să mi-l provoace?... Când l-am rugat să-mi explice rugămintea pe care trebuie să i-o îndeplinesc azi, și-a înălțat sprâncenele groase adunându-le apoi la rădăcina nasului. Nu prea i-am înțeles supărarea.

— *Mesajele* îmi cer asta, i-am spus. Ele nu greșesc niciodată.

Am plecat fără să primesc vreun răspuns și atunci m-am hotărât să nu-i îndeplinesc rugămintea decât dacă voi căpăta răspunsuri la întrebările mele.

Azi dimineață, după împlinirea canonului zilnic - ruga înălțată forțelor Universului pentru sănătatea părintelui meu și respectarea legii fundamentale a societății noastre: *existența conducătorului absolut a fost, este și va fi condiția de supraviețuire a speciei umane* - l-am sunat pe Coleman și i-am comunicat că, dacă nu mi se dau explicațiile cerute, nu voi îndeplini dorința părintelui meu.

Întrebările? De ce, pentru cine trebuie să fac una ca asta? Care e vina reală a acelor oameni?…

Bătrânul profesor m-a invitat să luăm dejunul împreună. În timp ce mâncam, m-a privit îngrijorat și mi-a recomandat o scurtă ședință de relaxare:

— Ochiul tău e prea obosit, și-a motivat el sfatul.

M-am mirat, fiindcă de obicei, când e obosit, ochiul îmi pare cuprins de flăcări și, într-adevăr, *mesajele* s-au ridicat imediat împotriva recomandării lui Coleman:

— Ți se pare. Știi doar că sunt cel mai în măsură să apreciez starea propriului meu ochi. Vreau niște răspunsuri!

Coleman a tăcut și după câteva secunde a apărut Sivat, însoțit de Turgh și de doi ciborgi. M-am ridicat de la masă și, reamintindu-le celor din încăpere de hotărârea mea, am dat să ies. Cei doi ciborgi m-au apucat de brațe. Pentru o clipă am fost tentat să mă eliberez folosindu-mi puterea de dominare, dar nu pot supune două creiere deodată. Sivat a ordonat gărzilor să mă ducă în camera de odihnă. Coleman s-a încruntat, iar Turgh a început să mă roage să renunț la orice împotrivire fiindcă nimeni nu-mi vrea răul și, într-adevăr, ochiul meu arată groaznic.

În camera de odihnă, supravegheat de Turgh și ciborgi, m-am întins pe patul de relaxare. Miresmele lui m-au învăluit. Am simțit ușoare furnicături în încheieturi, trupul mi s-a destins, sângele a început o cursă nebună în vene și artere; *mesajele* erau alarmante, dar n-am avut timpul să le înțeleg căci în următoarea fracțiune de secundă am fost cuprins de somnul psihocalmant.

Au trecut aproape două ore de la relaxare. Simt încă prezența, îndepărtată acum, a sentimentului care… E ca amenințarea unei primejdii pe care n-aș putea s-o înfrunt sau, mai precis, e senzația că sunt pe cale să-mi pierd capacitatea de autocontrol… O mână de fier mă strangulează atunci și *mesajele* par instrumente ce nu mai pot fi stăpânite de muzicianul *eu-însumi*. De data asta

relaxarea, cu o lună în urmă controlul psihosomatic și, în fiecare caz, un motiv unic: împotrivirea la rugămintea părintelui meu. Rezultatul? Sentimentul ăsta necruțător... Oare n-am dreptul să întreb?

Câteva *mesaje* îmi sugerează, fără prea multă convingere, că ar trebui să îndeplinesc rugămintea... deși e împotriva firii...

Îmbrac uniforma cenușie croită parcă din tapetul camerei de studiu.

Uneori și Coleman pare mulțumit de dorințele părintelui meu - de ce mă îndeamnă totuși să le îndeplinesc?! - și le numește atunci „porunci”, dar știu prea bine că mie nu mi se poruncește. Doar mulțimea trebuie tratată astfel.

Închid ochiul și-mi mângâi pleoapa. E uluitoare senzația de plăcere care mă cuprinde. Niciuna dintre curtezanele trimise de Sivat nu va reuși vreodată să-mi provoace o asemenea stare.

Simt cum treptat redevin inatacabil. Nu mângâierea pleoapei îmi dă certitudinea asta. Mi-o spune claritatea *mesajelor*. Frumusețea lor ca susurul apei de izvor. Pot deci să-i împlinesc rugămintea.

Mă opresc pentru o clipă pe alee. Admir - pentru a câta oară? - sobrietatea vilei în care m-am născut și am petrecut optsprezece ani: sfera cenușie străpunsă de conul negru - fecundație încremenită adăstând căldura soarelui abia ivit pe bolta de cleștar.

Mă întorc cu spatele spre micul meu palat și mă îndepărtez printre brazii argintii și mestecenii parcului care-l înconjoară. Un *mesaj* îmi ordonă să mă grăbesc. Măresc pasul. Aerul proaspăt al dimineții îmi face bine. Alerg puțin.

În scurt timp văd printre arbori zidul verde-cenușiu, mereu umed, care-mi împrejmuiește domeniul. La capătul aleii se află poarta păzită de doi ciborgi. Paznicii mă zăresc și se înclină respectuoși. Unul dintre ei face un semn și poarta dispare în zid. Trec pe sub bolta întunecată, adâncă.

Zidul a rămas de mult în urmă. În vale, imens cilindru străbătut aproape de vârf de o prismă hexagonală alb-cenușie, palatul părintelui meu domină cetatea.

*
* *

Străbat cu pași repezi străduțele înguste, perfect perpendiculare una pe alta. Zburând la mică înălțime, pe deasupra mea trece câte un tapivol pe care, în picioare, cu brațele încrucișate și biciul paralizant la cingătoare, unul sau doi ciborgi din garda părintelui meu veghează asupra oamenilor, străzilor și caselor. Doar gărzile au dreptul să zboare în cetate. În rest, toată lumea merge pe jos, lucru destul de plăcut, dacă te gândești la sănătatea trupului.

Am ales străduțele lăturalnice fiindcă pe arterele principale șuvoiul niciodată secat al mulțimii mi-ar fi făcut înaintarea extrem de lentă. Mi-ar plăcea totuși să merg printre oameni, observă un *mesaj*, dar un altul flutură amintirea sentimentului sufocant.

Tăcerea totală e una dintre legile circulației în cetate, dar pe mine mă farmecă întotdeauna muzica murmurului oamenilor și prin asta, Sivat mi-a spus-o, mă ridic din nou împotriva părintelui meu. N-am dreptul, știu prea bine, însă *mesajele* mă dezleagă până și de datoriile filiale. Le aud și acum! Închid ochiul și încerc să mă împac cu mine însumi. Trebui să îndeplinesc rugămintea părintelui meu. Sunt obligat oare? Da, altfel apare din nou sentimentul... Mâna de fier ce mă strangulează. Uneori am impresia că *mesajele* au înnebunit... Ori de câte ori îi povestesc lui Coleman despre senzațiile astea se crispează, își pleacă privirea și, fără să scoată o vorbă, iese din încăpere. Știu că-mi ascunde explicația, aș putea să-l oblig să vorbească, dar dominându-l cu puterea mea înseamnă să-i scotocesc prin tainițele sufletului, prin urmare să-l umilesc.

Pe neașteptate mi se năzar imagini bizare: trupuri albe

aruncate din crăpăturile unui pustiu cărămiziu; un bărbat care seamănă cu mine fuge printre cadavre; petale de nea vârstate cu negru își opresc plutirea înfigându-se în țepii unor cranii...

Nălucirea se sfârșește la fel de brusc a apărut, dar simt nevoia să mă sprijin de zidul casei... Sunt aproape sufocat. Îmi deschei tunica la gât. Dezechilibru? Pedeapsă? Nu primesc niciun *mesaj*! Cad în genunchi, îmi mângâi rugător pleoapa dreaptă... *Mesajele* se învolburează... N-am aer! Cu o acuitate uimitoare surprind fiecare nuanță, jocul tonurilor în sunetele care mă sfredelesc acum. Nu înțeleg, totuși. Respir adânc. Încep să mă liniștesc... Respir... Să fi văzut, pentru prima oară, imaginea sentimentului?... A fost cumva o halucinație?... Mă ridic încet. De ce mi-l provoacă? În curând se împlinește un an de când îi îndeplinesc rugămințile. De fapt, aceeași dorință, costumată de fiecare dată altfel. Orice om trebuie să muncească, iar asta e munca mea, singura care mi se potrivește ca o mănușă. O știu de la Coleman și Sivat, de la Turgh... Oare îndeplinirea rugăminții lui e, într-adevăr, profesia mea?... Mai degrabă cred că e o încercare, dar ce trebuie să dovedesc și de ce prin suferință? Deși, aparent, se potrivesc cu tot ce-am învățat despre oameni și societate, datele rugăminților au fost de la bun început antagonice față de soluțiile dictate de *mesaje*. Mai bine de o jumătate de an *mesajele* nu s-au împotrivit totuși, păreau doar complet derutate. Apoi s-au răzvrătit și, destul de șovăielnic la început, mi-am arătat nedumerirea. Nesupunerea, cum o consideră ei. Iar la o lună după aceea „sentimentul” m-a cuprins pentru prima dată.

Încerc senzația - am simțit-o la împlinirea fiecărei dorințe - că am pătruns într-o realitate ostilă. Privesc în jur. Nu, strada, zidul și casele, cerul și tapivolurile sunt exact așa cum am *învățat* că trebuie să fie. Unde se ascunde irealul, în mine?

Îi voi îndeplini rugămintea. Mi-am recăpătat starea de

echilibru perfect și *mesajele* sunt liniștite, parcă prea liniștite. Plec mai departe.

*
* *

Când aude vorbele lui Turgh, chipul smead al lui Sivat pare pentru o clipă străbătut de ape verzui. Sfetnicul Părintelui își răsucește brusc trupul uscățiv și săgetează cu brațul înspre asistentul ce așteaptă cu ochi sticloși:

— E adevărat?

— Da, răspunde Coleman râzând ușor. Ți-e teamă de el sau de Părinte?

— Fii respectuos!

— Eu... încearcă să intervină Turgh.

— Taci! poruncește Sivat.

— Uite ce se întâmplă, sfetnicule, începe bătrânul profesor, nu puteam să las coșmarul să se desfășoare în întregime pentru simplul motiv că aș fi depășit limita admisă a dezechilibrului natural al oricărei ființe, deci și al lui Dranoel. Nu uita - dar asta tu nu poți înțelege - că, în ciuda faptului că e un mutant, are un suflet de om și că fiecare coșmar e depozitat în hrubele inconștientului său. Adaugă la mâlul ăsta și îndeplinirea celor zece rugăminți - contacte cu lumea cetății - și vei vedea că a cumulat un număr de informații îngrijorător pentru echilibrul pe care i-l doriți. Cred că m-ai înțeles. Părințelul riscă să-și piardă comoara. Dorești așa ceva?!

— Exagerează ca întotdeauna, șuieră Turgh. Niciun calculator n-a indicat posibilitatea apariției vreunei fisuri în echilibrul lui Dranoel, crede-mă...

— Taci! repetă Sivat și se așază în jilț; își aranjează apoi faldurile mantiei negre.

— Graficele... insistă totuși Turgh.

— Coleman, graficele!

Bătrânul își trece degetele încovoiate prin argintul

părului, ridică din umeri și rostește:

— Turgh știe unde sunt, iar eu am spus adevărul.

— Coleman! răsună metalic țipătul sfetnicului.

Bătrânul părăsește încăperea. Turgh scoate din buzunarul tunicii graficele dinainte pregătite. I le întinde lui Sivat, dar acesta se scoală din jilț și se îndreaptă spre ușă. De acolo, fără a se întoarce, vorbește răspicat:

— Turgh, cel pe care l-ai înlocuit aici și-a curmat singur firul vieții. Să înțelegi asta bine de tot, fiindcă eu sunt sfetnicul și veghez necontenit asupra liniștii Părintelui, a cetății, deci.

Deschide ușa și, croncănind un ordin scurt, pleacă însoțit de garda care-l aștepta pe hol.

*

*   *

Părintele se răsucește încet pe spate și înoată spre scările piscinei. Pată albă mulată sub valurile mici, trupul lui plutește ușor.

Atinge scările cu mâna, se întoarce pe față, calcă de câteva ori apa, pășește apoi pe treptele sângerii.

Curtezana se apropie ținând în mâini halatul. Părintele întinde brațele îndărăt, corpul lui zvelt se contractă pentru o clipă, imediat după aceea, în atingere cu țesătura moale și caldă, se relaxează.

Părintele privește absent. Ridică leneș două degete lungi și delicate. Atunci, abia încordându-și mușchii rotunzi sub pielea de mătase a gambelor, o altă curtezană înaintează repede și neauzit. Se oprește la doi pași de el și îi întinde tava cu băuturi răcoritoare. Părintele se apropie, ia un pahar, îl duce la gură și soarbe puțin. Pune apoi paharul înapoi pe tavă și cu cealaltă mână mângâie părul moale, plăcut mirositor, al creolei. Femeia îi mulțumește înclinându-se grațios.

Dintr-un alt colț al sălii lunecă spre el încă două

curtezane. Aduc cu ele hainele și încălțările Părintelui. Legănându-și abia perceptibil capul și zâmbind, acesta le cere să-l îmbrace. Arareori cere așa ceva și mâinile curtezanelor tremură, iar ochii lor catifelați oglindesc teama.

Buzele Părintelui se strâng stingând zâmbetul înflorit pe chipul lui uscat. Curtezanele se înfioară și trupurile lor unduiesc în mare grabă spre ușile masive ale sălii.

Părintele își trage singur cizmele înalte, oftează, apoi ridică o sprânceană și, după câteva momente de gândire, pășește spre cealaltă ușă a sălii.

Trece grăbit prin sala-speranțelor-deșarte, străbate cu capul plecat holul-oglinzilor-mincinoase și, intrând în galeria-celui-singur, se îndreaptă spre sala-tronului. Se oprește în fața porților stacojii. Ecranul din nișa de lângă stâlpul porții îi arată sala goală. Ochii lui verzi scânteiază. Întunericul galeriei pare a se lumina: Părintele se bucură. Nu i-a plăcut niciodată să fie așteptat, dimpotrivă, vrea să aștepte pentru a putea pedepsi. Dar nu va da nicicând cuiva o asemenea poruncă: un conducător trebuie să învețe că anumite lucruri nu le poate îndeplini decât el însuși; „... merită să fie așteptată o ființă sub care nu se mai află decât gura prăpastiei”, adaugă în gând și întinde mâna. Poarta dispare. Părintele își îndreaptă spatele și intră călcând mărunt. Mantia lungă foșnește pe lespezile gălbui.

Sala-tronului alcătuiește brațele crucii pe care-o reprezintă palatul. În afară de podea, aici, pereții și tavanul sunt imense panouri transparente îmbinate prismatic. Revărsându-se nestingherită, lumina pătrunde peste tot, acoperă tronul cu o țesătură de aur.

Drumul spre tron - cărare de stâncă acoperită de mușchi. Părintele sare peste ea și din câțiva pași ajunge la panourile transparente. Privește norii, caută soarele, apoi se uită în jos încercând să zărească oamenii. Distinge doar șerpuirea uriașului dragon întunecat al arterelor principale

din jurul palatului. „Puterea și slăbiciunea mea stau acolo”, își spune, de aproape cinzeci de ani.

Părintele părăsește panourile și, ocolind tronul, se apropie de rastelul cu portrete. Alege unul dintre ele și intră în cabina de transformare din spatele tronului. În scurt timp brațele roboților înfăptuiesc metamorfoza.

Pe tron se așază acum un bărbat cu chip trufaș, dar cu umerii gârboviți de povara nevoilor unui popor… Oricine ar putea gândi așa ceva, numai Sivat nu, trebuie însă, da, sunt obligat să folosesc neumanul pentru a fisura umanul, să dirijez ura și ambițiile pentru a-l aduce pe Dranoel aici, în templul puterii absolute, formă și conținut ideal îmbinate ca să reprezinte, nu, să întruchipeze Părintele perfect… Am să reușesc oare să mă împlinesc prin el?… E dureros să știi că nu ai decât aparența unui zeu… Mă hulesc, mă acuză, deși nu sunt decât încarnarea tăinuitei lor dorințe de putere și glorie. Ar vrea acum să-și ucidă idolul care își cere drepturile. Lumea asta e purgatoriul, cea a lui Dranoel va fi paradisul - creația mea, monumentul pe care mi-l închin… O lume moartă poate fi un monument? Nu am curajul să spun *nu știu*…”

*

*   *

Sor își face loc prin mulțimea care forfotește pe artera a cincea a cetății. Înalt, puternic, nu ezită să izbească și să împingă cu umerii masivi și cu coatele ca să-și taie cărarea prin jungla de trupuri. Se grăbește. Într-un sfert de oră trebuie să ajungă în cartierul de sud. A lucrat prea mult la discursul pentru întrunire. Dacă nu se întâlnea cu Ory avea liniștea necesară să-l termine în timp util, dar „… femeia asta îmi întoarce sufletul cum ai trage peste cap o cămașă. Va înțelege vreodată că așa trebuie să mă port cu adunătura care mă zeifică?… Poate că ar trebui să o părăsesc înainte de a fi prea târziu? E totuși singura

femeie la care țin... Din cauza antagonismului dintre noi? E nemaipomenit cum se pricepe să mă descopere... sau cum izbutește să facă să mă trădez... Nu, n-o iubesc, însă mă obsedează. Te pomenești că nu vine la întâlnire. Lipsa ei o să nască suspiciuni. E genul de femeie a cărei prezență lângă un conducător place oamenilor... Blestemată zi!”

Un tapivol! Sor face repede câțiva pași și intră într-un magazin de instrumente muzicale: „... dacă mă vor aștepta, le va spori emoția, ceea ce îi va ajuta să fie mai puțin obiectivi... Masele excitate sunt cea mai bună plămadă în mâinile unui adevărat conducător. Cine citește atent biografia Părintelui învață abecedarul puterii.”

Trece în grabă printre rafturile ce se întind pe zeci de metri. Cu ochiul ei electronic, o cameră mobilă îi urmărește fiecare mișcare. Atent, proprietarul magazinului îl privește atent pe ecranul din fața lui, în speranța că va cumpăra ceva.

Sor se oprește lângă un stelar. L-a atras forma de cometă a instrumentului. Proprietarul reacționează prompt și conectează creierul stelarului. Înlănțuite într-un imn neuman, sunetele galactice plutesc prin sala înaltă, luminată feeric. Sor închide ochii și se lasă purtat de glasurile siderale. Își promite că, atunci când va deveni Părinte, să ordone compunerea imnului planetei pe un stelar.

Muzica încetează, vraja se rupe și vocea mieroasă a proprietarului răsună printre rafturi:

— Doriți un stelar? Prețul e mai mult decât convenabil, doar trei cărți de credit!

„Cinsprezece mii de solari! Convenabil?!”, gândește Sor.

— Vin mâine. Nu am acum credite la mine, răspunde însă politicos.

Proprietarul nu-și face iluzii, dar zâmbește încurajator când Sor se apropie de el. Sor surâde la rândul lui: „Voi fi Părinte și o să-mi faci cadou întreg magazinul.”

Iese din magazin. Scrutează cerul. Niciun tapivol.

Cotește pe străduța de lângă magazin și începe să alerge privind mereu în sus. Nimeni în cetate n-are voie să fugă și „... îi dau dreptate Părintelui, fug pentru a-i grăbi prăbușirea”.

Văzut din depărtare, Sor pare o umbră întunecată săltând pe zidurile cenușii ale caselor.

*

* *

Aș putea spune că sunt la un pas de îndeplinirea rugăminții părintelui meu. Aștept să se termine întrunirea ca să-l pot contacta pe conducătorul celor din sala asta, atât de asemănătoare cu o peșteră uriașă. De ce trebuie oare să-l supun puterii mele de neînvins pe omul înalt și puternic care le vorbește? Sute de bărbați și femei, masă uniformă prin croiala și culoarea cenușie a hainelor pe care le poartă, mulțimea ascultă vrăjită glasul lui strident și în pauzele discursului aclamă înfierbântați. Uneori pauzele se prelungesc și aud strigându-se: „Jos Părintele!” Nu mă mir, fiindcă experiența mea de aproape un an în munca asta m-a învățat destule. *De ce vor să-l doboare?* i-am întrebat însă mereu pe Coleman, Sivat și Turgh, care de fiecare dată au dat din umeri, mi-au evitat privirea, și-au strâns buzele sau, pur și simplu, au plecat grăbiți de lângă mine. A urmat apoi mâna de fier care mi s-a înfipt în gât... Pedeapsa?

A trecut aproape o oră și jumătate de când îl ascult pe Sor și *mesajele* îmi ordonă suprimarea lui, dar înțeleg că, înaintea părintelui meu, eu-însumi doresc asta. Ceea ce mă neliniștește. *Inexplicabilul* e dușmanul echilibrului meu. Și totuși, *mesajele* nu m-au mințit niciodată... Dacă Sivat nu m-ar fi învățat că „Doamne” nu-i pot spune decât părintelui meu, el fiind începutul și sfârșitul lucrurilor, aș implora *necunoscutul* care-mi hotărăște soarta: „Doamne, față de cine și cu ce am greșit, de n-am dreptul să aflu adevărul,

ascuns de atâta vreme?”

Cum să înțeleg revolta oamenilor când mă văd îndeplinind rugămințile? De fiecare dată, bărbații și femeile par... nu par, sunt însuflețiți de sentimente neînțelese de mine, dar pe care, conform descrierilor și definiției date de Sivat, le pot numi cu un singur cuvânt: ură. Ce stare psihică...!

N-au gheare, n-au colți, dar sunt, din cap până-n picioare, adevărate fiare gata să ucidă, să distrugă... Istoria lumii m-a învățat că, în sistemul nostru planetar, violența a fost starea fundamentală care ne-a deosebit de celelalte ființe. E însă ceva necunoscut mie și încă n-am înțeles de ce?... Puterea mea de dominare pe căi sufletești e oare tot o formă a violenței? Sunt eu oare una dintre întruchipările ei superioare?

Mesajele îmi poruncesc să cercetez sufletul femeii de lângă mine. Întorc capul. O splendidă roșcată cu ochii negri ascultă cu nările dilatate. Stabilesc puntea dintre mine și inconștientul ei, apoi o trec din câteva salturi.

La început nu văd decât vârtejuri întunecate, neclare, cu vârfurile înfipte în petele brune de pe fundul prăpastiei. Cobor pe spirala unui asemenea vârtej. Da, petele sunt imagini ale adevărurilor ascunse de fiecare om. E suficient să le privești pentru ca bărbatul sau femeia din fața ta să se plece recunoscându-te ca stăpân... Dureroasă, totuși, îngenuncherea asta...

Privesc atent imaginile interioare ale femeii.

Dintre ruinele cetății țâșnesc trupuri sângerânde. Sunt urmate de mii de uniforme cenușii care, călăuzite de mâini nevăzute, se suprapun clădind un palat în formă de cruce. Apoi uniformele se desprind de pe zidurile palatului și văd bucăți de carne, cheaguri de sânge și oase sclipitor de albe. Un ciborg din garda părintelui meu apare pe creasta zidurilor. Înalță spre cerul văduvit de soare un bici... în care e înfipt un prunc! Eu?!... Palatul e împrejmuit de cactuși cu vârfurile din cranii pline de țepi împodobiți cu

petale vârstate cu negru… Rostogolindu-se furioase, *mesajele* mă inundă. Îmi poruncesc să mă retrag imediat.

Roșcata stă într-o poziție de abandon total. Mă mir că a rămas în picioare. De ce să nu descopăr și speranța care a împins-o să vină aici? Brusc, mi-aduc aminte, înțeleg. Petele brune de fundul inconștientului ei, sunt zonele ei de teamă, conțin imagini ale sentimentului înăbușitor care mă încearcă atunci când… Cum de nu le-am recunoscut?! Mă retrag în goană, dar, ca răsfrânt în mii de oglinzi pe zidurile palatului, mai am timp să-mi zăresc chipul stâlcit înfiorător. Îmi mângâi pleoapa dreaptă. Trebuie să-mi revin. Am de îndeplinit o rugăminte. Sau o poruncă? Știu că sacrul meu părinte - mi s-a spus întotdeauna că e întruchiparea puterii - mă încearcă, altfel *mesajele* nu s-ar împotrivi dorințelor lui, dar de ce mă amenință cu suferința? Din moment ce femeia a „cules” din mine imaginile amestecându-le cu cele ale zonelor ei de teamă, înseamnă că în sufletul meu… Nu! Am fost la un pas de adevăr?! Puteam să aflu de la un dușman, de la o simplă femeie, răspunsul la întrebările mele?! Atunci, ce sunt Coleman, Sivat, Turgh…? M-aș fi sufocat din nou?

Mesajele mă obligă să recunosc că n-aș fi rezistat. Sentimentul acela e mult mai puternic decât mine… Nu, nu poate fi adevărat!… Mai întâi voi îndeplini totuși rugămintea! Un *mesaj* scurt îmi întărește hotărârea.

Sor își încheie cuvântarea:

— Nu cunosc întocmai străvechiul proverb, dar cutez a-l recompune. Ar suna cam așa: „Schimbarea Părintelui, bucuria nebunilor!” Și apelez la sensul lui profund pentru a evidenția încă o dată statutul special al organizației noastre, spiritul nobil care ne caracterizează. Știm prea bine că o simplă schimbare nu ne poate aduce lumină în suflete! Oricine poate fi un părinte, nu? E ușor să te izolezi într-un palat fortăreață! A, dai oamenilor tot ce-și doresc (de-ar fi măcar așa)! Dar bunăstarea nu înseamnă libertate, numai noi cunoaștem sensul adevăratei libertăți!

Sor tace și așteaptă. Izbucnesc urale.

Mă îndrept spre ieșire. Sub privirile mele, idolul care a fermecat mulțimea va deveni în curând o simplă radiografie arătând tumori omenești.

*
* *

„Văd lumina… Soarele a fost furat de pe cerul nostru, dar lumina lui se răspândește în fiecare ungher al camerei și pare un voal care ia forma fotoliilor, cărților, biroului și a trupului meu. Parcă izvorăște și din mine, din sinceritatea mea… Câte necazuri mi-a adus dorința de a spune mereu adevărul… La ce-mi folosesc coapsele, sânii și pântecul puternic, măiestria buzelor când sărută și supletețea degetelor în mângâieri?”

În fața oglinzii care acoperă aproape jumătate din perete, Ory se măsoară cu ochi ușor migdalați, strălucind prin pânza de lacrimi. Buza de jos îi tremură. „Chiar dacă Sor mă va părăsi, trebuia să-i spun că, pe mine cel puțin, nu mă poate minți. Visează doar puterea, iar eu nu vreau decât puțină tandrețe, dragoste… Cine greșește? Soarta unui om, cu atât mai puțin a unui popor, nu poate fi decisă, cu armele lui… Fără puterea de a iubi nu există înțelepciune. E atât de simplu, Sor!”

Ory se apropie de fereastra ogivală de pe peretele opus oglinzii. Apartamentul se află la etajul al șaselea al clădirii înălțate chiar pe vârful colinei din nordul cetății, așa că Ory are în față aproape întreg cartierul de miazănoapte. Casele, oamenii și străzile par acoperite de cenușă, „… dar vina e chiar a bărbaților și femeilor care au lăsat scrumul sufletelor lor arse peste tot ce-i făcut de mâna lor, peste întreaga cetate. Doar copacii, iarba, pământul și cerul au rămas neîndoliate…”

Ory se întoarce cu spatele la fereastră. Abia când se uită prea mult afară o încearcă senzația acută a captivității. Pe

birou, un vas cenușiu plin cu piersici mari: „Nici fructele n-au fost atinse... O rochie din pielițe de piersici, un voal din flori de cireș...” Se întinde pe patul care se lasă ușor sub greutatea trupului ei - formă suplă și albă pe așternutul întunecat. Închide ochii. Își pleacă tâmpla pe umăr atingând cu buzele câteva șuvițe de păr. Simte mătasea lor și se înfioară. „Îl aștept aici! Nu mă duc la muncă... Au să trimită un ciborg, dar nu-i deschid. Pot să mă biciuiască mâine, să mă oblige să lucrez opt ore suplimentare la curtezanele publice, nu-mi pasă!”

*
* *

— Ridică-te! poruncește Părintele.

Sivat își saltă genunchiul de pe cărarea de stâncă din fața tronului.

— Ești un prefăcut, Sivat!

— Eu?... Iar v-ați transformat chipul. Nu văd ce rost are asta în fața mea, iertată fie-mi cutezanța?

— Nu trebuie să te consideri decât un supus ca oricare altul și e bine să ți-o amintesc. Oricum, îți mulțumesc! Instalația funcționează minunat și posibilitățile ei de combinare a trăsăturilor par infinite.

— Nu par, stăpâne. Fețele puterii sunt nesfârșite, ca și cele ale spaimei.

— Care pot fi spaimele tale, ale unui ciborg?

— Gândul că vi s-ar putea întâmpla ceva...

— Minți, Sivat.

— Eu stăpâne?! se înalță hârșâită vocea sfetnicului.

— Cred că ești singurul ciborg care nu-și respectă menirea. Te consideri conducătorul unei rase superioare și tare ți-ar plăcea să-ți odihnești fundul metalic pe tronul ăsta, așa-i?

— Părinte!

— Sivat!... Ce-ai da să afli algoritmul care vă poate

transforma oricând într-un morman de creiere putrezind între circuite, fire desfăcute și pârghii dezarticulate?... Un Părinte, chiar și al ciborgilor, nu poate exista fără mânie.

Fața lui Sivat rămâne neclintită, doar șoaptele grele-i răsună în sală:

— Părinte, de ce trebuie să îndur asta? Creierul meu e ca al oricărui om, sufletul mi-e, deci, asemănător...

— Ca să nu uiți, Sivat.

— Părinte, să-ți vorbesc despre fiul tău.

— Spune.

— După calculele mele, cam într-o oră va fi aici împreună cu Sor.

— A mai pus întrebări?

— Azi dimineață, înainte de a pleca în cetate. I-am administrat însă un coșmar și s-a liniștit. De data asta Coleman a întrecut totuși măsura. A eliminat mai bine de jumătate din coșmar. Bătrânul începe să devină periculos.

— Coleman l-a crescut pe Dranoel. Îi cunoaște ochiul și puterea ca nimeni altul. Mă urăște, știu bine, dar e cel mai desăvârșit neuropsiholog pe care-l avem. N-a întrerupt el coșmarul fără un motiv serios.

— Părinte, fiind un produs natural, fiul tău e o armă care depășește orice închipuire. Se poate întoarce chiar împotriva ta.

— Optsprezece ani de izolare și modelare specifică pentru a ajunge un Părinte perfect au dus la un edificiu de gândire și simțiri ce nu poate fi spulberat într-un an de contacte scurte și rare cu realitatea.

— Stăpâne, nu-i uita ochiul și puterea de dominare.

— Ajunge, Sivat! Trebuie să învețe să lupte pentru tron. Fiecare dintre cei capturați de el era un candidat real la putere, un dușman al meu și al lui. Cu timpul va afla și asta.

— Am înțeles.

— Pleacă. Te întorci când apare Dranoel cu saltimbancul acela... Cum îl cheamă?

— Sor, Părinte.

*
*   *

Sor pare fascinat de ochiul meu. Mă privește pieziș, ca o curiozitate pe care abia reușește s-o ascundă. Continuă însă să-mi vorbească despre doctrina lui.

L-am oprit la ieșirea din sală, i-am explicat că vreau să devin membru al organizației și, dacă n-are nimic împotrivă, l-aș însoți o bucată de drum pentru că-mi face plăcere să-l aud argumentându-și teoriile. Sub influența puterii mele de dominare, a acceptat fără să șovăie.

Se entuziasmează pe măsură ce-mi explică întregul eșafodaj al ideilor lui, simplă expresie a setei de putere care îi caracteriza și pe ceilalți bărbați capturați de mine. Uneori îi asemăn cu fluturii ce se năpustesc noaptea asupra tubului de neon... Cred pesemne că pătrund într-un sul de lumină... Există totuși similitudini frapante între părerile părintelui meu despre societate și ideile lui Sor în aceeași privință. Curios, *mesajele* îmi întăresc observația prin întrebările pe care le pun:

Din moment ce gândesc la fel, de ce sunt dușmani? E un lucru frumos să te poți înălța la valoarea gândirii celui predestinat să conducă lumea, nu? Atunci, care e greșeala lui Sor? Dacă lumea lui e aproape identică, în structură, cu cea a părintelui meu, de ce simt... că e totuși diferită de lumea mea? Unde trăiesc eu?

Ochiul mi se zbate. M-am concentrat prea tare încercând să dau un sens concret *mesajelor*, dorind cu disperare să le traduc în cuvinte... Dar nu sunt decât întrebări confuze, iar soluțiile nu există încă... Mi-e rău... Atenție! Văd cum puntea fluctuantă de forme și culori întrepătrunse ce mă leagă de străfundurile lui Sor începe să se micșoreze, tinde să dispară. Un *mesaj* puternic și înțeleg că, dacă nu acționez, va apărea sentimentul înăbușitor care... Un cerc

de fier îmi cuprinde tâmplele. Nu pot fi o unitate de contrarii, existența *mesajelor* n-ar mai avea rost.

Trec puntea. Imaginile interioare ale lui Sor se rostogolesc adunându-se pe un disc care, într-o fracțiune de secundă, devine alb: viteza lui de rotație e amețitoare.

Cineva mă scutură. Deschid ochii. Sor mă ține de brațe. E speriat. Îi văd buzele mișcându-se. Nu înțeleg. Ce vrea? În sfârșit îl aud:

— Ce-ai pățit? Ți-e rău?

Ochiul îmi arde. Îmi adun puterile.

Puntea pe care am trecut și-a recăpătat structura de curcubeu ciudat. Pătrund în lumea dinăuntrul lui Sor. Bărbatul din fața mea s-a muiat dintr-o dată și trebuie să-l iau în brațe ca să nu cadă. S-ar zice că nu rezistă impactului cu puterea mea. E genul de om foarte sigur de el. Se consideră echilibrat, înzestrat cu un sânge rece și o rațiune în stare să facă față oricărei situații. O dată fisurată armura asta, cedează neașteptat de repede, nu numai psihic, dar și fizic. În scurtele lui lecții despre cucerirea oamenilor, părintele meu mi-a dat și exemple de soiul ăsta.

În Sor nu reușesc să văd decât o nesfârșită câmpie de gheață pe care, din loc în loc, alcătuite din cuburi negre, se înalță mici piramide cu vârfuri retezate. Privesc dincolo de câmpie. Caut zonele de teamă... Nu înțeleg... Câmpia asta e nesfârșită? Înaintez repede. Piciorul mi se izbește de un zid invizibil. Da. Câmpia se termină la marginea unei oglinzi mult înclinate. Întind mâna și împing peretele reflectant. Suprafața i se despică. Fisurile se răspândesc cu iuțeală. Văd cetatea, palatul-cruce pe care se aflã răstignită o femeie... În spatele oglinzii, deci... Pârâind îngrozitor, imensa oglindă se sparge în mii de cioburi uriașe și sute de oameni se năpustesc urlând. Desfigurați de furie...

Un *mesaj* îmi ordonă să fug, deși n-am încotro, trebuie să rămân. Am de îndeplinit o rugăminte. Voi amâna, totuși,

puțin. Mă retrag în grabă. Mulțimea a inundat câmpia și sfărâmă acum piramidele. Recunosc în structura lor modelul geometric al teoriilor lui Sor.

M-am retras înăuntrul meu, dar mențin încă puntea.

Sor e palid. Tot trupul îi tremură. Cred că i-am produs fisuri în bariera dintre subconștient și inconștient. Coleman m-a avertizat deseori asupra unui asemenea pericol. Dar psihic, se pare totuși că e imposibil să-i cad și eu victimă… Datorită *mesajelor* mă controlez perfect. Sau, de data asta, tocmai ele m-au obligat…? Nu, doar mi-au ordonat să fug.

Pe neașteptate, un șir de *mesaje* mă fac să înțeleg clar și precis că trebuie să-l distrug pe Sor pentru că seamănă cu părintele meu. Incredibil? Am înnebunit?!!

Sor mă privește fix. Are ochii sticloși și bolborosește ceva despre o femeie, logodnica lui, înțeleg, și-mi spune unde stă. Vrea să-l duc acolo, la această Ory. Omul de lângă mine nu poate semăna cu părintele meu! Ideile lui? Dar și ceilalți conducători pe care i-am determinat să se predea aveau idei asemănătoare și mi s-a spus că nu erau decât niște instigatori… Ca și cum și părintele meu… Nu m-am gândit niciodată la așa ceva. Nu se poate!… Să-i îndeplinesc rugămintea?… Trupuri albe și sfârtecate apar în fața ochilor mei interiori… Cactușii cu cranii în vârfuri…

Mă sufoc! Străbat puntea în goană și mă năpustesc, pe câmpia de gheață. Mulțimea mă înconjoară. Oamenii țin în mâini cioburi. Sângele formează pârâiașe. Pe lamele pumnalelor de sticlă surâde cel ce mi-a fost prezentat mereu ca locuitorul fericit al cetății, supusul loial al părintelui…

Pe neașteptate sunt proiectat în afara lui Sor.

Lângă mine, pe pavajul cenușiu, un mort.

UN MORT?

*

* *

— Sivat! tună Părintele și, preluată de microfoanele din jurul tronului, chemarea se răspândește în fiecare încăpere a palatului.

Încremenindu-l cu piciorul în aer pe ciborgul care se pregătea să urce pe tapivol, glasul pătrunde și în camera de gardă de la ultimul nivel, biciuind, în același timp auzul celor azvârliți în labirintul din subsolul palatului: bărbați și femei care, împleticindu-se, bâjbâie prin coridoarele întunecate. Sunt doar mutilați, nu uciși de capcanele ivite în cale, fiecăruia fiindu-i hotărâtă moartea numai după ce s-a târât de un anumit număr de ori prin labirint. Numărul e în puterea Părintelui și vocea lui e singurul lor contact cu lumea vie. Sivat intră. Pășește șovăind. Nu se mai înclină. Cuvintele îi sună puțin demodulat:

— A dispărut! Sor a fost găsit mort, iar el a dispărut. Am alertat deja toate patrulele.

— ...?!

— Chemați-l pe Coleman. Cred că Dranoel a vrut...

— Sivat!!

— ...să evadeze.

— Până la lăsarea nopții. Vreau să-l văd aici!

— Am înțeles.

— Îl aduci în capela-confesiunii-filiale.

Sivat își plecă fruntea, înaintând cu spatele, face câțiva pași apoi se răsucește pe călcâie și iese.

Părintele privește înnegurat spre mijlocul sălii, unde se reface peretele desfăcut de trupul sfetnicului, apoi se apropie de pereții transparenți ai sălii. Arterele din jurul palatului par giganticele tentacule ale unei caracatițe: „... monstrul străzilor care l-a înghițit. N-are dreptul să dispară! Optsprezece ani de izolare perfectă, un univers întreg închipuit pas cu pas doar pentru el... Nici măcar un fir de praf n-a fost lăsat să cadă la întâmplare. Am verificat totul, amănunt cu amănunt. N-am putut greși, imposibil...”

— N-are voie!!!

Urletul fulgeră liniștea grea a palatului. Pumnul înmănușat al Părintelui se abate asupra zidului transparent. Durerea îl săgetează. Se întoarce încet către tron. Rostește răspicat:

— Pentru toți locuitorii cetății: douăzeci și patru de ore de purificare prin abținerea de la orice distracție, plăcere! Porunca intră în vigoare peste o jumătate de ceas!

Se răsucește din nou spre perete. Tapivolurile au și început să împânzească cerul. Par petice de nori negri. Mulțimea se împuținează și în câteva minute dispare de pe arterele din jurul templului puterii.

Părintele mai supraveghează un timp împlinirea poruncii, apoi se îndreaptă către conul din mijlocul sălii. Are chip de marmoră și ochii de tăciune. „Îl iubesc sau mă iubesc?… Oricum ar fi, n-am voie să pierd.”

— Să vină Coleman!

*

* *

Aștept în fața ușii lui Ory, logodnica lui Sor. Ce să-i spun? Poate că nici nu e acasă.

Mesajele sunt contradictorii. Unele îmi șoptesc că am venit aici pentru a-mi regăsi echilibrul, altele mă imploră să plec… În schimb, cât timp am alergat pe străzi nu și-au făcut simțită prezența decât printr-un sunet liniar și ascuțit, un fel de țiuit care mă înnebunea. E clar că acel eu-însumi invincibil, calm ca apa liniștită a unui lac de munte, a pățit ceva, deși teoretic e imposibil… Sunt bolnav?! *Mesajele* nu-mi permit… Mi-amintesc stupefacția lui Coleman când analizele îi arătaseră că am hepatită și, repetându-le peste o jumătate de oră, a constatat că eram perfect sănătos. A verificat minuțios toate aparatele, memoria lor. Într-adevăr, fusesem bolnav de hepatită, dar numai pentru o jumătate de ceas. Țin minte și acum ritmul fascinant în care se succedau atunci *mesajele*.

Calc pe triunghiul negru din fața ușii. Soneria cântă un fragment din imnul părintelui meu. Aud pași. Cineva mă privește prin vizor:

— Cine ești? Ce vrei?

— Am fost la întrunire, răspund și-mi dau seama că glasul îmi tremură.

Ory continuă să mă privească prin lentilele încorporate în ușă. N-a ascultat porunca părintelui meu, așa că se teme. Crede că sunt vreun ciborg deghizat. Trebuie s-o liniștesc. Fac un efort de concentrare. Nu reușesc. Încă o dată. Da, *mesajele* apar:

— Am fost trădați. Ne-au înconjurat. Sfetnicul și patrulele…

Ory îmi deschide și mă poftește înăuntru. Acum e în puterea mea. O urmez în cameră. Se oprește, se întoarce și mă măsoară din cap până în picioare, încearcă să se stăpânească, să-și îndrepte ochii în altă parte, dar chipul meu pare s-o hipnotizeze. Are în față un chior bizar. E reacția tipică a celor pe care-i întâlnesc.

Mă simt stăpân pe mine. Arunc încet, cu grijă, o punte îngustă spre inconștientul ei. O primește liniștit, cu fermitate. Pacea și trăinicia acestui țărm mă cam miră. Puntea e de un albastru intens. Nu voi păși pe ea, e doar o punte de contact, de siguranță. Dominația mea asupra lui Ory poate fi asemănată cu o mângâiere.

Ce albastru adânc…

Ory se așază în fotoliu. Are un chip obișnuit: frunte nu prea înaltă, ochi rotunzi ușor migdalați, nasul drept și cărnos, buze puțin senzuale, iar bărbia - triunghi retezat aproape de vârf. Îi privesc trupul formele pline și frumoase răzbat prin țesătura moale a chimonoului. Aud o voce aspră, prea aspră pentru o femeie:

— Ce s-a întâmplat cu Sor?

Albastrul punții capătă striații portocalii. Ce să-i răspund? Aștept coordonarea din partea *mesajelor*, dar ele refuză să se desprindă din țiuitul ascuțit, înnebunitor…

Ory mă studiază atent. Crede că are în față… un infirm? În afară de Coleman, de părintele meu, de Sivat și, întrucâtva, de Turgh, ceilalți nu au absolut nimic comun cu mine… Semănăm doar la trup… de fapt, doar la trup semăn și cu părintele meu și cu Coleman… În orice societate, exemplarele inadaptabile sunt eliminate prin selecție naturală…? Dar în cetate ele constituie majoritatea… Atunci cine minte?… Care-i sensul acestei întrebări, doar trăim în aceeași lume? Chiar și Ory, cu puntea ei albastră?!

Ce se întâmplă cu mine, ce vreau să aflu?

Ce să-i răspund? Ory așteaptă. Puntea dintre noi a mai pierdut din striații, dar țărmul pe care-și sprijină un capăt a rămas la fel de ferm.

De ce e femeia asta atât de liniștită? Duc mâna la ochi. Pentru prima oară sunt întrebat:

— Vezi cu el? Pare doar un iris mov, lipsit de pupilă… Iartă-mă, ai avut un accident?

E sinceră: puntea a tresăltat invitându-mă să pășesc pe ea.

— Nu. O mutație. Mă ajută să reacționez în mod optim la stimulii exteriori și să privesc altfel oamenii… În ei… rostesc uimit de răspuns, deși mai răsună încă în mine ecoul *mesajului* ce mi-a dat soluția.

Respir precipitat. Ochiul începe să-mi zvâcnească. Acum *mesajele* se înlănțuiesc într-o desfășurare amplă, clară, neașteptat de armonică. Ory se ridică în picioare. Îi șoptesc rar:

— Sor e mort. L-am ucis eu.

Femeia face un pas spre mine. Ce caut aici? *Mesajele* au devenit clopote asurzitoare.

Lărgesc puntea și o trec din câteva salturi… De ce a trebuit să alerg astăzi atât?… Țipând, gonesc din răsputeri pe țărmul liniștit și aud din spate vuiet de furtună. În față mi-apare o pădure tânără, alcătuită din copaci înalți cu trunchiuri drepte, albe. Din frunzele mici și pentagonale,

picură lacrimi.

Intru în pădure, mă odihnesc pentru o clipă, apoi continui să fug, de parcă aș fi chinuit de un demon al goanei... Ajung pe malul unui ochi de cer în apele căruia mă arunc și încep să înot.

Un *mesaj* ciudat... Îmi vine greu, să înțeleg... Bine, dar Ory?... Întinsă pe mochetă, pare adormită: o floare cu petale amorțite... Mă apropii.

Apele ochiului de cer mă trag în adâncurile lor, trec prin straturi opace și transparente. Fără să mi-o pot explica, știu că alternanța lor e cea dintre lumea mea și universul ei, sunt uimit și nu înțeleg bezna straturilor ce-mi aparțin - după mine ar fi trebuit să fie luminoase - dar sunt încântat de limpezimea celor stăpânite de Ory. La granița dintre ele apar imagini frânte: Sor, apoi greu de recunoscut (de fapt, presupun), părintele meu, cetatea ca un mormânt. Sunt aproape de fund și o lumină puternică mă întâmpină... Mângâi ușor sânii femeii, o sărut și buzele ei îmi răspund. Lumina mă orbește, mă arde. Țip, vreau să ies la suprafață. Trupurile noastre se întrepătrund, am senzația că mă topesc și curg într-o matcă din care am mai pornit o dată.

Lumina a dispărut, durerea la fel. Văd ce nu poate fi descris prin cuvinte. E atât de simplu, de frumos...

Am încremenit amândoi. Două statui îmbrățișate.

Sunt din nou eu-însumi, îmi aud clar *mesajele*.

Am ucis-o pe Ory.

*

*   *

Părintele îl așteaptă pe Coleman în sala-spiritului-eliberat. În roba lui din pânză aspră, are acum înfățișarea unui bătrânel jovial, puțin gârbovit.

Coleman intră în sală și, aruncând o privire în jur, măsoară înălțimea sutelor de rafturi pline cu cărți. Colțurile buzelor i se ridică ușor.

— Coleman, n-am timp de ironii, răsună amenințător glasul Părintelui.
— Suntem îngrijorați de soarta fiului nostru, nu?
— Ce s-a întâmplat?
— De unde să știu?
— Mi s-a raportat că azi dimineață i-ai scurtat coșmarul. E adevărat?
— Turgh și Sivat sunt doi idioți. De ce nu înțelegi că fiecare coșmar n-a fost uitat de copil, dimpotrivă, l-a împins pas cu pas spre calea unui om lipsit de puterile lui deosebite? Dranoel nu cunoaște visul - drumul firesc către echilibrul psihic. La el *mesajele* sunt echivalentul viselor. N-are nevoie de vise, cu atât mai puțin de coșmare, iar tu îl infectezi cu ele riscând să-l dezechilibrezi…
— Coleman!
— Nu m-am plecat niciodată în fața ta! Vrei să mă condamni? Poftim.
— Continuă.
— Subconștientul și inconștientul alcătuiesc continuul cu care copilul ăsta s-a născut: e o mutație fantastică! A apărut astfel un calculator uman capabil să răspundă perfect și imediat la nivel conștient tuturor problemelor puse de instincte… de lumea înconjurătoare…
„… da, dar poate că *nu* și la cele ridicate totuși de înțelegerea lumii înconjurătoare, iar atunci… Antagonismul firesc dintre conștiința naturală și cea impusă prin educație, distrus la vârsta la care nu mai ai încotro și accepți cămașa de forță a societății… Astfel se distruge orice echilibru uman… dar, dacă, în cazul lui, *mesajele* nu reprezintă tocmai forma unei conștiințe superioare…”
— Coleman, altceva vreau să aud!
— Ca orice om, Dranoel are totuși o zonă de dezechilibru natural, trebuie s-o aibă. E însă un domeniu extrem de restrâns, aproape inexistent. Dacă nu se încadrează în zona asta, un coșmar poate provoca fisuri în continuul de care ți-am vorbit.

— Coleman, nu știi într-adevăr nimic?

— Ce-ai vrea să...?

— Dranoel a ucis un om și a dispărut.

Ridurile de pe fața bătrânului profesor se adâncesc și pielea îi devine pământie. Buzele uscate i se întredeschid apoi se strâng, vineții, și lipirea lor e însoțită de un sunet înăbușit. Coleman se apleacă înainte ca și cum s-ar pregăti pentru un salt. Trupul Părintelui se încordează: „Îl iubește nepermis de mult! El și-a dat seama de ce reprezintă ochiul cu care s-a născut; l-a crescut, îl cunoaște cel mai bine. Dar s-a supus poruncilor mele, a respectat datele realității imaginate de mine...”

— Coleman!

— Ți-ai stricat jucăria, răspunde profesorul și buzele i se întind într-un început de râs care devine rânjet.

— E un străin în cetate. Habar n-are cum să se descurce în lumea asta. Îl vor găsi.

— „Habar n-are...” Ce ușor o spui!... Copilul ăsta reprezintă cel mai frumos moment din evoluția speciei noastre, dar e atât de neștiutor!

— Încetează!

Părintele se încruntă. „Sunt tatăl lui Dranoel. Ce trebuie să simt?!”

— Cine ți-a dat dreptul să-l înșeli și să mă obligi să creez în jurul lui o realitate falsă? țipă bătrânul.

— Puterea pe care o reprezint!

— Părinte perfect, demiurg izolat între pereții unui palat în care va recrea lumea folosind date furnizate din tine, asta va fi Dranoel? Așa ți-ai închipuit?

— Termină!

— Nu-ți dai seama că a pătruns în lumea adevărată, care te urăște? Dar, într-un fel, asta era probabil singura lui șansă să descopere adevărul...

— Adevărul i l-am făurit eu, i l-am inoculat picătură cu picătură. Acum e imun. Coleman, când un om știe timp de optsprezece ani că scaunul se numește masă, iar masa

scaun, nu mai poate crede…

— În toți anii ăștia știam că te-ai înșelat, dar am sperat că Dranoel va putea rămâne el însuși… Uiți *mesajele*, faptul că nu poate trăi decât într-o permanentă stare de echilibru psihic?… L-ai distrus cu coșmarurile…

— L-am obligat să-și înfrunte dușmanii ca un Părinte adevărat!

— Nu, l-ai obligat să-ți dea pe mână adversarii într-un fel pentru care nimeni să nu te poată acuza direct: răzvrătiții renunță la luptă și se predau singuri…

— Coleman, ai întrecut măsura!

„Și dacă, într-adevăr, m-am mințit!… Nu dacă: așa e. Am vrut să-mi elimin dușmanii și totodată să-l apăr de îndoială… De fapt, pentru ce? Pentru că-mi iubesc fiul sau pentru prelungirea propriei mele puteri, pentru visul realizării Părintelui perfect?… Vorbea tatăl sau stăpânul?… Părintele.”

— Cine crezi că ești, ca să-ți poți permite totul? întreabă răgușit Coleman.

Muiate în ură, cuvintele bătrânului îi curmă șirul gândurilor. Răspunde calm:

— Dranoel va trăi pentru a împlini ce i-am hărăzit. Sunt tatăl lui, dar, înainte de asta, Părintele unei lumi. Și, la nevoie, sunt în stare și să distrug. Chiar propriu-mi vis!

— Mă ameninți!

— Te previn.

În sală răsună vocea metalică a sfetnicului. Amândoi bătrânii tresar.

— L-am găsit. Era la logodnica lui Sor. Femeia nu-și îndeplinea programul de muncă și nu s-a supus poruncii tale. A fost căutată de o patrulă care l-a descoperit acolo.

— Ați interogat femeia?

— Nu…

— De ce?

— E moartă. Cred că a ucis-o Dranoel.

— Sivat!!! urlă Părintele.

Coleman strânge pumnii și-și mușcă buza de jos. Sivat pășește înapoi și se lipește cu spatele de cărțile frumos rânduite. Își pleacă fruntea:

— Părinte, Dranoel era inconștient și ținea în brațe femeia. Goală…

— Viol…? întreabă înăbușit Coleman.

Dintr-un salt, Părintele e lângă profesor și-l izbește de rafturi:

— A doua crimă într-o singură zi, înțelegi? Ce i-ai făcut? Te omor!

Bătrânul devine moale în mâinile lui. Părintele îi dă drumul. Coleman se împleticește. Apoi, trist, rostește în șoaptă:

— L-am pierdut amândoi.

Părintele tace. Sivat așteaptă. Profesorul își înalță brațul arătând spre sfetnic:

— Nu i-l da lui! Te previn.

O vreme, tăcerea aduce tavanul sălii pe umerii celor trei. Apoi, porunca înghețată o destramă:

— Sivat, adu-l pe Dranoel în capela-confesiunii-filiale. Coleman, urmează-mă.

*

* *

Stau între Sivat și un ciborg. Nu aud niciun *mesaj*. Răzbate până la mine doar un vuiet îndepărtat. Mă simt sleit de puteri. Ochiul mă doare și tâmplele mi se zbat. Poate din cauza zborului. Mă aflu pentru prima oară pe un tapivol. Arată ca un bazin dreptunghiular puțin adânc, moale și pufos, cu margini late. Pe fiecare latură sunt câte două trepte ce pot fi folosite și ca banchete. Eu și Sivat stăm pe ele, iar ciborgul a rămas în picioare lângă panoul de comandă prevăzut cu un minuscul ecran fumuriu. Un videolaser, pesemne, pentru menținerea contactului cu părintele meu sau cu celelalte patrule.

Tapivolul plutește cu iuțeală. Ne îndreptăm spre palat. Privesc în jos. Trecem deasupra unor ateliere, le recunosc imediat după forma zigzagată a clădirilor. Mi-au fost arătate în filmele înfățișând munca oamenilor din cetate. Știu că sunt fericiți acolo, lângă mașini, numai așa își pot epuiza energia fizică - flux poluat care îneacă liniștea sufletului. Ce plăcut trebuie să fie când trăiești cu certitudinea că munca ta nu se termină niciodată și că, astfel, epuizarea împiedică nașterea meditației care te poate face nefericit... Nu vei realiza nicicând cum ești devorat de timp... Dar eu? N-am muncit oare îndeajuns? Nu sunt destul de istovit? *Mesajele* îmi șoptesc... ce?

Zvâcnesc în picioare. Sivat mă apucă de braț. Ciborgul duce o mână la biciul paralizant.

Ory e moartă! L-am ucis pe Sor...

Îmi smulg brațul din cleștele degetelor lui Sivat:

— Unde e Ory?

Sivat nu-mi răspunde, dar face un semn ușor cu capul. Biciul ciborgului îmi atinge genunchii. Mă prăbușesc înapoi pe banchetă. Încerc să mă ridic. Imposibil. Cântăresc tone. Aș putea să-l domin pe Sivat, însă *mesajele* îmi spun că ar fi un consum psihic inutil.

Ne apropiem de palat. Voi fi dus în fața părintelui meu. Trebuie să-mi amintesc totul cât mai repede. *Mesajele* s-au transformat în torente sonore. Mă simt sfâșiat în mii de bucăți, fiecare dintre ele țipându-și întrebarea...

Ory - țărmul înalt și liniștit, ochiul de cer cu apele lui dispuse în straturi alternativ opace și transparente. Lumina care mă orbea...

Broboane de sudoare mi-ating buzele. Aș vrea să-mi șterg fruntea, dar mâinile nu mă ascultă. Suntem la câteva sute de metri de palat. Nu înțeleg de ce mai persistă efectul loviturii? *Mesajele* nu mă mai ajută?!

Buzele lui Ory îmi răspund și sânul ei fierbinte îmi arde degetele... E atât de simplu și frumos...

Mesajele se concentrează în jurul acestui atât de simplu

și frumos, de neimaginat. Îl cercetează din toate părțile, se rotesc din ce în ce mai repede în jurul lui. Vor să-i pătrundă înțelesul, dar se izbesc de o barieră invizibilă. Ochiul mă doare înfiorător.

Sub mine se întind arterele principale din jurul palatului. Pustii. Cetatea pare părăsită. Ordinul părintelui meu e ascultat fără crâcnire. Ory nu s-a supus, totuși. Sor și toți ceilalți pe care i-am dominat se plecau în fața părintelui nostru. Doar Ory…

Tapivolul coboară lin pe platforma uriașă din vârful cilindrului. Sivat și ciborgul mă apucă de brațe și mă ridică încet.

— Vino! îmi ordonă sfetnicul.

Încerc să-mi mișc picioarele și constat că pot să pășesc. Urc treptele-banchetă și cobor mica scară de lângă tapivol. *Mesajele* au început să devină ferme, precise. Liniștea echilibrului firesc urcă în mine ca o maree lentă.

Intrăm în turnul din apropiere. Cabina se închide ermetic și coborâm amețitor de repede. Curând, ascensorul se oprește. Peretele metalic se desface și pășim într-o încăpere înaltă și spațioasă, mobilată somptuos. Domnește culoarea galbenă, doar fotoliile adânci sunt purpurii. Contrastul mă încântă, dar mă și obosește. Sunt obișnuit cu nuanțele de cenușiu, brun sau negru.

Sivat mă invită să iau loc într-un fotoliu. Am senzația că mă cufund într-o apă densă, parfumată și odihnitoare. Niciodată nu am fost primit așa. Sivat mă roagă să-l aștept puțin, apoi dispare printr-o ușă mascată în perete. Ciborgul rămâne lângă mine, cu o mână pe coada biciului.

Acel *atât de simplu și frumos* e din nou asaltat de *mesaje*, dar ele sunt acum clare, liniștite, ca și cum ar fi sigure de victorie. Acolo se află cheia! Apoi:

Ce tâlc au rugămințile părintelui meu? De ce nu s-a supus Ory? Am ucis!… Apare în cele din urmă un *mesaj* lung, pe care-l cunosc, îl recunosc ca fiind un fel de sinteză a tot ce am învățat despre lumea asta… Fără să vreau, țip.

Mă doare!... Aș vrea să mă pot refugia între pereții cenușii ai vilei mele.

Chipul lui Ory îmi apare în fața ochilor. E neașteptat de luminos... Încep să plâng. N-am mai plâns niciodată! Lacrimile sunt sărate...

Cineva mă apucă de umăr. Ridic capul. Sivat face un pas înapoi. Are fața pământie. Mi-a văzut lacrimile. Îmi poruncește să-l urmez.

Trecem repede prin coridoare șerpuite și, în scurt timp, ajungem în dreptul unei porți ovale, albastre... Puntea dintre mine și Ory era de un albastru adânc, adânc...

Camera în care am intrat are pereți din piatră umedă. E o încăpere mică, lipsită de mobile și slab luminată. Miroase a aer stătut. Podeaua e tot de piatră.

Doi bătrâni mă privesc țintă. Îl recunosc pe Coleman, celălalt e, deci, părintele meu:

— Dranoel... îi răsună stins glasul.

Pare obosit, îmbătrânit dintr-o dată. Îi răspund:

— În legătură cu Sor v-am îndeplinit rugămintea, însă nu așa cum mi-ați cerut.

— De ce?

Mesajele țâșnesc impetuoase și aș vrea să le țin piept, dar trebuie să aflu adevărul.

Stabilesc puntea dintre mine și sufletul părintelui meu. Pășesc și alunec pe suprafața ei sângerie, translucidă. Puntea se termină brusc și, ca și în cazul lui Sor, mă izbesc cu umărul stâng de un zid înalt și umed, acoperit de mușchi. Lovitura a fost atât de puternică încât mă ridic amețit. Brațul stâng îmi atârnă neputincios. Cred că l-am luxat în cădere. Strâng din dinți când durerea mă străpunge până în creier. Am reușit însă să fisurez zidul. Îi întorc spatele și izbesc cu piciorul. O dată, de două ori... Aud huruitul pietrelor dislocate... Mă strecor printre sfărâmături. Măresc pasul. Aș alerga, dar brațul mă stânjenește. Privesc atent în jur. Caut acel *atât de simplu și frumos*. Trebuie să-l găsesc și aici. Părintele meu nu

seamănă decât cu Ory, singura care-l înfrunta!

— Opriți-l! răsună glasul ascuțit al tatălui meu și-l văd cum se clatină, dar continui să caut prin hățișul întunecat în care am pătruns. Numai în lumea asta, dinăuntrul lui, voi înțelege… Aerul e cald, jilav. Respir greu. Poate că în curând voi respira *adevărul*. Un vaier…

Sivat mă împinge spre ușă. Coleman se repede la el și amândoi se rostogolesc, încleștați, pe podea. Părintele meu se prăbușește. În cădere mă apucă de picioare.

Sunt aproape de *ceva* care tremură printre trunchiurile contorsionate. Întind mâna să dau ierburile la o parte. Mă sufoc! Încerc să desprind degetele încleștate pe gâtul meu. Nu izbutesc.

*
* *

— Începi imediat cercetările. În cel mai scurt timp vreau să-mi poți face un ochi identic cu al lui. Dar, fii atent, până nu ești sigur că ai izbutit să-mi construiești o copie perfectă, lui Dranoel nu trebuie să-i lipsească nimic, nu are dreptul să sufere!

Turgh tremură din tot trupul și nu îndrăznește să-și înalte ochii lăcrimoși spre bărbatul semeț, așezat pe tronul înconjurat de un halou puternic.

— Sivat va fi în preajma ta. Cheamă-l ori de câte ori ai nevoie de ajutor. În afară de mine, nimeni nu are voie să-ți vadă rapoartele. Ai înțeles?

— Da, Părinte, curge mierea din gâtlejul lui Turgh.

— Sivat?

— Am înțeles, stăpâne.

Sivat îngenunchează alături de Turgh care se bucură văzând umilirea sfetnicului, dar știe că rapoartele vor fi citite totuși mai întâi de ciborg.

— Turgh, nu uita! Dranoel va duce în continuare o viață demnă de fiul unui Părinte. Murdăria lumii ce-l înconjoară

să nu-l atingă. Orice informație venită din afară e o poartă spre un *domeniu interzis* liniștii lui spirituale, un tentacul care-i poate distruge ochiul!

— Pot folosi studiile lui Coleman? șerpuiește întrebarea firavului asistent.

— Îți aparțin, profesore.

— Mulțumesc, Părinte, murmură fostul ajutor al bătrânului profesor.

— Plecați!

Cei doi se retrag în tăcere. În dreptul conului pământiu, Sivat îl bate încurajator pe umăr pe Turgh care tresare și zâmbește repede, umil. Apoi coboară amândoi în cabina ascensorului.

Părintele se scoală de pe tron, sare peste cărarea de stâncă și ajunge lângă peretele transparent. Tăișul privirii lui încearcă să spintece imensul domeniu interzis lui Dranoel care cuprinde arterele din jurul palatului.

*

* *

Între pereții vilei sau plimbându-mă pe aleile parcului mă simt din nou stăpân pe mine însumi, datorită *mesajelor* care aici, în lumea mea, și-au recăpătat fluența și claritatea. Când mă inundă amintiri confuze și nedorite se mai răzvrătesc uneori, fără să mă tulbure totuși profund.

De aproape o lună urmez un tratament intens de refacere nervoasă și fizică. Nu știu cum aș putea să-i mulțumesc vreodată părintelui meu pentru grija pe care mi-o poartă. Mi-e dor de el. Nu l-am văzut de mult - mă întreb ce chip are astăzi? - de la întâlnirea aceea neînchipuit de rușinoasă… Câte remușcări mi-a provocat…

Turgh și Sivat sunt și ei admirabili. Nu-i preocupă decât ochiul și sănătatea mea. Amândoi se întrec în a-mi născoci fel de fel de distracții. De exemplu, zilele trecute mi-au propus să-mi încerc puterea de dominare asupra câinilor

de pază din parc. A fost un joc realmente amuzant.

Acum merg împreună cu Turgh spre noul laborator ascuns printre brazii argintii. Profesorul îmi spune că mâine va începe un tratament special pentru ochiul meu și, ca o ultimă verificare, e necesară o analiză complexă a unei probe microscopice luată din cornee.

Sunt de acord, deși *mesajele* se neliniștesc. Mă străduiesc să nu intru în panică. Corneea e o simplă membrană. Turgh m-a scăpat de sentimentul acela sufocant și am încredere în priceperea lui… deși *mesajele* mă avertizează că mă înșel. Trebuie să fiu calm. Foarte calm!

Am ajuns la laborator. Trecem prin holul larg și intrăm într-o sală plină cu ecrane și roboți-chirurgi. Turgh mă roagă să mă întind pe patul îngust.

Ce tare e patul! Și rece. O lumină puternică izbucnește deasupra mea și închid ochii când îmi dau seama că nu mai văd decât cercuri galbene și verzi care se rotesc amețitor. Strâng cu putere pleoapele. Aud brațele roboților mișcându-se lângă capul meu. Un *mesaj* țipă disperat. Simt câteva înțepături în brațe, în cap. Încerc să văd ce se întâmplă, dar acum s-a făcut întuneric. Un alt *mesaj*… Nu înțeleg!… Mi-e cald! Ard!… Puntea atât de albastră… Apele mă trag în adâncuri… prin straturi… opace și transp…

E atât de simplu și frumos… aud pentru întâia oară un *mesaj* în cuvinte… un cuvânt… ULTIMUL MESAJ.

EPILOG

Stai singur pe câmpia albă și nesfârșită a sufletului și te întrebi îndurerat cum, unde și când s-au strâns cuvintele ce nu le poți rosti niciodată, dar care te sfâșie cu sensurile lor grele - ghilotine lăsate fără încetare pe trupul trandafiriu al liniștii atât de mult dorite - și nu te poți smulge gravitației uriașe a părerilor de rău născute din neînțelegerea ființei tale, iar trupul îți devine fragment de materie superdensă prăbușit fără încetare în vidul propriului tău psihic golit de substanța narcotică a gândurilor așa-zis raționale și logice, a sentimentelor cuviincioase, fiindcă acele cuvinte imposibil de rostit sunt adevărurile de care ți-e frică, deși imaginile lor mai totdeauna ascunse au frumusețea stelelor în nopțile senine de vară ale Pământului și nu pot avea nume, cu toate că știi precis: sunt totuși cuvinte, atât de mult simți asta încât ajungi să te întrebi dacă nu cumva, până la urmă, înainte de orice a fost cuvântul, de fapt imaginea pe care ai bănuit-o, apoi ai văzut-o și în final ai botezat-o ca să-i stabilești un cadru precis de reprezentare - cam abstract, e drept și, sincer vorbind, idiot prin limitele sale chiar dacă apelezi și la a patra dimensiune, da, adevărurile ce nu posedă reprezentări se rostogolesc asupra ta - tsunami iscat de cutremurul din subconștientul tău care nu e decât calea spre conștient zguduită de mânia inconștientului răzvrătit că l-ai îndopat cu toate bucuriile și durerile, visele închipuite sau abia schițate - linii întrerupte mereu, întruchipând arareori un biet crochiu, astfel că adevărurile nebotezate inundă insula de siguranță pe care te-ai

refugiat atunci când ai pronunțat: gata, sunt un om în plină maturitate, am realizat asta și asta, voi atinge încă două-trei țeluri, și ți le închipui mărețe, mă pot considera deci un om împăcat cu sine însuși deoarece mi-am îndeplinit datoria, dar te și simți amăgit de propria-ți îngâmfare, preferi totuși minciuna, neputincios fiind să-ți suporți micimea, iar când insula de siguranță ți-e inundată te zbați cu disperare vrând să nu te îneci și ai norocul să scapi devenind practic un nou-născut numai dacă ești potolit la vremea potrivită, timpul jucând rolul destinului implacabil, căci de cele mai multe ori înecul se produce simultan cu moartea și eu știu că am plutit destul prin spațiu în costumul meu alb de astronaut, singur supraviețuitor al navei sfărâmate, și că oxigenul îmi mai ajunge doar pentru o oră.

CUPRINS

ÎNTÂLNIREA....................5
DISPARIȚIA....................13
PĂDUREA....................23
EVADAREA....................33
EXERCIȚIU ANORMAL....................41
RECVIEM....................50
OPȚIUNE....................53
MOARTEA UNUI CRIMSINGALS....................69
COLONIA....................74
FLASH-BACK: „IZGONIREA DIN RAI”....................123
DOMENII INTERZISE....................147
EPILOG....................185

Lector CONSTANTINA PALIGORA
Tehnoredactor MARIANA ȘTEFAN

Bun de tipar 30 111/84 Apărut 1984
Comanda nr. 2509
Coli de tipar 111,28
Tiparul executat sub comanda 5522 la
Întreprinderea Poligrafică Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
Republica Socialistă România